

*Het verhaal van Regien van der Poel
geboren op 8 augustus 1948 in Rijpwetering*

*Een verzameling verhalen uit mijn jonge jaren als
reisagente en brieven aan mijn ouders uit onze tijd in Niger*

Inhoud

Rijpwetering	2
Het Bahá'í geloof	4
Finland	5
Japan	10
Perzië	14
New York	17
Dubai	18
Bobo Dioulasso	21
Niamey	25
Saroma	33
Tuinbonen van Pa	37
Boodschappen doen	42
Toyota Corona	45
Rij-examen	49
Luizen	56
Frans praten	65
Zandstorm	68
Naar een ander adres	71
Nonnen en een kettingbrief	81
Blij in verwachting	83
Dosso	84
Blank baby'tje	90
Michelin mannetje	105
Elfstedentocht	107
'n Flinke verkoudheid	112
Dierengeluiden	125
Verlof naar Nederland	127
Een vliegend tapijt	130
Bolksbeek	133

Rijpwetering

Nu ik de leeftijd van 71 jaar heb bereikt is het een goed moment om een overzicht van mijn leven te beschrijven. Het bereiken van dit stadium, en te ervaren dat het leren nog altijd doorgaat, intellectueel en vanuit ervaringen, maakt grote indruk op me. Het verbaast me en het is als het ware als een prachtig tapijt van schering en inslag. Er is veel gegeven; familie, kinderen en kleinkinderen, gezondheid en vele kansen. En zo weeft ieder zijn eigen patroon, waarbij we gebruikmaken van wat ons wordt aangereikt en waarvoor we open staan.

Mijn ouders, Maarten van der Poel en Mies Vlasveld, woonden in een klein dorp, Rijpwetering, niet ver van Leiden. Het dorp is in feite een dijk; iets dat ik pas veel later besepte. In de zomer was het heerlijk om zomaar in het water te springen, te zwemmen en te dromen! En in de winter, die toen nog echt heel koud kon zijn, en er sneeuw en ijs was, konden de kinderen met de slee van de dijk naar beneden glijden. Dat was voor ons kinderen het leukste van een dijk.

Deze foto van Rijpwetering maakte ik vanuit een vliegtuig, onderweg naar Schiphol

Ik ben geboren op 8 augustus 1948 in dit kleine katholieke dorp waar een grote kerk stond, en die er nog altijd staat. Ik was de vijfde van zes kinderen, Riet, Jan, Mies, Martien, en na mij kwam Joke. Rondom ons waren er veel families met heel veel kinderen. Wij hadden er maar zes!

Mijn ouders hadden een kruidenierswinkel. Ze werkten alle dagen. Mijn moeder zorgde ervoor dat de klanten goed geholpen werden, en er was ook altijd nog wel iemand die ook in de winkel werkte. Mijn vader bracht elke week de boodschappen naar de vele boeren in de wijde omgeving, en noteerde dan tegelijk weer wat zijn klanten de week daarop weer nodig zouden hebben. Vooral in de zomer waren er extra veel klanten, zelfs op zondag, wanneer er mensen langskwamen met hun boten en zeilboten. Water kregen ze gratis!

Aangezien elke mens uniek is, hadden wij kinderen ook zo onze eigen voor- en afkeuren. Van wat je lekker vond om te eten, of juist niet; of kleding, en spelletjes, en natuurlijk taken in huis en in de winkel. Ik herinner me dat ik in de woonkamer heel wat koekjes heb afgewogen en in zakjes heb gedaan, en natuurlijk brak er van tijd tot tijd wel een koekje, en dat was dan best wel lekker

Mijn oudste zus Riet ging al gauw ergens anders werken in de huishouding, en dat deed zij heel goed. Broer Jan was – opleiding Don Bosco fijnbankwerker en ging werken bij machinefabriek Den Os in Leiden. Hij was geïnteresseerd in de luchtvaart maar ging na zijn diensttijd aan de slag bij Pa en Ma in de winkel, later ging hij bij Fokker werken. Zus Mies werkte in de winkel tot haar trouwen in 1968, en broer Martien had een baan in Leiden, bij de Elmi overhemden, en werd later vrachtwagenchauffeur. Een keer ben ik met hem meegereden naar België. Dat was een leuke ervaring. Mijn jongste zus Joke werkte bij verschillende gezinnen als hulp in de huishouding.

Eens had ik een bijzondere ervaring terwijl ik in het dorp naar school liep, heel jong dus nog. Ik zag voor me hoog in de lucht een heel helder licht waarmee de hele wereld verlicht werd! Het was een soort inzicht – en het was een heel apart schouwspel.

Zelf had ik al heel vroeg veel interesse voor de hele wereld! Toen begin jaren zestig de eerste Marokkanen kwamen, zat ik op de zondagochtend met mijn oor tegen de radio te luisteren naar die paar minuten nieuws in het Arabisch. Hoewel ik het niet kon verstaan, kon ik er niet genoeg van krijgen. En dan de vlucht om de aarde van Joeri Gagarin op 12 april 1961, die in de Spoetnik om de aarde heen ging, maakte ook veel indruk op mij. Hij was de eerste mens die dat deed. Ik was 12 jaar en ik vond het geweldig. Wij mensen moeten elkaar zien als vrienden. Dat was voor mij zo helder als de zon. Op de lagere school las ik alle boeken die ik maar te pakken kon krijgen. Ik herinner me dat ik alle boeken die er waren had gelezen. En thuis zocht ik naar van alles wat er te lezen viel, wat niet wil zeggen dat ik het ook begreep!

Meester Zwartelee, de hoofdmeester van de lagere school, vond dat mijn vriendin Jeanette Beelen en ik naar de MULO moesten gaan. En zo fietsten wij na de vakantie vanaf 1960 vier jaar achtereenvolgend

Rijpwetering naar Leiden en weer terug. Wij haalden het examen zonder al te veel moeite. Dat leverde ons een mooi MULO en Middenstandsdiploma op. Een van de leraren, meester Röst, bood ons toen aan om ons een cursus Engels te onderwijzen. Dat leverde een diploma Fluency in English op, en later volgde ik in Leiden nog een aantal andere cursussen Engels, waaronder de Lower Cambridge Certificate en een Certificate of Proficiency in English.

1964 - Mijn eerste baan was bij de Rotogravure in Leiden, waar ik adressen moest plakken voor het verzenden van een van hun tijdschriften. Daar heb ik het alfabet nog eens heel degelijk uit het hoofd geleerd! Na een jaar ging ik naar een andere afdeling, de redactieadministratie van onder meer het tijdschrift EVA. Dat was op het Noordeinde, van 1965 tot 1966.

Toen ik eens de Breestraat ging verkennen zag ik dat daar een reisbureau was, Lissone Lindeman. Dat deed iets met mij. Ik ben er direct naar binnen gegaan en vroeg of ik de baas kon spreken. Dat kon wel, en ik

mocht daar zowaar voor drie maanden komen werken, en dat werden uiteindelijk drie jaren. Ik heb er in het begin heel wat tickets voor de trein, en later ook voor vliegtuigen ingevuld. Mijn eerste buitenlandse reis was in 1967 naar Zuid Frankrijk, Boulouris.

Toen ik begin 1968 met twee vriendinnen op vakantie naar Engeland ging had ik een heel goedkoop hostel gevonden in Hove, niet ver van Brighton aan de zuidkust. We hadden daar veel plezier. Ik had een afspraak met iemand die uit Oeganda, Oost Afrika, had moeten vertrekken; hij was oorspronkelijk afkomstig uit India, en die mensen werden toen Oeganda uitgestuurd! Een collega van mij, Bert Kuipers, had hem ontmoet in een trein ergens in Oost-Duitsland, toen deze Indiase jongeman onderweg was naar Engeland. Het was wel leuk om deze mooie man en zijn vriend in hun oosterse kleding te ontmoeten. De baas van dit tehuis kwam uit Perzië en was zo vriendelijk ons mee te nemen naar een theater. Ook nodigde hij ons uit voor een presentatie over een godsdienst waar ik nooit eerder over had gehoord. Het heette 'Bahá'í'. Het woord Bahá is Arabisch en het betekent Glorie en Heerlijkheid. Een Amerikaanse dame sprak daar over in een zaaltje dat vol zat met heel veel Perzische mensen en wij drieën. Die avond bleek voor mij echt een zegen te zijn! Alles wat zij vertelde kon ik begrijpen. Een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van de religies!

Voor het eerst een religie die past in onze tijd. Eén wereld, een mensheid; geen priesters, man en vrouw gelijkwaardig en het grote belang van goede opvoeding. En niemand wordt automatisch bahá'í; ook de kinderen van een bahá'í niet. Ik vroeg de volgende ochtend aan de baas van ons onderkomen of die mevrouw er nog was, want ik had wel een paar vragen. Maar zij was helaas al vertrokken. Een jaar later ging ik weer naar hem toe en om hem te vertellen dat ik bahá'í was geworden. Hij zei: "Van die drie van jullie was ik er zeker van dat jij nooit het bahá'í geloof zou omarmen!" Zo leer je nog eens wat: hij heeft later vele tientallen mensen tot het Bahá'í geloof gebracht.

Dat ik hierover had gehoord was voor mij een enorme verrijking! Thuisgekomen sprak ik er wel over met mijn collega's en er bleek in Den Haag een adres te zijn. Ik probeerde meerdere malen na de sluiting van het kantoor, in een café daarnaast, om iemand aan de lijn te krijgen, maar dat lukte niet. Uiteindelijk heb ik het tussen de middag geprobeerd en kreeg toen wel iemand aan de lijn en die mevrouw, Lottie Tobias, gaf het adres van bahá'ís die vanuit Perzië gekomen waren en in Leiden woonden! Ik ging er elke week heel graag heen. Kort daarna werd ik uitgenodigd om in Voorschoten bij de familie Mazgani op bezoek te gaan. Daar was er elke week een huis vol jonge mensen die informatie over het bahá'í-geloof wilden horen. De sfeer was bijzonder positief en leuk. Ik vertelde mijn moeder erover en zij wilde die mensen ook weleens zien.

Nu was er een bijeenkomst in het centrum van Leiden, op de Burcht, en zij nam de moeite om daar ook bij te zijn, en Mies en Aad waren er ook bij. Mevrouw Tobias, de secretaresse van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahá'í-gemeenschap, stelde haar gerust en ik voelde me vrij om me te laten inschrijven als bahá'í, en ben naar de pastoor van mijn geboortedorp gegaan en heb hem verzocht mij uit de lijst van gelovigen te verwijderen. Ik leerde heel veel bij die wekelijkse bijeenkomsten bij Masoud en Annemarie Mazgani in Voorschoten en ik verdiepte me in een boek "Bahá'u'lláh en het nieuwe Tijdperk" en deed mijn best om een keurige jongedame te worden! En al gauw maakte ik kennis met heel wat andere jongeren die ook dit Geloof hadden ontdekt en aanvaard, en toen ik mezelf netjes genoeg vond om me bahá'í te kunnen noemen heb ik me laten inschrijven.

Bahá'í lidmaatschapskaart van 1973

Tijdelijk nieuw werk

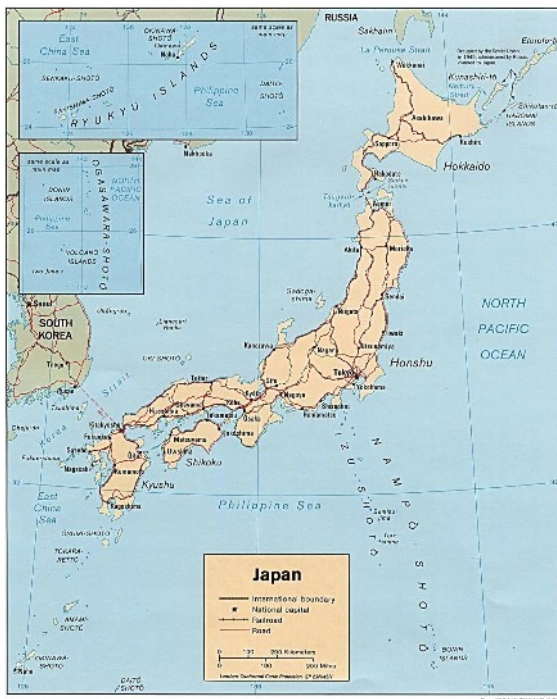
Na drie jaar, 1969, wilde ik weer bij een ander reisbureau gaan werken, en ik moest toen een jaar wachten voordat ik bij een ander bureau aan de slag kon gaan. Stel je voor dat je klanten mee zou nemen! Ik werkte dat jaar bij Uitgeverij Sijthoff bij de receptie. Daar kreeg ik van een meneer een Koran in het Nederlands. Hij had begrepen dat ik daar oprecht interesse voor had.

Op Avontuur

Zodra het kon, in 1970, ging ik naar Reisbureau Ruys Intraned, later Holland International, op de Nieuwe Rijn in Leiden. Ik heb ook daar drie jaar met veel plezier gewerkt en ik had voldoende kansen om zelf ook op reis te gaan. Ik heb alle mogelijkheden benut om zoveel mogelijk de wereld te verkennen!

Ik had in die periode ook meerdere 'penfriends'. De eerste was een meisje uit Suriname en zij kwam later naar Nederland om in Deventer te studeren. Daarnaast was er iemand in Libanon en toen ik hem een vraag stelde over Israël was die connectie meteen weer verdwenen; ook leerzaam! Ik had een penfriend in Nigeria, en een in Finland. Die laatste heb ik in Oulu ontmoet bij mijn eerste reis door Finland in september 1971, waar hij hoog in het noorden woonde. Hij zat toen in militaire dienst, dus ik heb hem niet veel gezien. Ik logeerde een paar dagen bij zijn ouders en er was gelukkig iemand in de buurt die wat vertalen kon! De terugreis was per trein helemaal naar het noorden van Finland en vandaar helemaal naar het zuiden, Stockholm. Dat was bijna een etmaal reizen! Dat ik bahá'í was maakte dat ik, als ik alleen op reis ging, toch wel hier of daar een 'bekende' kon bezoeken en er kon logeren; overal vrienden! Dat was echt een hele leuke tijd.

Mijn allermooiste reis in 1971: een verslag

Er was een reis rondom de wereld gepland voor mensen die in een reisbureau werkten. En ik was natuurlijk een van diegenen die dat wel heel graag wilde doen.

Die reis had ik zelf een beetje aangepast op zo'n wijze dat ik voor de terugreis via Perzië kon gaan. Ik was namelijk helemaal niet nieuwsgierig naar Los Angeles en New York.

Hier volgt het verhaal dat ik toen schreef over die fantastische reis!

Donderdag 20 mei 1971

Met de trein naar Amsterdam CS en vandaar per Lindberg-bus naar Arnhem waar we een diner in Motel Arnhem hadden. Ongeveer één uur te laat

vertrokken naar Köln waar we overnachtten in het Berolina hotel. Deel mijn kamer met Eliza Vlok uit Zaandam (Hoyschuur).

Vrijdag 21 mei

Om half zes werden we gewekt, lekker ontbijt gehad en om 7 uur met de bus richting Frankfurt. Eerst mooi weer, later mistig en nat. De rit verliep niet zo heel vlot. In Frankfurt op tijd ingecheckt. Gefouilleerd en met een busje naar de Boeing 707, vlucht PA 2. Wegens een slow-down strike van de verkeerstoren in Frankfurt vertrekken we veel te laat. Er is een oud en een nieuw deel. Het nieuwe, waar de internationale vluchten van vertrekken, dus veel Jumbo's, ziet er erg leeg uit. De vlucht tot Istanbul duurde twee uur en vijftig minuten. Het vertrek was 12.00 uur in plaats van 10.50 uur. Het toestel heet Clipper Mount Vernon. Istanbul is een kleine luchthaven. Mooi uitzicht op de Bosporus en een glimp van de Aya Sofia opgevangen. Chocolade gekocht en even buiten gezeten. Het was er 23 C. Weer gefouilleerd, en nu door naar Beirut; ruim een uur vliegen. Bij aankomst mooi uitzicht over zee en heuvelachtig land. Beirut is een gele, waarschijnlijk stoffige stad, volgebouwd met hoge gebouwen verspreid over verschillende heuvels.

Vlakt bij de luchthaven wel een flink aantal krotwoningen. De airport zelf is heel bedrijvig. Even uitgestapt en met een busje naar het stationsgebouw. Wat foto's gemaakt van Beirut, vliegtuigen en een zeer officieel aandoend stelletje mannen. Voor het eerst in het zwartgesluerde vrouwen gezien. Nu door een kast voor de controle. De vlucht naar Karachi is ongeveer vier uur. Het is al erg donker. Nog één streep rood achter ons. De verzorging aan boord is heel goed. Midden in de vlucht moesten we onze seatbelts vastmaken; het vliegtuig schudt nogal. Landing Karachi. Allemaal lichtjes, hele plekken. Ook eilandjes voor de kust. Bij het uitstappen (plaatselijke tijd half drie) viel de drijfmatte hitte als een deken op ons. Ongelofelijk heet! Een soort van sauna-effect. Nog even twee doosjes jasmijn-sticks gekocht. Allemaal Russen in de wachtkamer, en Pakistani met mooie witte pakken aan. En heet! Oef. De volgende vlucht is dwars over India naar Calcutta. Vliegtijd ongeveer 3 uur en 50 minuten.

Zaterdag 22 mei 1971

Na even wat gedoezeld te hebben, met de klanken van een speciaal "sleep program" in mijn oren (in stereo) komt vóór ons in het oosten het eerste morgenlicht op. Een grandioos schouwspel. Hier en daar wat lichtjes van Indiase steden en daar lichte streep boven het land (of soms een laag wolken) van rood tot diepblauw naar zwart vlak boven ons. Werkelijk fantastisch. Het land zag er, vlak voor de landing in Calcutta, erg droog en geelbruin uit en vele riviertjes en de Ganges zagen er precies zo uit. Dichter bij Calcutta was het wat groener, veel rijstvelden en poeltjes omzoomd met die speciale dunne Indiase boompjes. Airport Dum Dum. We mogen het vliegtuig niet verlaten, mogen geen foto's maken (toch gedaan van een ouwe bus). Op de trap gestaan. Het is hier net zo heet als in Karachi. Veel gewapende militairen om het vliegtuig – twee aan twee – zoals ook in Beirut. Er is een oud, houten gedeelte en een nieuw modern uitziend luchthavengebouw.

Kinderen fietsen hier rond en staan langs de start- en landingsbanen. Het is nu ongeveer half zeven in de ochtend en echt heet. Het land wordt hier wel druk bewerkt. Er zijn heel veel palmbomen.

Nu onderweg naar Rangoon, uitzicht over de Ganges. Meer water dan land. Uitzicht over de Ganges delta – meer water dan land. Birma was alleen maar bos, met zo nu en dan een stukje kaal, beetje water en dan weer bossen. Ook vlak voor de landing kun je allerlei stukken bewerkt land zien, maar nergens huizen of wegen. Pas heel dicht bij de landingsbaan een flink aantal houten woninkjes. De luchthaven zelf was, ondanks de warme regen die er viel, een verademing. Heel fleurig, klein, gezellig, veel groen – tropisch, een balkon vol met mensen in mooie kledij en allemaal met parasols.

Mannen in lange rokken. In de winkel daar heb ik een bel gekocht. Toen Bert en ik foto's maakten van de mensen op het balkon ging er een algemeen gegiechel en gelach op en àh en good bye.

De volgende stop is Bangkok in Thailand, ongeveer een uur vliegen. Het is nog steeds ochtend van 22 mei. De meisjes in de shop hadden op hun wangen stippelijntjes van witte poeder. Bangkok was al even heet als de rest. Het is een vrij nieuwe luchthaven waar nog van alles aan verbouwd wordt. Er was geen sfeer. Veel souvenirs te koop zoals overal. Ik heb er vier houten eetborden gekocht. Het had er hard geregend.

Het land zelf maakte vanuit de lucht een volkomen andere indruk dan Birma of India. Veel bedrijvigheid, overal dorpjes, autowegen, enz. enz. Veel minder armoede. Ook zag ik nog zo'n typische Thaise tempel; rond gedraaid met een prachtig torentje en helemaal wit.

Na Bangkok was het nog ongeveer drie en half uur vliegen naar Hong Kong. Nieuwe crew aan boord. We vlogen eerst Thailand uit, toen over noord Cambodja Laos, waar we de grote rivier de Mekong zagen, waar onlangs zo hevig gevochten werd, en waar nog allemaal kaal gebrande plekken te zien waren. Daarna vlogen we over Zuid-Vietnam. Waardeloos idee om al lunchend over zo'n ellende land te vliegen (Vietnam oorlog van 1 november 1955 tot 30 april 1975) – hoog en droog! We kwamen over Hue of Danang, een platte, ook half lege kale stad aan zee. Er waren overigens prachtige brede zandstranden aan een azuurblauwe zee met hier en daar rotspartijen.

Bij de landing in Hong Kong heb ik nog even een flinke blauwe plek opgelopen! We zagen allemaal eilandjes, massa's flats en daartussen heel veel krotjes. De luchthaven ligt half in zee (de baan).

Het is een drukke airport en het was er natuurlijk weer goed heet! We kregen een mooi stempel in ons paspoort. De bagage kwam via een lopende band die in de rondte draaide. Allemaal Chinese gezichten. Tjonge jonge, wat was het daar druk zeg! Er kwam iemand op mij afrennen en dat bleek een Japan Gray Line man te zijn. We moesten toen allemaal voor een spandoek gaan staan waarop stond: WELCOME TO HONG-KONG PANAM SALES-STAFF en nog wat, en er werden foto's gemaakt. Een aardige ontvangst.

Toen met een busje naar het Park Hotel. Wat 'n kast zeg! Vijftien hoog en heel mooi. Ik zit op kamer 703 met een mooi bad erin. Daar eerst maar ingedoken, werkelijk zalig! Het is hier zwaar bewolkt en snikheet. Even gewandeld in de buurt. Overal een ongelofelijke drukte. Al die flats zitten stampvol met mensen; vier miljoen in Hong Kong waarvan er heel veel op de stoep en in de steegjes die overdekt zijn, hun bedrijffjes uitvoeren. De mensen zien er heel armoedig uit en het barst van de kinderen. Als je langs een winkel loopt, schiet er direct iemand op je af om je van alles aan te bieden.

Vanavond zijn we met z'n allen gaan eten in een Chinees restaurant. Een heel gedoe om een menu uit te zoeken. We zaten met z'n vijftien en hebben maar van alles laten brengen. Een tafel met eendenbout en allerlei onbekende zaken. We moesten met stokjes eten en na een half uur knoeien had ik de slag wel te pakken. Het was een leuke ervaring. Het gekke is dat het buiten steeds zo enorm heet en plakkerig is, terwijl het binnen vanwege de air-condition het echt fris is! Na het eten, om ongeveer 11 uur, naar mijn kamer gegaan. Kaarten gestuurd en een brief aan Rafat en Ahmad geschreven.

O ja, ik heb de bahá'ís opgebeld. Ik kreeg een Chinees aan de lijn die direct "Alláh 'u'Abhá" zei. Even later kreeg in een Perzische pionier (eigenlijk woonachtig in Japan) aan de lijn. Ik heb afgesproken dat ik morgenavond naar ze toe ga. We hebben radio op de kamer, met Chinees en Engels.

Zondag 23 mei 1971

Om half acht werden we telefonisch gewekt. Om tien over half negen schrok ik pas weer wakker! Om negen uur gingen we met drie bussen een uitgebreide tour maken. Er zijn ook veel Amerikaanse PANAM mensen die al in Tokyo geweest zijn. We hebben zo ontzaglijk veel gezien dat ik het me zelfs nu al nauwelijks kan herinneren. Even in 't kort: door Kowloon (het schiereiland waarop we zitten) naar de Star Ferry die ons naar het eiland Hong Kong met de stad Victoria, die echter ook Hong Kong wordt genoemd, wat betekent 'fine harbour'. Ongelofelijk veel flats, kantoren, markten en enorme massa's mensen. We reden omhoog naar Victoria Peak vanwaar we een uitzicht over de haven en de stad hadden. We zaten wel in de wolken.

Onderweg tweemaal gestopt om foto's te kunnen maken. Hoe hoger op de berg, hoe luxueuzer de huizen. Hier wonen de meeste Europeanen want het is hier frisser door de vochtige mist. Als de zon even doorkomt is het helemaal loeiheet! Aan de top van de Victoria Peak is een tramstationnetje. Daar zijn we ook uitgestapt. Toen zijn we nog langs een prachtig strand gereden, Repulsion Bay, en verder door naar Aberdeen. Mijn hemel, wat 'n heksenketel! Dat is waar de beroemde Floating Restaurants liggen. Daar liggen ruim zesduizend boten op een enorme hoop!

De mensen wonen op die dingen. Ik ben even met de groep naar zo'n Floating Restaurant gevaren. Je wordt overgevaren in kleine bootjes, sampans, die door twee vrouwen, meestal moeder en dochter, voortgeroeid worden. Hele kleine schommelende dingen, en toch wonen er mensen op.

Er staan een paar stoelen voor de toeristen, en verder hangen er wat dingen zoals waaiers, paraplu's, een pan, enzovoort. Er zitten ook kinderen op. Veel vrouwen dragen hun baby op de rug. Je ziet hier baby's, en groter, slapen in alle mogelijke houdingen en op alle tijden van de dag. We zagen op een gegeven moment een baby op de hoek van een straat, boven op de deksel van een grote ton liggen slapen. En een man in de bak van een vrachtwagen, boven op een lading meloenen, en ook in portieken en zo. Nou ja, dat is gewoon onbeschrijfelijk! Ik ging de markt op en daar werd ik op slag bijna misselijk van de stank. Er werd vlees en vis en fruit en nog allerlei ander spul verkocht. Er zullen wel veel ziekten voorkomen. Ik heb er een rieten waaiër gekocht zoals alle mensen hier die ook gebruiken. Er liepen volop kinderen te bedelen om dollars en om "money, money". En toen aan de kade op de rest van de van de groep stond te wachten kwamen er vrouwen naar mij toe en die riepen "missy, wanna see harbour? Half hour only." Ze hielden wel erg aan. Er zaten ook vrouwen te timmeren en zo. Tegen vier uur gingen we weer terug. Ik ben naar de communistische Rood-China winkel gegaan, wat een enorm mooie zaak is, en het personeel is zeer beleefd. Ik heb er een grote zijden lap voor een ochtendjas gekocht, 55 gulden. Een blouse voor Tahereh en een chinees pyjamaatje voor Sander Lagas.

Vanavond ging ik naar Hotoung House, 11de verdieping, C.6 Middle Road. Nou, eerst een taxi die me eerst op een volkomen verkeerde plaats afleverde. Ik had gezegd YMCA Middle Street, maar hij bracht me precies naar die andere YMCA hier op Kowloon! Daar wat rondgelopen en toen gevraagd aan een mannetje van een winkel, die ging zijn vrouw erbij halen en zij was zo vriendelijk om weer een taxi aan te houden en uit te leggen waar ik heen moest. Nou, toen zag ik dat Hotoung House een akelig groot gebouw was.

Na veel omzwervingen en doodmoe en ik zomaar ergens aanbelde en er een stel honden afschuwelijk gingen blaffen, en ik een telefooncel vond waarvan ik kon bellen, werd ik door een Perzisch meisje opgehaald. Het was een hele fijne avond, ondanks dat ik heel wat hoofdpijn had en heel moe was. Ik ontmoette daar een tweeling, Kun Lai Fun en Chun Lai Fun, en ook meneer Tehran die al tien jaar in Sapporo, Japan, pioniert.

Hij is te zien op de film "A New Wind". En ook een dame uit de USA, Nina, die pioniert op Guam. Daar komen acht Geestelijke Raden – moet ik tegen Bill Sears zeggen! En mevrouw Kasam uit India en nog een Indonesische, en meneer Louis, die de motor van de Hong Kong gemeenschap genoemd kan worden. Hij komt uit Engeland. Na afloop zijn meneer Lal, meneer Tehrani en ik koffie gaan drinken in een hotel en zij hebben mij naar het Parkhotel gebracht!

Maandag 24 mei 1971

Om half zeven opgestaan. We moesten om half acht naar de airport Kai Tak. Meneer Tehrani is gekomen om afscheid te nemen en is met de bus meegereden naar het vliegveld. Hij is werkelijk een schattige man. Hij gaf me allerlei adressen en ook nog een foto van 'Abdu'l-Bahá. Tegen alle verwachtingen in werd de handbagage niet meegewogen. We vlogen met de Boeing 747 en de vlucht is uitstekend verlopen. Na het stijgen begon het hier en daar erg te lekken (condenswater) en dat gaf wat afleiding en consternatie ook. De Jumbo is wel veel comfortabeler, maar ook een stuk minder gezellig. Ik ben nu toch wel blij dat we op de lange vluchten geen Jumbo's hebben. Dat duurt trouwens ook niet lang meer. Als alle vliegvelden hier wat uitgebreid zijn. Bij aankomst in Tokyo, Haneda Airport, regende het nogal. Met een bus van Japan Grey Line naar het Imperial Hotel. Een heel luxe hotel. Mijn hemel! Wij hebben kamers in het oude gedeelte maar zelfs dat is in onze ogen al super. De lobby is héél groot en heel druk. Je ziet er allemaal zakenlieden rennen, waarvan veel uit het buitenland natuurlijk, en vrouwen in prachtige kimono's. Werkelijk fantastisch. De mensen hier zijn wel klein zeg. Ik steek hier overal bovenuit. Eerst een bad genomen. Toen Kiyoko Hasegawa

opgebeld. Om half zes komt zij hierheen. Ik probeerde ook Masumi te bellen, maar ik kreeg iemand aan de lijn die hele verhalen vertelde in het Japans. Het enige wat ik begreep was "Masumi né". Ze was dus duidelijk niet thuis. Toen heb ik maar 'Sayonara' gezegd en opgehangen. 'n Giller hoor, zoiets! Nou, ik ben in de lobby gaan zitten en kaarten gaan schrijven naar huis. Na 'n tijdje kwam Kiyoko eraan. Typisch een Japans meisje, heel klein en erg verlegen, ook met het Engels spreken. We zijn gaan eten in een restaurantje ergens ondergronds. Een soort mie, dat moet je dan ook met stokjes eten en dan maar naar binnen slurpen. Iedereen slurpt hier. Dat is wel een gek gehoor. Kiyoko zegt niet veel, maar ik klets honderd uit. Zeker van alle indrukken die ik hoognodig moet verwerken! Roken is hier niet zo netjes voor meisjes. Dat vreesde ik al. Het is zelfs bij de wet verboden om te roken als je nog geen 20 jaar bent. En dat geldt voor jongens en meisjes.

Hierna zijn we een paar grammofoonplaten gaan kopen. Drie stuks en erg leuk. Daarna naar mijn kamer gegaan. Die wilde Kiyoko graag zien. O, o, het is hier zo luxe, ik voel me bijna niet thuis. Vanavond toch Masumi aan de lijn gehad. We hadden een leuk gesprek.

Dinsdag 25 mei 1971

Om 10 uur kwam Kiyoko me halen. Twee uur lang gewandeld (eerst nog ontbeten) door de Imperial Gardens, prachtig! Ze zijn niet ver van het hotel. De hele middag gewinkeld in de Ginza, in twee grote en heel beroemde warenhuizen; Mitsuyoshi en Matze Ik heb vreselijk veel dingen gekocht. Vanmorgen is mijn fototoestel gestolen in de lobby

van het hotel bij het wisselen van geld. Pech! Er zitten foto's op van de Hong Kong bahá'is die ik op hun verzoek had gemaakt. Ik heb met Miss Hayashi van het Bahá'í centrum gebeld. Dat is eindelijk een Japanse die goed Engels spreekt. Ze is pas naar Singapore en de Filipijnen geweest.

Vanavond is er een soort fireside in het Bahá'í centrum en ik wilde er heengaan met Kiyoko, maar zij had met haar oudere zus afgesproken dat we met z'n drieën zouden dineren, dus die fireside ging niet door. Haar zus kwam om half zes.

Zij is onderwijzeres op een school voor dove kinderen. Wat Engels spreken betreft is zij nog verlegener als haar zus. Maar ik weet zeker dat zij een heel lief mens is. Dat zie je aan haar ogen.

Dat Japanners gezichten zonder uitdrukking hebben is echt een fabeltje. We hebben op de 17de verdieping van Imperial gegeten in een Frans restaurant. Ontzettend lekker, maar waarschijnlijk wel net zo duur. Maar ik was de gast van deze twee zussen, dus ik weet het niet precies. Na het diner zijn we naar mijn kamer gegaan en nog wat zitten kletsen. En daarna heb ik nog een stuk meegelopen toen ze naar de trein moesten. Het is een beetje lastig dat Japanners elkaar nooit de hand schudden, maar alleen maar een buiging maken.

Woensdag 26 mei 1971

Tot half 12 geslapen. Er was eigenlijk een ochtendtour, maar die heb ik overgeslagen. Het was heerlijk weer en ik ben door de Ginza gewandeld waar ik eerst een nieuwe camera heb gekocht; een hele kleine Japanse voor 7200 yen. Dat is taxfree. Elke toerist kan hier allerlei zaken taxfree kopen. Ik heb op straat twee broodjes gekocht. Heb een gesprekje gehad met een van de 126 hongerstakers die midden in de Ginza op stoelen onder een zeil, tegen de zon, aan het hongeren zijn. Ze zijn tegen de erkenning door Japan van Rood-China. Vandaag was het hun vierde dag. Ik ben allerlei straten doorgewandeld waar ook markt was en ook de gewone huizen waar men in woont. Die zijn vrijwel allemaal (behalve de flats) opgetrokken uit hout, en er hangt overal een was te drogen. Na een uur of twee wandelen heb ik een taxi genomen naar het hotel. Toen in de tuinen daar tegenover nog wat gelopen en zalig in de zon gezeten. Die was echt heet! Daarna lekker een bad genomen en met de subway, die heel modern en schoon is zoals alles hier in Japan, maar omdat het bijna spitsuur (5 uur) was,

ook ongelofelijk vol. Werkelijk als haring in een tonnetje! Bij Shinjuku ben ik uitgestapt. Een idioot groot ondergronds station met de gebruikelijke winkelgalerijen en massa's mensen. Vanaf Shinjuku moest ik een taxi hebben naar het Nukebentengebouw. Nou, voordat ik die taxi had! Ik stond eerst helemaal verkeerd en moest weer naar beneden, waar een hele rij mensen in een rij op een taxi stonden te wachten. Hoe dan ook, na wat gebarentaal-gesprekken kwam ik uiteindelijk bij het Tokyo Bahá'í centrum. Daar trof ik enkele Japanse bahá'ís, en daar moest ik voor het eerst slofjes aan doen. Ze spraken helaas niet zo heel goed Engels, maar later kwamen er nog een paar bahá'ís die wat gemakkelijker Engels spraken. In Tokyo zijn er vijftig bahá'ís en in heel Japan ongeveer duizend. Dit op een bevolking van 11 miljoen in Tokyo en honderd miljoen in heel Japan. Een van de bahá'ís, meneer Fujita, bracht mij met zijn auto naar een subway station. Ik heb nog ergens rijst gegeten en koffie gedronken. In de subway nog een gesprekje gehad met ene meneer Young uit de USA.

Donderdag 27 mei 1971

Even in 't kort. Om acht uur vertrek uit Tokyo. Met bus naar Kamekura, groot Boeddha beeld. Dan naar Hakone (Fuji Yama, die helaas door slecht weer niet te zien was). Dan lunch in hotel Kowaki, en een boottoertochtje over een bergmeer. Verder per bus naar Odawara, met expres-trein naar Kyoto. Aankomst 20.00 uur.

Verder naar Kyoto Oriental Hotel met haar vriendin Mitsie. Een mooie kamer waar ik niet slaap want Masumi Kurata kwam me halen. Ik slaap bij haar thuis. Erg fijn hier op de grond. Zij komt van een middle-class familie en heel westers. Dat is voor mij een stuk makkelijker. (maar wel slofjes aan hoor, én een speciaal soort bad!) Zalige SukiYaki gegeten. Mijn geld is al voor een groot deel op!

Vrijdag 28 mei 1971

Zalig geslapen op de tatami (rietenvloer). Het regende pijpenstelen, en bijna de hele dag lang. Terrible! Vooral voor de rest van de groep, die alleen vandaag in Kyoto zijn. Kyoto is veel Japanser dan Tokyo. Het is een hele grote stad, met vrijwel allemaal aparte houten huizen. Vreselijk drukke wegen, zes of achtbaans. Meer dan duizend Boeddhistische tempels en heel veel 'shrines'. Het was tot 1868 de hoofdstad van Japan. Na een lekker Engels ontbijt zijn Masumi en ik naar de Heian-Shrine gegaan. Prachtige houten architecturen en een eindeloze tuin; naar mijn gevoel, heel geschikt voor meditatie. Er is een grote en prachtige vijver. Maar Kyoto is vol met prachtige tuinen. Toen we wegrede kwamen net de drie bussen met de Pan-Am mensen er aan! Toen kon ik Bert nog even vertellen dat in deze stad de eerste tram van Japan staat. En ik kon ook nog net op de PANAM groepsfoto! Dat kwam dus heel goed uit. Daarna gingen we naar een handwerkwinkel waar je de mannen aan het werk kon zien. Heel veel mooie dingen daar. Ik heb er een zijden das voor Martien gekocht. Toen moesten we even langs

Grand Hotel. Weer 20 dollar omgewisseld. En daarna hadden we bij Mikie thuis een Japanse lunch, en een theeceremonie.

Zij had haar kimono aan. Hun huis is helemaal typisch Japans, inclusief een hele mooie tuin, met van alles erop en eraan. Bloemen, water, keien en veel groen. De thee-ceremonie is een waar ceremonie! Ongelofelijk, er is voor elke handeling een zeer strikte regel. En de thee is heel groen. En lang niet het belangrijkste onderdeel. Het belangrijkste is de meditatieve sfeer. Het is een mentale en fysieke training. Heel goed!

Ook de conversatie dient op een hoog niveau te zijn, wat bij ons natuurlijk niet het geval was. Ik had erg last van slapende benen, want je zit op je hielen. Maar het is echt reuze interessant. Hierna hebben we Kinkaku-ji bezocht. De Golden Pavilion, een Zen-Boeddhistische Tempel. Alweer adembenemend. Vanavond naar een koffiebar gegaan, waar veel hippies waren. Japanse en Amerikaanse! Vanavond bij Masumi thuis nog lekker zitten kletsen.

Zaterdag 29 mei 1971

Vanmorgen allereerst met Masumi in haar Mitsiyoshu naar het Oriental Hotel gereden, waar om acht uur alle PanAm-lui vertrokken naar het vliegveld in Osaka. Het was 'n geweldig iets om bye-bye te kunnen zeggen en zelf nog drie dagen in deze fijne stad te kunnen blijven. We hebben mijn koffers gepakt en ze zitten allebei barstensvol en zijn erg zwaar! Dan heb ik nog een handtas en een andere grote tas! Om 09.50 zou Kiyoko in Kyoto aankomen, dus gingen we naar het station, maar we zagen niemand. Masumi is toen naar huis gegaan en om half elf zag ik toevallig Kiyoko lopen! Dat station is ook zo akelig groot! We hebben een taxi genomen naar onze Ryokan. Dat is een Japanse herberg. Een kamer met tatami-vloer, natuurlijk TV, en twee kussens op de vloer, en ook natuurlijk de gebruikelijke sloffen.

Een vrouw in kimono komt om de haverklap op haar knieën binnenschuiven voor dit en voor dat. Ze is wel heel vriendelijk. Na een lunch, toast met kaas, in een leuk tentje zijn we een paar plaatsen gaan bezoeken. Kokodara, een tempel; moestuin

aan de rand van de stad;

Ryo-an-ji, een tempel die beroemd is om zijn zand en steentuinen; Daitoku-ji, een soort complex van tempels, omgeven door de prachtigste steen- en groentuinen. Daar sprak ons een Boeddhist aan. Hij was nogal grappig. Het was wel steeds een aan- en uittrekken van schoenen. Niet handig maar wel eigenaardig en sfeervol. Het diner hadden we op onze "tatami-kamer". Allemaal vreemde dingen deze keer. Rauwe vis bijvoorbeeld; niet zo vreselijk lekker. Toen kwam Masumi mijn koffers brengen, maar ze moest er helaas al direct weer vandoor. Kiyoko praat niet zo veel. Ze spreekt ook nog niet zo vaak Engels begrijp ik nu.

We zijn vanavond gaan wandelen over een soort markt. In de straten vindt je ook overal tempels, niet groot, vol met die papieren lampen en er ligt fruit en geld enzo. Als de mensen stil staan bij een plek die gewijd is aan een persoon klappen ze in hun handen. De Tempels zijn gewijd aan Boedha. Er hangen soms wel vreemde dingen in die tempels en shrines, zelfs reclames van wafels!

Na nog een flinke wandeling, verder langs een hele lange straat – waar ons hotel is, Hotel Okatami – heb ik een Japans bad genomen. Zalig!

Ik zit nu in zo'n Japans nachthemd, met die hele wijde mouwen; geinig hoor!

O, vandaag heb ik mevrouw Kazempour opgebeld. Die woont niet ver van hier. Zij is een zus van mevrouw Alai uit Delft. Maandag gaan Kiyoko en ik met de trein naar Osaka en daar worden we afgehaald.

Morgen naar Nara.

Zondag 30 mei 1971

Vanmorgen een westers ontbijt; een taxi genomen naar het Kyoto Station. Vandaar verder naar Nara. Dat is ongeveer 40 minuten reizen vanaf Kyoto. Er is daar een heel groot park, en dat was heel leuk. Er liepen allemaal herten vrij rond. En er waren natuurlijk de bekende groepen schoolkinderen. Allemaal hetzelfde gekleed. In dat park waren ook verscheidene tempels. Een daarvan, de Todai-ji, bevat een heel groot Boeddha beeld en ook nog verscheidene andere grote beelden. Er werd bij alle tempels heel veel wierook gerookt – het stonk wel. Er werden ook kaarsen gebrand en er liepen allerlei kaalhoofdige monniken rond. Voor mij is het alsof de Japanners hun godsdienst tot één groot ritueel hebben gemaakt. Al die tempels behoren bij een bepaalde sekte van het Zen Boeddhisme. Men legt er offers neer in de vorm van fruit, men gooit er geld in een grote bak, schrijft zijn naam op een plankje, klapt in de handen (dat is dan bidden), rookt er wierook, enzovoort, maar men staat er ook te lachen, te praten en te fotograferen. Het viel mij vandaag vooral op dat bijna alle Japanners, van

jong tot oud, met de meest ingewikkelde foto toestellen rondlopen. Na heel veel gelopen te hebben gingen we op z'n Japans geluncht. Om een uur op twee zijn we weer met de trein teruggegaan en ik kan voorlopig geen tempel meer zien! Ook in Nara is er zo'n hele overdekte winkelstraat en de winkels zijn alle dagen open.

Terug in Okatami hebben we wat zitten praten; vooral ik, want Kyoko zegt niet veel. Vanavond hebben we bij Masumi gegeten met Kiyoko, Mikye, Fokuzo, broer van Masumi, en Masumi en ik. Heel gezellig. Het zijn allemaal lieve mensen. We hebben platen gedraaid, TV gekeken en allerlei liedjes gezongen. Hartstikke fijn.

Toku bracht ons terug, na een hele snelle autorit door Kyoto. Het rijden hier is een vak apart hoor! Het scheurt allemaal maar langs elkaar heen, alsof het niets is. Hij nam ons mee naar een enorm romantisch plekje vanwaar we een prachtig uitzicht hadden over heel nachtelijk Kyoto, en een zee van lichtjes. Het is toch inderdaad een hele grote stad.

Maandag 31 mei 1971

Vanmorgen eerst weer geld gaan wisselen \$ 40,00. Daarna wat rondgekeken in dat afschuwelijk grote station van Kyoto. Het is er wel heel mooi hoor! Allemaal winkels en restaurants, enz. Met de expres-trein naar Osaka gereden; ongeveer 40 minuten. Daar mevrouw Kamanpour gebeld. Die zou me na 30 minuten afhalen, maar aangezien we elkaar niet direct konden vinden werd dat anderhalf uur! Het is in Osaka ook zo enorm groot allemaal. Mevrouw Kazempour is de zus van meneer Alai. Haar broer en zijn vrouw en zij wonen in een huis. Best wel ingewikkeld toch. Het was heel fijn ze te ontmoeten. Ze wonen in Ashiya, dat is een soort villa-dorp. Ze hebben een heel fijn huis. Half Japans en half Perzisch en vol met allerlei dingen die met

het Bahá'í geloof te maken hebben. In Japan was er vorig jaar geen enkele nieuwe bahá'í, maar nu ineens zijn er sinds Ridván 75 nieuwe! Fantastisch. Het is echt in beweging. Er moet ook nog heel veel gedaan worden voor het Negenjarenplan. Er zijn 24 Plaatselijke Geestelijke Raden en dat moeten er zestig worden! De Japanners zelf schijnen nogal lauw te zijn, ook de bahá'ís. Met enkele bijzondere uitzonderingen natuurlijk!

Na een fijn Perzisch diner (niet zo Perzisch als in Nederland) hebben ze mij naar de trein naar Osaka gebracht. De terugweg was wel gecompliceerd. Vooral in Osaka, waar ik moest overstappen; `n heel geduvel!

Er rijden hier namelijk diverse soorten van treinen; boemels, semi-expres, super-expres, enzovoort. Nou, ik kwam tenslotte in zo'n boemel terecht en die eindigen ergens onder de grond. Het bleek onder de grond van Kyoto te zijn! Alweer een ander station. Taxi genomen naar Okatami Hotel en daar stonden Masumi en Kiyoko te wachten. Heel gauw nog ergens koffie gaan drinken. Het was al half elf en om elf uur gaat de deur van Okatami op slot. (Gisteren waren we veel te laat).

Het was moeilijk nog een koffietent te vinden waar ook nog parkeerruimte was. Het parkeer-probleem is hier veel groter dan in Nederland. Het viel me op dat ik diverse mensen met lapjes voor neus en mond zag lopen. Ik dacht eerst dat het een soort protest was tegen de enorme luchtvervuiling (nooit een blauwe hemel) maar het blijkt dat men dat hier doet als men verkouden is om te voorkomen dat andere mensen worden aangestoken. Weer zoiets heel positiefs van Japan!

Dinsdag 1 juni 1971

Vanmorgen om negen uur opgestaan. Dat was voorlopig de laatste nacht op Japans Tatami! Panam gebeld om de vlucht Osaka – Tokyo te annuleren. Om 10 uur belde Masumi dat ze bij de Main Entrance van Kiyoto station op Kiyoko en mij zou wachten. Ik heb nog snel twee Japanse poppen gekocht en daarna zijn we maar naar het platform voor de Hakiri (New Tokaido Line) gegaan. En daar kwam Masumi aan. We hadden toch bij de verkeerde Main Entrance gestaan. Hopeloos die stations hier! Het was niet leuk om afscheid te nemen. Ik zal Masumi echt missen, want het een ontzettend lief meisje. Voor iedereen en altijd vrolijk en spontaan. Niet echt Japans!

Met de Hakiri naar Tokyo gegaan. Dat ging heel snel. Twee uur en vijftig minuten en de afstand is 500 km. Deze trein, de snelste ter wereld, gaat 240 km per uur. Helaas weer geen Fuji-Yama gezien. Het is meer een foetsie-yama! In Tokyo op een treintje gestapt dat ons naar de mono-rail bracht, en verder per monorail naar Haneda Airport. Ik kan gelukkig een eerste klas reservering maken naar Teheran. Dan kan ik misschien nog een beetje slapen. Tot Hong Kong vlieg ik met de Jumbo, en verder met de 707. Op Haneda nog een slof Japanse sigaretten gekocht, \$ 1.60, en twee zijden waaiers. Vaarwel Japan!

Woensdag 2 juni 1971

De vlucht van Tokyo naar Hong Kong is uitstekend verlopen. In Hong Kong was er een overstap naar een ander toestel, van Jumbo naar 707. Ik moest er van negen tot elf uur wachten. Het was er nog net zo sauna-achtig als vorige week! Plotseling zag ik collega Bert Kuipers door de douane heengaan! Inmiddels helemaal wég van Hong Kong. Hij vliegt nu naar Beirout, dus tot Teheran kunnen we samen vliegen. Hij moest nog wel eerst even naar First class overgeboekt worden. Allereerst vlogen we toen naar Bangkok. Het was 12 uur 's nachts. Deze nacht wordt wel een hele lange want we vliegen richting west en de zon komt dan achter ons op. Ik heb een zakmesje en een stropdas gekocht. De bediening was al even belabberd als vorige week. De volgende stop was New Delhi, midden in de nacht, 28 graden. Het was hier wel heet, maar veel minder drukkend dan in Karachi of Hong Kong. Er waren heel veel Russen die met een Aeroflot toestel naar Moskou vlogen. Het was wel direct

merkbaar dat India armer dan arm is. Van alle kanten kwamen er mannetjes met Cola en andere dingen op je af. Er liepen nog wat vrouwen in Indiase kledij. Tijdens het vertrek uit New Delhi ben ik schijnbaar in een hele diepe slaap geraakt want ik heb zelfs van het stijgen niets gemerkt, en toen ik wakker werd was er al weer wat licht! Dat was trouwens pas twintig minuten na vertrek. Daarna heb ik helemaal niet meer geslapen. We hadden wel veel last van slecht weer. Bliksem aan beide kanten van het vliegtuig. Het leek wel een rammelende bus!

Later kwam Kiyoko Hasegawa even naar Nederland, voordat zij verder ging naar Engeland voor haar studie.

Boven Perzië was het heel helder en wat we zagen was een grote, verlaten, gele woestijn. Toen we in de buurt van Teheran kwamen hadden we wel een prachtig uitzicht op die hele hoge berg met besneeuwde top die boven alles uitstak. Ofschoon het pas 05.40 was, was de temperatuur al 21° C. Het vliegveld Mehrabad is niet groot en van binnen ziet het er nogal oud uit. Het duurde even voordat ik door de passencontrole kon, want er was nog niemand voor de buitenlandse passen. De douane was heel gemakkelijk. Buiten stond Sandra Azizi op mij te wachten. We zijn naar haar huis gereden waar we na een kopje koffie ontbeten hebben met Hamid en hun dochttertje Rita. Ik heb van 10 tot 12 uur geslapen.

Daarna wat zitten lezen en Tahirih gebeld, maar zij bleek nog niet in Teheran te zijn, hoewel ze plannen had om op 29 mei uit Holland te vertrekken. Om vier uur kwam Leonard Lewis uit Hong Kong die ik daar al had ontmoet op 23 mei, en de oom van Hamid, meneer Azizi. Met ons drieën gingen we naar het kantoor van de Nationale Geestelijke Raad om ons te identificeren zodat we een bezoek aan het geboortehuis van Bahá'u'lláh konden gaan brengen. Dat was 'n heel gedoe. Ik had een zwarte jurk aan en nylons, maar ik moest terug om mijn jas en een sjaal te halen, ondanks de hitte. Dit is uit voorzichtigheid in verband met de orthodoxe Mohammedaanse opvattingen. Nadat ik met meneer Azizi dat gehaald had konden we vertrekken.

Om er te komen moesten we een aantal typische nauwe steegjes door. Ik was blij dat ik toch mijn jas aan had, want anders had ik me daar echt niet op m'n gemak gevoeld. Allemaal kinderen, en alle vrouwen met een kleed om. Dat hangt over hun hoofd en ze houden het aan een kant vast tussen hun tanden. Er liepen mannen met zwaar beladen ezels rond. Om er binnen te komen moesten we een poort en een tunneltje door. Alle huizen zijn hier omringd door muren. Het was geweldige ervaring om in dit huis te zijn! We hebben verschillende kamers gezien. Het huis was in die tijd zeer luxe en heel groot. Het is gebouwd om een binnenplaats, met een hele fijne tuin. Wij zagen onder meer de kamer waarin

Bahá'u'lláh werd geboren. Aan een kant drie grote glas-in-lood ramen. Overal liggen er Perzische tapijten. Voordat wij daar binnen gingen moesten wij onze schoenen uitdoen. In deze kamer hebben we enkele gebeden gezegd. Ook konden we de badkamer van Bahá'u'lláh zien. Die bestond eigenlijk uit drie gedeelten. Heel mooi! Met zwart-wit bewerkte muren en plafonds. De tuinman, die de tuin van dit huis verzorgt, gaf ons ieder een roos en een

kaart met de Grootste Naam. Hierna moesten we nog even terug naar het kantoor van de Nationale Geestelijke Raad om onze credentials en de brief voor de Plaatselijk Geestelijke Raad van Shiráz en die van Isfahan op te halen. We werden er onder andere voorgesteld aan de secretaris van de Nationale Geestelijke Raad. Zijn naam heb ik niet onthouden, zijn oom was de secretaris van Shoghi Effendi. Toen zijn we naar de winkel van meneer Azizi gereden. Hij handelt in Perzische tapijten. Heel mooi! Daar kregen we een ijskoude cola, heerlijk! Nog iets van dat huis. De vader van Bahá'u'lláh had zeven vrouwen – voor de rijken in die tijd was dat heel gewoon. Zij hadden elk een eigen huis. Twee daarvan zijn in het bezit van de bahá'ís.

Donderdag 3 juni 1971

Vanmorgen om vijf uur al opgestaan, en dus alweer heel weinig slaap gehad. Na het ontbijt heeft Sandra me naar de T.E.T. bus gebracht. Daar stond ook die meneer van East-West Comité die we gisteren gezien en gesproken hebben, om nog even een laatste waarschuwing mee te geven. Om zes uur vertrok de bus richting Isfahan en Shiraz. Ik was de enige buitenlandse en er waren geen Perzen die Engels spraken. Allerlei gesluierde vrouwen om me heen. Dat geeft toch wel een vreemd gevoel. Het was wel zalig om in zo'n bus te zitten, onder het genot van Perzische muziek, een stralende blauwe hemel en het idee dat Shiraz mijn einddoel is! De kosten van deze tocht zijn heel laag, namelijk 300 reals, en dat is ongeveer 15 gulden. Daar kregen we nog kaakjes, pepsi-cola en om het uur water voor! Hier en daar stopte de bus voor verfrissingen. Die kun je dan krijgen in een kaal en meestal erg vies wegrestaurant, midden in de woestijn. Het is hier ontzettend kaal. Allemaal zand en steen en lage riviertjes. Zo nu en dan passeren we een dorp. Dat gaat dan gepaard met een hevig getoeter om alle mensen van de weg af te krijgen. Overal lopen er mannen met zwaarbeladen ezeltjes. Ik trek als niet-Perzische met blote armen wel vreselijk bekijks. Veel te veel naar mijn zin. Na Isfahan is er wel wat meer met die woestijn gedaan. Veel meer groene plekken en hier en daar stukken bewerkt land. In Isfahan kon ik uit de verte al die prachtige moskeeën zien.

Het moet geweldig zijn om die van dichtbij te bekijken. Toen we 'n half uur uit Isfahan weg waren, begon de motor van de bus te koken! Nou, daar sta je dan, in een leeg en kaal bergachtig gebied. En heet dat het was! Afschuwelijk!

Het heetste is het ongeveer tussen drie en vier uur in de middag.

Maar nadat er een paar emmers water over de motor waren gegooid gingen we weer verder. Ik heb onderweg nog wel wat geslapen. Niet ver voor Shiraz had er een of andere grappenmaker om de 150 meter een rij grote stenen dwars over de weg gelegd. Dat gaf alweer oponthoud. Het was 10 uur toen we eindelijk in Shiraz aankwamen. O ja, nog iets over onderweg. De wegrestaurants waar we stopten waren meestal erg vies, vooral de toiletten. Het lijkt net als in Japan. Later ontdekte ik dat men zich hier afspoelt en daar staan die kannen met water voor, maar meestal is er geen doorspoelsysteem. In de bus werd er een man misselijk en moet overgeven en er vloog van alles rond, ook op mij! Je moet er wat voor over hebben ... Van een moderne familie kreeg ik kip en brood en vlees. Iedereen deelt hier alles met iedereen.

De populairste dranken zijn Pepsi Cola en Canada. Overal zie je reclames van Pepsi. Aangekomen in Shiraz wilde ik een taxi nemen, maar dat lukte niet zo best. Men gaat met zoveel mogelijk mensen in een taxi, dus je moet altijd naar zo'n chauffeur roepen waar je heen moet. Als dat zijn richting is kun je instappen. Er kwam toen een jonge man naar me toe. Hij sprak helaas geen Engels, maar ik zei dat ik naar hotel Saadi wilde gaan. Hij hield een taxi voor me aan en we stapten allebei in. Toen we er waren wilde ik betalen, maar deed dat al voor

me! Hij liep met me mee naar de receptie, draaide zich om en zei "Bye bye". Geweldige ontvangst! Het was een schoonheid!

Mijn kamer is redelijk, met douche en Europees toilet. 250 Reals (ongeveer 11,50). Een kereltje van het hotel is met me meegelopen naar een Sandwichtent, want ik rammelde van de honger. Nou, die sandwich was niet te vreten en ik voelde me al zo smerig. Ik heb alleen een beetje melk gedronken.

Onderweg zagen we die mooie jongen weer!

En terug in het hotel, net toen ik de lift in wilde stappen, liep hij weer voorbij. Ik heb meneer Poostchi gebeld. Morgen om 10 uur komt meneer Akhtar-Khawasi me halen om me het huis van de Báb te laten zien.

Vrijdag 4 juni 1971

Lekker geslapen hier in Shiraz. Om acht uur werd ik gewekt en ik werd gebeld door meneer Poostchi, dat om negen uur meneer Afnan mij kwam halen. Na mijn ontbijt kwam hij. Ik had alvast nylons aangedaan en mijn jas aangetrokken. We gingen met de auto naar het huis van de Báb en dat blijkt hier vlakbij te zijn. We moesten weer een paar van die nauwe steegjes doorlopen. Meneer Afnan vertelde dat de mensen uit deze buurt zeer fanatiek moslim zijn, en dat de bahá'ís daarom altijd heel voorzichtig moeten zijn. We moesten weer een poortje door, een vrij lange soort tunnel, paar trapjes op en af en we kwamen pas een heel eind verder weer boven de grond. Werkelijk mysterieus; dit is de achteringang van het huis. In een tuin (niet de tuin van de Báb) zat nog een meneer Afnan, secretaris van de Plaatselijke Geestelijke Raad van Shiraz. Er zijn drie duizend bahá'ís. Hij vertelde eerst nog eens over het leven van de Báb. Even later kwamen er nog wat mensen bij ons, waaronder een mevrouw die nog in de tijd van 'Abdu'l-Bahá in Haifa had gewoond. Ze was van dezelfde leeftijd als de Behoeder. Ze sprak ook Engels. Haar grootvader was destijds begonnen met de bouw van de Mashriqu'l-Adhkár in Ishqabad. Toen zijn we met zijn drieën naar binnen gegaan. Eerst de tuin, waar een sinaasappelboom staat die de Báb zelf heeft geplant. Ik kreeg van meneer Afnan een blad van die boom. Daarna moesten we een trapje op, rechts een kleine kamer opzij, was de kamer van die bediende uit Ethiopië. Dan links weer een trap op en toen kwamen we in de kamer waar de Báb zijn Zending voor het eerst bekend maakte aan Mulla Husayn. Het is een kleine kamer met een deur om binnen te komen en een andere deur om weer te vertrekken – naar Perzische gewoonte. Aan een kant drie glas-in-lood

ramen. Rechts in de hoek staat een grote glazen olielamp op de plaats waar de Báb op die avond, 22 mei 1844, had gezeten. Het was een heel emotionele ervaring om hier te zijn en hier op deze plek gebeden te zeggen. Het is niet te bevatten dat alle veranderingen die de laatste 128 jaar in de wereld plaatsvonden hier in feite zijn begonnen!

Na dit bezoek ben ik naar de brillenwinkel van die eerste meneer Afnan gegaan en heb daar een Pepsi gedronken. Ik heb wat inkopen gedaan, samen met zijn vrouw en dochter. Foto's maken kan hier bijna niet. Ik durf niet zo goed eerlijk gezegd. Ik voel me niet zo op mijn gemak. Er hangt ook zo een volkomen andere sfeer dan in de andere landen waar ik ben geweest. Om twaalf uur kwam die andere meneer Afnan me ophalen en we zijn gaan lunchen in een hotel. Een bijzonder mooi hotel met een zwembad. We aten chello kebab, de nationale Perzische schotel! Witte rijst met boter en geroosterd vlees.

We zijn eerst nog langs een paar plaatsen in Shiraz gereden die belangrijk zijn in de Bábi geschiedenis. De moskee waar de Báb Zijn Zending openbaar maakte, en de boom waaronder de Báb en Mulla Husayn elkaar voor het eerst hebben ontmoet.

Dit is wat ik heb geschreven.

Het bezoek aan Shiráz was een heel bijzondere ervaring.

Later ben ik nog meerdere keren naar die unieke en heilige plek in Perzië gegaan.

In 1972 ging ik samen met Jan en Geertje Lagas en Rijnep van Eldik voor het eerst naar Israël waar zich in Haifa en Akko verscheidene bijzondere heilige plaatsen van het Bahá'í-geloof bevinden. Dat was een bezoek van negen dagen, en het maakte me nederig. Zo mooi was alles; een ware heilige Plek.

Een trieste ervaring

Er deed zich in datzelfde jaar voor mij een heel vreemde en bijzonder trieste ervaring voor: ik had geboekt voor een trip voor reisagenten naar New York met de nieuwe KLM Boeing 747. Een dag of vier met bezoek aan het gebouw van de Verenigde Naties, theater, etc. en ik zou ook met de Greyhound bus naar Hartford gaan waar ik naar een Amerikaanse bahá'í, die in Nederland was geweest, ging. Leek me leuk om daar even langs te gaan.

Vlak nadat ik had geboekt kwam er een inschrijving voor een studiereisje van Eurotours naar Mallorca, en aangezien ik nooit in Spanje was geweest moest ik eigenlijk gaan.

Maar dan moest ik de New York trip afzeggen en dat wilde ik niet graag. Ik wist dat ik in 1973 naar Iran, en waarschijnlijk voorgoed naar de toen pas gevormde United Arab Emirates zou gaan. Caroline heeft toen besloten dat zij dan wel naar Mallorca zou gaan, hoewel ze al vaker in Spanje was geweest. Ze was ook zwanger van haar eerste kindje.

Ik had die maand de meest vreemde nachtmerries. Ik liep in het duister in New York en er werd op me geschoten; ik probeerde weg te rennen maar dat lukte niet goed. Ik kon niet vluchten. Dan werd ik zwetend wakker. Ik woonde toen op een kamer aan de Haagweg in Leiden. Die droom herhaalde zich een aantal keren.

Op kantoor vertelde ik erover en zei met branie – maar van binnen wel ongerust – dat ik dus niet terug zou komen van New York! Ik had dit soort herhalende bizarre dromen nooit gehad. Op de laatste dag (vrijdag) dat ik Caroline op kantoor zag, en zij 's avonds naar huis ging en mij alvast een goede reis wenste, zei ik spontaan: “Ja, jou zie ik dus niet meer!” “Nou”, zei ze, “niet zo somber hoor!” of iets van die aard. Ik schrok ook van mijn eigen stelligheid. Dat was op de vrijdag ervoor en Caroline zou op dinsdag gaan vertrekken en ik op donderdag of vrijdag.

Op woensdagochtend 22 november was ik op kantoor en nam de telefoon aan. Ik kreeg Eurotours aan de lijn, en er werd naar de baas gevraagd. Ik zat onmiddellijk verstijfd op mijn stoel. Mijn collega's zaten te kletsen en te giebelen en ik riep dat ze stil moesten zijn, en verbond door met de baas, en ik riep: Dit is hartstikke eng!

Onze baas kwam ons vertellen dat er een ongeluk was geweest met de bus die was geslipt, en dat Caroline dood was! Hij ging onmiddellijk met de trein naar Amsterdam om daar bij Air France haar man te gaan vertellen wat er gebeurd was! Terwijl hij onderweg was belde haar man ons op om te laten weten dat ze vergeten was om een levensverzekering af te sluiten, en of we dat nog konden regelen. Mijn collega zei 'ja, natuurlijk!'

Ik wilde niet meer naar New York, maar mijn baas en collega's hebben me toch gezegd dat ik echt moest gaan, en dat heb ik gedaan. Het was een heel naar gevoel om zo op reis te gaan, met een hele groep reisagenten die allemaal over dit ongeluk spraken. Maar toch waren die paar dagen op zich wel goed. Het was wel heel erg confronterend dat ik, toen ik een paar dagen later weer terugkwam en ik vanuit Schiphol met de bus naar Leiden was gegaan en heel vermoeid was, ik ook meteen mee moest gaan naar de begrafenis in Noordwijk. Ik heb God gesmeekt mij nooit meer zoiets te laten ervaren!

Woensdag 22-11-1972 Palma de Mallorca Bus ongeval, autobus slipt 3 doden 15 gewonden
Nieuwe Leidsche Courant 23-11-1972

Een heel bijzondere reis in 1973 en de gevolgen

Van	-	Naar	Vlucht	Class	Datum	Vertrek	-	Aankomst	Res. stat.	Res. stat.	Trein R/N
ams		frank.	LH 081	Y	18 april	07.40	-	08.40			
fra	-	athene	LH 310	Y	18 april	09.50	-	13.35			
ath	-	ankara	TK 922	Y	18 april	14.55	-	17.35			
ankara	-	tabriz	trein		19 april	06.55	-	07.40			(21 april)
tabriz	-	teheran	trein		23 april	16.10	-	08.10			(24 april)
teheran		isfahan	bus		27 april?		-				
isfahan		shiraz	IR 229	Y	30 april	08.05		08.45			
shiraz		bushihr	bus		2 mei ?						
bushihr		bander	bus		4 mei ?						
bander a.		dubai	IR 655	Y	5 mei	11.30		12.30			
dubai		beirout	ME 439	Y	12 mei	08.40		09.45			
beirout		ankara	TK 951	Y	12 mei	14.25		15.55			
ankara		istanb.	TK 103	Y	13 mei	07.15		08.00			
istanbul		ams	TK 905	Y	13 mei	10.00		12.30			

Dit was onze route: deze reis was die ik samen met mijn vriendin Rijnep van Eldik maakte; Wij reisden naar Istanbul en vandaar per trein naar Perzië, met een stop in Ankara en een overnachting in Tabriz, en vandaar door naar Teheran.

De bedoeling van ons beiden was om ons voor te bereiden op een huwelijk. Rijnep met een Amerikaanse bahá'í, en ik met een Perzische bahá'í die toen met zijn moeder in de pas Verenigde Arabische Emiraten woonde. Zijn oudere broer, Nosrat Aazami, kende ik goed. Hij woonde met zijn gezin in Oegstgeest, en zo is het eigenlijk gekomen! We hadden wat brieven uitgewisseld en we besloten elkaar te gaan ontmoeten. En dus gingen Rijnep en ik naar Teheran, waar we bij een Nederlandse bahá'í konden overnachten. We maakten er een groot avontuur van. We reisden met de bus naar Isfahan, een prachtige stad, en daar ontmoetten wij Aladdin. Dat was best wel spannend natuurlijk, maar een weekje later kochten Aladdin en ik in de bazaar van Dubai de twee gouden ringen om vast te stellen dat we zouden gaan trouwen. Op de terugreis, via Turkije, moesten Rijnep en ik wel heel vaak erg lachen, en ja, het was dan ook een heel bijzonder avontuur. Zij naar de United States en ik naar de United Arab Emirates!

In augustus van dat jaar reisde ik terug naar de Emiraten, Ajman om precies te zijn, waar wij volgens de richtlijnen van het Bahá'í-geloof trouwden. De moeder van Aladdin woonde bij hem, maar zij besloot dat zij bij haar oudere zoon in Nederland zou gaan wonen. En ik kon in Dubai zowaar aan het werk gaan bij de DNATA (Dubai National Air Travel Agency). Er werd voor mij een witte blouse en een blauwe rok gemaakt in dezelfde blauwe kleur van alle mannen achter de balie! Ik was aan die balie de enige vrouw. Eerst zat ik op het KLM plekje, maar de KLM had eigenlijk z'n eigen kantoor. En al snel kwam ik terecht bij het vervoer van Iran Air. Dat was een heel speciale plek, ook goed om Perzisch te leren. In de ochtend kwamen er heel veel mensen, vooral vrouwen met kinderen, vanuit Bandar Abbas. Dat was een korte vlucht.

Deze mensen gingen naar de markt van Dubai waar ze heel goedkoop allerlei goederen, voornamelijk kleding, konden kopen. Als ze het eind van de dag weer langskwamen om hun terug-ticket op te halen, dan hadden ze werkelijk zoveel jassen en allerlei goederen bij zich dat ze dubbel zo dik leken te zijn. En dat in die hevige hitte! Ik heb op die plek met plezier gewerkt. Tussen de middag gingen Aladdin en ik ergens wat eten; op een plek waar het niet zo vreselijk heet was! En soms was zo'n plek moeilijk te vinden. Onze werktijden waren verschillend, en hij moest elke middag onderdak vinden voordat we weer samen naar huis konden gaan. We hadden een auto, en al doende leerde ik ook een beetje autorijden. Er waren heel wat kinderen van bahá'í ouders, en zo probeerde ik hun ook wat te helpen bij de kinderklas. Er was daar trouwens een verbod om het bahá'í-geloof onder de mensen daar bekend te maken. Dat was wel heel jammer, maar de bahá'ís zochten elkaar wel op.

In 1975, zo'n twee jaar later, gingen we naar Nederland. Mijn ouders, en zijn oudere broer en zijn moeder waren natuurlijk heel blij om ons beiden te zien. Wij kwamen in Zaandam terecht omdat ik daar een baan kon krijgen bij het reisbureau Holland International. Dat kwam ook heel goed uit, want Aladdin kon dan in Amsterdam een

opleiding volgen voor medisch analist. Dat wilde hij heel graag doen. En dat is hem dan ook goed gelukt!

In augustus 1976 gingen we naar Parijs waar een heel grote Internationale Conferentie werd gehouden. Het ging erom dat er bahá'ís nodig waren om in diverse landen het bahá'í-geloof bekend te maken. Wij dachten er toen al over dat we, nadat Aladdin zijn studie zou hebben voltooid, naar Afrika wilden gaan.

Op 3 juli 1977 werd in Zaandam onze eerste zoon, Arash, geboren en op 28 september 1978 kwam Omid op de wereld. De gemeente Zaandam was zo goed om mij een uitkering te geven voor de rest van de periode van de studie van Aladdin.

Toen Aladdin zijn diploma had gingen we zoeken naar welk land wij zouden kunnen gaan. Via de Stichting Nederlandse Vrijwilligers werd er inderdaad al snel een plek gevonden, en dat was Niger.

Naar Afrika

In 1980, op 6 juli, was het zover dat wij, Aladdin en Soroush en Omid, naar Afrika konden gaan. De reis ging via Bobo Dioulasso, de hoofdstad van Burkina Fasso, waar meerdere nieuwe vrijwilligers kwamen om daar wat te leren over het dagelijkse leven in West Afrika. Aladdin was Frans gaan leren, en ook ik moest mijn Frans weer ophalen. Voor Omid, die nog heel klein was, was het heel moeilijk. Hij huilde zo erg in het vliegtuig van Parijs tot aan Burkina, en moest twee keer overgeven! En het was echt heel triest voor hem, en ook voor ons en de andere passagiers! (Achteraf bleek dat hij heel veel van vliegtuigen houdt!). Ik moest in die eerste weken daar ook een nacht ergens bij een lokale familie in een hut gaan slapen, om te begrijpen hoe de mensen daar wonen. Na enigszins geslapen te hebben ben ik vroeg in de ochtend daarna zo snel mogelijk weer naar Bobo Dioulasso gegaan om weer bij Omid en Arash te zijn. Er was gelukkig iemand die mij achterop een brommer naar de stad bracht. Na een dag of tien konden we naar Niamey gaan, de hoofdstad van Niger.

Eerst bleven we een tijdje in Niamey, waar ook bahá'ís woonden. De eerste bahá'ís die daar vanuit Iran waren heengegaan was de familie Djoneidi, en zij woonden met hun kinderen in de hoofdstad. We konden bij hen logeren. Nu was het wel heel jammer dat er toen net een verbod was uitgegaan om daar het Bahá'í geloof bekend te maken. Maar dat zou vast wel weer voorbij gaan!

Al snel hoorden we dat wij naar de stad Agadez zouden gaan. Dat ligt zo'n duizend kilometer naar het noorden, aan de rand van de Sahel. Het is daar droog en behoorlijk heet. Ons huis was groot en lag aan de noordkant van de stad, en er was daar eigenlijk niets anders dan zand. Het was wel weer even wennen. Er was geen glas in de kleine ramen, maar alleen gaas. Buiten zand, en dus ook binnen zand. Ik heb er toch maar doeken voor vastgemaakt. De wc was ook wel wat provisorisch. Maar op de duur wen je wel aan al dat soort dingen. Er was ook iemand die schoonmaakte, zand uit het huis veegde en zo.

Er was ook een klein vliegveld, niet ver van ons huis. Er woonden in Agadez nog wel meer buitenlanders, uit Frankrijk en onder hen ook Nederlanders. Leentje den Boer was een van hen, en dat was wel heel fijn. We hadden ook contact met enkele andere buitenlanders, meest Fransen, die daar werkten. Het heeft wel wat tijd gekost om met de omstandigheden om te gaan.

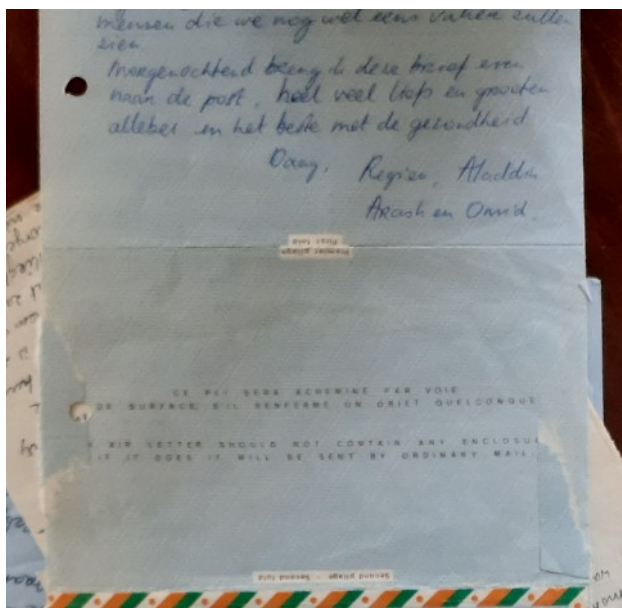
Soms kwamen er helden die door de Sahara de tocht naar Niger hadden gemaakt. Daar waren ook wel Nederlanders bij! Dan was het wel heel fijn voor hen om in Agadez landgenoten te vinden! We brachten daar drie jaar door, en daarna vijf jaar in Dosso. En er is veel te vertellen!

De brieven aan mijn ouders:

8 juli 1980 - in Bobo Dioulasso

Daar zitten we dan in Afrika! Straks beginnen we met onze eerste Franse les. Ik begin nu maar even te schrijven, want Arash en Omid zijn nu bij hun "juffrouw". Samen met nog een jongetje, iets jonger dan Omid. Ze zijn naar een park gegaan dat grenst aan het terrein waar wij op zitten en daar is een zandbak! Ze gingen zomaar met haar mee, zonder problemen. De reis is goed gegaan hoor. Eerst naar Parijs. Dat was een vervelend vliegtuig. Omid voelde zich niet lekker en moest wel drie keer overgeven! Alle kleren vies en de mijne ook! Maar toen we in het vliegtuig naar Ouagadougou (Waga) zaten, sliepen ze allebei al voor dat we echt wegvlogen. We hadden niet zoveel plaats want het vliegtuig was helemaal vol. Arash sliep op de stoel tussen ons in en Omid op een deken op de vloer. Zelf hebben we niet geslapen. In Ouagadougou moesten we overstappen. O ja, eerst nog in Niamey gestopt. Daar was het noodweer, regen en onweer waardoor we een half uur vertraging hadden. Het laatste stukje was weer heel anders. Dat was een heel klein vliegtuigje (20 personen). Al met al waren we om half twaalf in het gebouw waar we logeren. We hebben 's middags alle vier geslapen. Het is hier wel behoorlijk warm en vochtig. Maar dat went wel weer. Vanmiddag (dinsdag) zijn we met een van de Franse leraren gaan wandelen in de stad. Arash en Omid in het wagentje. Ze trokken heel veel aandacht van alle kinderen. Maar Arash had meer oog voor alle dieren die je langs de weg ziet! Hij zei: we zijn in de dierentuin! Maar we waren toch echt midden in de stad. Brede straten, sommige geasfalteerd maar de meeste van aangestampte rode aarde. Het was erg leuk die wandeling. Het doet ons wel een beetje denken aan de dorpen in Iran. Foto's volgen nog wel! Nu is het inmiddels weer avond. Ik was vanmorgen begonnen met deze brief. Arash en Omid zijn toch niet bij hun juf gebleven. Misschien lukt dat morgen wel. Dan begint om acht uur de echte Franse les. Dat gebeurt buiten op een soort verhoginkje met een rieten dak. Lekker in de schaduw. Moe en Pa, ik laat het er even bij zover. Het telegram wilden we vanmorgen versturen, maar ze konden Rijpwetering niet in hun lijst vinden, en toen heb ik maar Gem. Alkemade in het adres geschreven. Ik hoop dat hij toch sneller aankomt dan deze brief. Die gaat morgenochtend op de post. Veel liefs en tot schrijfs.

15 juli 1980

Vandaag uw brief ontvangen! Die was op 11 juli afgestempeld dus erg lang heeft hij er niet over gedaan. Bedankt voor de briefjes van de TBC, en ik ben blij om te horen dat alles goed gaat. Nou, dat geldt ook voor ons hoor. Arash en Omid amuseren zich prima. Had ik al geschreven over de wandeling in de stad? Arash dacht dat hij in de dierentuin was; er zijn zoveel dieren te zien. Hier achter het huis is een grote kippenren. Daar gaat hij steeds kijken en dan heeft hij hele verhalen tegen die beesten! Het slapen gaat ook goed. Maar Omid z'n bedje hadden we wel thuis kunnen laten, want hij wil er niet meer in slapen. We hebben in onze kamer een eenpersoonsbed en een groot tweepersoonsbed. 's Middags slapen ze nu samen in het grote bed, en 's avonds slaapt er een bij ons. Dat gaat eigenlijk wel goed. Ruimte genoeg. Ze slapen de hele nacht door, ondanks de warmte. Maar soms kan het ook ineens fris zijn, zoals gisteren. Toen regende het de hele dag door en ik had echt een trui en een vest nodig, want we hebben buiten les. De jongens waren ook drijfnat toen ze om twaalf uur hier kwamen, en om drie uur werden ze met de auto van de baas hier gebracht. Daar gaan ze overdag spelen. Ze gaan nu zonder problemen met hun "juffie" mee.

Morgenmiddag zijn wij vrij en dan gaan we naar de markt om wat stof te kopen voor gemakkelijk broekjes, met lange pijpen, zoiets als een pyjamabroekje, want we hebben er nu niet genoeg. Elke dag maken ze twee broeken vuil. De grond is hier rood, en er staan ook altijd wel veel plassen. Overdag heeft Omid geen luiers, dat is te warm, en luiers zijn vreselijk duur. Een pak met 12 pampers kost f16,80. Dus die kunnen we alleen voor de nacht gebruiken. In Niger zullen we wel de katoenen luiers gaan gebruiken. Ze hebben ook allebei een beetje last van diarree, dus zodoende is er veel was. Die broekjes laten we maken bij de kleermaker hier in de straat. Dat is de kleermaker van een van de oppassen. Broekjes met lange pijpen zijn nodig omdat ze anders veel muggenbulten hebben. We laten ze maken bij de kleermaker van een van de oppassen, vooral voor Omid; en ze zitten ook vol met schrammetjes en blauwe plekken. Het is hier nu eenmaal anders dan thuis ... Afgelopen zondag hadden we een excursie naar een meertje waar nijlpaarden zwemmen! Het was een lange rit van twee en half uur over hobbelige wegen. We zaten ook een keer vast in een modderpoel. Aladdin was in zijn element hoor! Het was een afstand van 65 km en we gingen met een zogenaamde safari-bus met ijzeren banken. Daar gingen we allemaal in een boot het meer op, en konden we de nijlpaarden goed bekijken. Weer aan land ging Arash achter de kippen aan, tot groot vermaak van de mensen daar. Later ging hij met z'n stok in het water slaan, en op een gegeven moment kwam er met z'n stok een visje mee dat in de kano viel, en had hij zo zijn eerste vis "gevangen". Omid liep ook lekker rond te scharrelen. Dit is zo'n beetje het nieuws tot nu toe.

27 juli 1980

Hier weer een briefje uit deze hoek. Alles goed met jullie? We hebben tot nu toe nog geen brief uit Nederland ontvangen, behalve van die ene van jullie die al eerder gestuurd was. De post doet er lang over. Hierbij een foto met in het midden de twee oppassen van de kinderen, en links dat is Doris met haar zoontje. Zij is getrouwd met een Nederlandse vrijwilliger en zij gaan naar Rwanda. Vandaag gelukkig eens een rustige dag.

Bijna alle mensen zijn weg. De helft van de groep is vrijdagmiddag vertrokken naar een of ander dorp, waar ieder apart een lang weekend bij een familie logeert. Dat vinden de meesten niet zo leuk: het is ook wel natuurlijk erg primitief. Geen water, of uit de put, geen elektriciteit, en het eten smaakt nou eenmaal anders, maar het is natuurlijk wel een goede ervaring en we kunnen ons Frans in praktijk brengen. Ik zou ook vrijdag vertrokken zijn, maar Arash en Omid hadden allebei flinke diarree en Omid moest ook veel overgeven. Dus ben ik hier gebleven. Het gaat gelukkig nu wat beter. We zijn vrijdagochtend naar een dokter gegaan voor Omid en met de medicijnen is hij weer wat opgeknapt. Vandaag is Aladdin met Arash en de anderen een tocht gaan maken naar een andere stad, Banfora, en ik ben hier gebleven met Omid, en met de medicijnen is hij wel weer wat opgeknapt. De helft van de tijd zit er nu hier op. Op 15 augustus vliegen we naar Niamey en daar gaan we nog een tijdje in een hotel voordat we naar Tahoua doorreizen. Als alles goed gaat ga ik nu het volgende weekend logeren. Ik had al kennis gemaakt met mijn "mevrouw". Aladdin hoeft niet tot z'n grote plezier! Hij is zo bang voor schorpioenen! Ik hoop er natuurlijk ook geen een tegen te komen, maar ik zal wel dicht bij m'n mevrouwtje blijven. Ik heb vorige week naar alle broers en zussen geschreven, daar zullen jullie ook wel van horen. Nu laat ik het er maar bij voor zover. Veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid

29 juli 1980

Lieve pa en ma,

Bedankt voor uw uitgebreide brief hoor! Hij kwam gisteravond aan, dus op dezelfde dag dat ik mijn brief heb gestuurd. Gelukkig dat die bahá'í spullen gevonden zijn, en leuk dat mevrouw Tobias ze heeft afgehaald. We hebben hier pas gisteren contact gekregen met een Perzische bahá'í in Ouagadougou. De telefoon deed het niet zo best en uiteindelijk hebben we maar geschreven en heeft hij ons hier gebeld. Hij gaf het werkadres van een bahá'í in Bobo, en dat kantoor staat hier pal achter ons centrum. Maar we hebben hem er nog niet getroffen. Morgen misschien. Woensdagmiddag zijn we altijd vrij.

We gaan dan naar de stad, de markt en de supermarkt. Je kan daar appels kopen en kleine bakjes yoghurt (f 2,-). Daar heb ik al een paar keer zelf yoghurt mee gemaakt, met poedermelk, smaakt prima. Omid is gelukkig weer beter, hij was erg slap geworden van de diarree. s`Morgens wilde hij bijvoorbeeld niet uit bed, en spelen deed hij ook niet meer. Maar sinds gisteren eet hij weer het een en ander, en vandaag ging het weer prima. Hij had al in geen drie weken geen uien gegeten, en nu hebben we voor hem een ui apart en hij vindt dat heerlijk. Arash baalt een beetje van z`n oppassen. Hij gaat huilen als hij ze ziet, maar toch gaat hij zonder huilen met ze mee. Hij is gelukkig voor rede vatbaar. Als we hem vertellen dat hij weer op tijd terug moet komen om met ons te eten, en dat hij beter bij Omid kan blijven (die gaat zonder problemen mee) dan vindt hij het wel goed om te gaan. Maar eerst verzint hij allerlei uitvluchten. Zoals; O, ik ben zo moe, ik moet eigenlijk slapen. Ik ben misschien ziek. Ik wil naar de Franse les, en als ik jou niet zie dan ben ik je kwijt, enz. Hij kan het aardig bedenken. Maar hij amuseert zich als hij eenmaal de poort uit is. Ze gaan niet mee naar het huis van de baas hier, maar gewoon in een veld. Ruimte zat hier. Vandaag hebben ze met andere jongetjes gespeeld. En toen we gisteren nog even gingen wandelen kwamen er vier meisjes op hem af. Ze wilden hem allemaal aanraken (zeker kijken of wit ook afgeeft!) en het werd een soort tikkertje spelen. Arash had er veel plezier in, en Omid dribbelt er lekker achterna. Ja, van Jeanette zeg, dat is erg jammer. Ze had zich waarschijnlijk te druk gemaakt, en drie maanden dat is net de tijd dat je je erg kalm moet houden. Ze is ook al 32 jaar! Hopelijk zal het later beter gaan. En Ja, die dozen van ons, dat was wel een allegaartje bij elkaar. Een echt verrassingspakket denk ik zo. Dat vest van mij mag wel bij jullie blijven hoor. Het is hier toch te warm en voor de frisse avonden straks in Niger heb ik nog wat anders. Nou, ik moet een paar dingen doen. Nog wat strijken, nog wat T-shirtjes en luiers wassen. Huiswerk maken en niet te laat naar bed. Elf uur is eigenlijk al te laat. We moeten elke ochtend om half zeven of kwart voor zeven al opstaan! Er wordt hier veel gesjoeld. De hele dag door. We halen veel punten. Een keer had ik er 120! Oefening baart kunst. Aanstaaende vrijdag ga ik dan toch uit logeren in een klein dorpje. Na die tijd zal ik weer het een en ander schrijven. Veel liefs en groeten van ons alle vier!

6 augustus 1980

Bobo Dioulasso

Hoe is het ermee bij jullie? Alles goed hoop ik maar. Jullie hebben een aardig druk programma lees ik uit de brieven. Hoe gaat het met Pa? Nog lekker in de weer? Nog een week en dan zijn we hier klaar. Arash zegt steeds vaker dat hij naar Niger wil! Hij is het hier zat zo onderhand. Hij wil niet meer met z`n oppas mee, gillen en brullen. Dus ik kan mijn Franse les verder wel vergeten. Nu moest ik toch al een paar keer de les laten schieten omdat Omid weer last had van de dunne. Die is nogal afgefallen, voor zover dat nog kon! Maar hij heeft ook nog last van zijn laatste kies die door moet komen. De andere drie zijn er al. Maar goed, ik heb vier weken elke dag wel les gehad en ik heb er heel wat van opgestoken. Nu is het weer woensdagmiddag, en zijn we verder vrij. We gaan vanmiddag weer naar de stad. Nu om er behalve boodschappen te doen er ook foto's te maken; dia's bedoel ik. Arash zit nu heerlijk in een badje te spelen en al z`n autootjes te wassen. Ik heb hem verteld dat ik een brief zit te schrijven aan Oma. Ik kreeg van de week drie brieven tegelijk. Maandag was dat, van Mies, Carla en van jullie. Dat was erg leuk. Ik ben van vrijdag t/m zondag in een dorp geweest. Eigenlijk moest ik tot maandagochtend daar blijven, maar ik kon bij iemand achterop op de brommer mee terug, en dat vond ik wel best. Het was een erg arme familie. Ik was te gast bij een jonge vrouw, ze heette Anne en was 20 jaar, en ze had een kleintje en een op komst. Ze had een soort erfje met zeven kamertjes. Nou ja, toen ik daar vrijdagmiddags aankwam was ze nog niet thuis, maar om zeven uur kwam ze met een behoorlijke vracht op haar hoofd. Ze had al weeën en om negen uur ben ik met haar meegelopen naar een soort eerste hulppost waar ze beviel van een zoon. Geen vreugdekreten hoor! Alles gaat door alsof er niets aan de hand is. Ze bleef een nacht met haar moeder en, nu dus twee kinderen die daar slapen en de volgende ochtend om 8 uur gingen we ze weer ophalen. 's Middags werkte ze alweer een beetje mee met koken. Koken gaat hier de hele dag door: een pot op drie keien met een vuurtje er onder, en daar schuiven ze steeds wat hout onder. Ze eten drie keer per dag hetzelfde. Een soort gierst of mais-pap, met een zuurachtige saus. Alles smaakt eigenlijk zuur.

Ze drinken er water of gierstbier bij (ook zuur). Pinda's worden ook gegeten, maar meestal stampen ze alles heel fijn. Vlees is er maar zelden, en soms wel wat vis. Ze eten per gezin met elkaar met de hand en uit één schaal. Ik moet zeggen dat ik heel weinig heb gegeten hoor, want die smaak is heel erg vreemd. Ik heb bij wijze van uitzondering wel bier gedronken want er was niets anders, en het water is nogal link om te drinken. Dus op zondagochtend bijvoorbeeld zat ik om half zeven al met een kom bier voor me. Ze hadden drie dagen lang gierst gebrouwen en op zondag werd het verkocht. Er kwamen heel wat mensen om wat te drinken. Ze verkochten ook kleine gebakken maismeelballetjes. Die werden soms per stuk verkocht! Dan kwam er een kind met één cent zo'n balletje halen. Ik hoor net dat de post in staking is, vanaf vandaag t/m vrijdag 8 augustus zelfs! Dan zal ik niet haasten om deze brief af te maken.

6 en 7 augustus 1980

Nu zal ik omdat de post toch niet werkt de kans nemen om 'n heleboel te schrijven, in één brief. De ochtend na de bevalling kwam er een oude vrouw om de nageboorte te begraven op het erf. En 's middags de haartjes afscheren. Dat doen ze hier met alle baby's. Ik vond het een eng gezicht hoor, met een scheermesje zo in de hand; maar het ging goed. Een keer ben ik met een van de vrouwen naar de rivier gegaan (een kleine rivier eigenlijk). Ze ging daar kleren wassen. Er liggen daar allemaal grote keien, en het water stroomt er nogal hard. Dus alle kledingstukken bewerkt ze met een groot blok zeep, en dan maar meppen op die kei! De mensen zijn daar erg schoon hoor. Zij ging zichzelf ook wassen, en er werd hard geboend met een soort pannenspons. Ik heb me daar ook gewassen. Heerlijk! Ik had nogal moeite om er achter te komen waar er gepoept kon worden! Uiteindelijk bleek er op zo'n 200 meter van het huis er een hokje te zijn waar dat kon. Maar ik heb er geen gebruik van hoeven maken want ik zat potdicht van al die stijve gerstepap. Het is gewoon een diep gat in de grond waar je boven moet hurken. Ik heb er wat zwart/wit foto's van gemaakt, bij de familie dan, en ze zijn al afgedrukt. Maar dat is erg duur hier, f1,25 per foto, dus ik zal ze later zelf nog eens afdrucken. Wat ik nu heb ga ik nu opsturen aan die familie. Zondagochtend ben ik met ze meegegaan naar de kerk. Daar was een Franse priester. Dat was een leuke ervaring. Ze zongen veel. In het Latijn, maar ook in hun eigen taal. Er is in het dorp een flink seminarie en er zijn een stuk of zes blanke nonnen (allemaal vijftigers). Die lopen in gewone kleding hier.

Toen ik later op de dag door het dorp ging wandelen met een neef van Anne, vroeg iedereen of ik ook een non was, en als ik dan vertelde dat ik getrouwd ben en twee zoontjes heb, dan zijn ze helemaal verbaasd. Misschien hebben ze nooit eerder getrouwde blanken gezien. Ik werd er in elk geval ermee gefeliciteerd dat ik twee kinderen heb. Zondagavond vond ik het genoeg daar, dus ik vond het wel de tijd dat ik terug kon gaan. Ik was in de nacht daarvoor al zo'n beetje lek gestoken door de muggen, en dat wou ik niet nog eens. De mensen slapen hier op de grond. Ik had van het centrum een stuk schuimrubber en twee lakens mee gekregen. Ik kroop zo ver mogelijk onder m'n laken (tegen muggen en ander gespuis) en dat was wel bloedheet. Zelfs de vloer onder mijn matrasje was 's morgens nat, geen lakens, geen kussen, en geen nachtkleding. Gewoon zomaar. Alleen de kleine kinderen, en de baby, slapen op een soort bed, en daar liggen ook rieten matten op. De baby is in doeken gelegd. 's Nachts gingen de deuren dicht en de hele nacht bleef er een olielamp aan. Dus dat is heet.

Dinsdagmiddag zijn we wezen zwemmen in die zelfde rivier. Er is een prachtige plek dichtbij "mijn dorp", waar de rivier begint uit een bron, en iets daar vandaar kon je heerlijk zwemmen. Het was een zaligheid. Arash durfde helaas niet. Hij vond het water te groot en volgens hem was het ook nog vies! Aan de kant was het een beetje modderig. Maar we hebben er ook heerlijk door het bos lopen stappen, en dat vond hij erg leuk.

Vandaag heeft iemand, een vrijwilliger die in Ouagadougou woont, alvast het grootste deel van onze bagage meegenomen. Het bedje, dat niet gebruikt wordt, twee koffers en het kleine koffertje. Dat zet hij in het zogenaamde doorgangshuis voor vrijwilligers in Ouagadougou.

Dat kwam mooi uit; we gaan volgende woensdag met de trein. Om 12 uur vertrek, en dan zijn we daar om 7 uur 's avonds, en dan kunnen we waarschijnlijk wel in dat doorgangshuis slapen. De rest van de mensen die naar Niger gaan, vertrekken hier op vrijdagochtend en stappen dan in Ouaga over. Daar vertrekken we om 10 uur 's morgens naar Niamey en dat stuk vliegen we natuurlijk ook mee. We hebben hier een bahá'í gevonden en hij heeft ons nog een telefoonnummer gegeven van vrienden in Ouaga. Die willen we dan donderdag bezoeken. Ik stop weer even en schrijf morgen weer verder.

9 augustus 1980

Nu is het alweer zaterdagavond. M'n verjaardag heb ik rustig doorgebracht. 's Morgens had ik koffie gezet. Dat had ik immers bij me, en dat was wel weer eens lekker na alle dagen Nescafé. Overdag ben ik bij Arash en Omid gebleven. Gisteravond was er een Afrikaanse band hier, die heel goed speelden, en ook dansten. Ze speelden hier in de open lucht, en net naast onze kamer, dus van slapen kwam voor de jongens niet veel, tot dat ze ophielden om een uur of tien. Maar het was wel heel erg goed! Vanmiddag zijn we allemaal naar een oude Moskee gegaan, en daarna hebben we nog een pottenbakkerij en een werkplaatsje voor invaliden bekeken.

We gaan nu toch niet per trein, want bijna alle treinen hebben grote vertragingen.

Het regent hier ongelofelijk hard, en nu bijna dagelijks en daar zijn de rails kennelijk niet altijd tegen bestand. De regen valt hier recht naar beneden. Maar nu vliegen we woensdag a.s. We kregen een brief van de SNV uit Niger. Het is nog steeds niet bekend naar welke plaats we uiteindelijk gaan. Er was sprake van Diffa, dat ligt helemaal tegen de grens met Tsjaad. Het einde van de wereld geloof ik. Maar in elk geval zitten we een flink aantal weken in een hotel in Niamey, en we krijgen een drieweekse cursus Haussa. Ik denk niet dat ik daar aan mee doe, want om de jongens weer uit te besteden, dat wordt een beetje te gek. En ik heb al een boek om daar zelf uit te leren. Maar ja, daar schrijf ik vanuit Niger wel weer wat meer over. Ik laat hier nu maar bij. Veel liefs en groeten van Regien en Aladdin, Arash en Omid.

18 augustus 1980

Hoe is het met jullie? Hier bij ons gaat het uitstekend mag ik wel zeggen. Er was na de lange brief die ik uit Bobo nog heb verstuurd haast geen tijd en energie meer om gauw weer een brief te schrijven. Ik zal maar even de draad weer opnemen bij ons vertrek uit Bobo (dat Dioulasso laat iedereen hier voor het gemak weg en voor Ouagadougou zegt iedereen alleen maar Waga!)

We hebben een hele goede vlucht gehad.

Het vliegtuigje was niet vol en Arash heeft onderweg geslapen en Omid had de grootste pret. Ik had een stokbrood en een paar bananen meegenomen en die hebben ze eerst samen zitten opeten. We waren om zeven uur 's avonds in Waga en daar stond al iemand van de SNV op ons te wachten die ons naar het zogenaamde doorgangshuis bracht. Daar hebben we twee nachten gebleven en we sliepen daar goed. En daar stond Ad, die vrijwilliger die onze bagage alvast had meegenomen, op ons te wachten en we zijn met hem gaan eten in een Libanees restaurant. Dat was prima, want we zaten daar buiten en er liepen poezen, een hond, en er was een vijver met schildpadden en een hok met duiven! De volgende dag, donderdag, zijn we naar het Baha'i centrum gegaan en daar troffen we twee Perzische families met ieder twee kleine kinderen en nog een paar Voltaanse vrienden. We hebben daar gegeten en wat bijgepraat. En vrijdagochtend weer verder gevlogen naar Niamey. We misten nog bijna het vliegtuig door allerlei rompslomp met overbagage en kaarten die we moesten invullen. We moesten hard lopen naar het vliegtuig! En we stapten als laatsten in.

En zo waren we een uur of elf 's morgens hier in Niamey. Daar werden we ook afgehaald. Eerst naar ons hotel gebracht. Een mooi hotel waar we twee kamers tegenover elkaar hebben. Een van ons slaapt 's nachts bij de jongens, maar nu hebben we 's avonds tenminste een kamer waar we kunnen lezen en schrijven. We kregen een heerlijke lunch aangeboden. Daarna naar bed en 's middags om vier uur naar het veldkantoor.

Daar kregen we jullie brief al. Plus nog een hele stapel post. Dat was van de Bank enzo en Bahá'í nieuws. We krijgen hier per maand zo'n goede f2000,- salaris. Dat is aardig wat, maar het leven is ook wel duur hier. We moeten alle maaltijden zelf betalen. In een hotel ben je voor één ontbijt f 5,- per persoon kwijt. Dat doen we wel. Maar de andere zijn te duur. Twee broodjes met ham en kaas en een cola en een kop koffie is bijvoorbeeld al f14,-. Nu ga ik sinds vandaag bij twee vrijwilligers die hier vlakbij wonen, zelf koken. Dat is dan voor het middageten, en 's avonds rommelen we wel wat. We zijn zaterdag bij een bahá'í familie hier geweest, en zondag waren we uitgenodigd bij de veldleider van de SNV in Niger. Een heel geschikte jongen. Inmiddels is voor ons allemaal bekend geworden waar we heen gaan. Wij gaan naar AGADEZ. Dat ligt nog een stuk noordelijker dan Tahoua, en dus midden in de woestijn. Zondag hebben we met Hugo, de veldleider, en Leentje, een vrijwilligster die sinds kort ook in Agadez werkt, het een en ander doorgepraat. En er is het volgende uitgekomen; Aladdin is vandaag begonnen met een drieweekse cursus Hausa. Ik doe daar niet aan mee, maar hij neemt alles op de band op. En omdat Arash en Omid er echt eraan toe zijn om weer een thuis te hebben ga ik alvast maandag aanstaande met de jongens naar Agadez, samen met die Hugo en Leentje. Ik blijf dan in het huis van Leentje totdat er een huis voor onszelf is. Dat schijnt niet zo moeilijk te zijn, gelukkig maar. Dan kan ik alvast beginnen met het inrichten. Het kopen van een koelkast, bedden en weet ik wat er verder eventueel nog aan te kopen valt. En we moeten daar zo snel mogelijk ons rijbewijs halen, want er zijn in de hele stad maar twee taxi's te vinden, en je kunt in de hitte niet met twee kinderen op sjouw met om inkopen te doen. Ik zal proberen om iemand te vinden die een rijbewijs en auto heeft en die dan tevens de tuin en/of de was doet. Dat zal ons zo'n f400,- per maand kosten. Koken wil ik wel zelf gaan doen. De meesten hebben een kok, die dan ook het huishouden doet, en zo iemand kost dan f200,- of f300,-. En daar onderhoud je dan een hele familie mee. Maar goed, daar gaan we in Agadez wel verder over denken.

Koken wil ik zelf wel gaan doen. Aladdin komt daar in het ziekenhuis te werken als enige analist. Er zijn wel andere mensen in dat laboratorium, maar er is maar een bij die een beetje opleiding heeft. Het schijnt er vreselijk vies te zijn, dus werk aan de winkel voor Aladdin. Vandaag is al onze grote bagage al meegegaan met een auto naar Agadez. Alles was goed aangekomen, maar Aladdin moest vanmiddag wel alles weer opnieuw dichtbinden. Hij heeft de blaren op zijn vingers. Er was wel wat gerommeld met de bagage, want hij vond in een van de dozen een naaimachine! Dat klopte dus niet zo erg.

Niamey is een mooie stad. Brede wegen, veelal geasfalteerd, en verder veel zand natuurlijk. Ons hotel kijkt uit op de rivier de Niger. Er is hier een groot zwembad en een heerlijk kinderbadje. Daar zijn we met Arash en Omid in geweest en ze vonden het zalig. Ze gingen echt leuk spelen in het water. Vandaag zou ik ook met ze gaan, maar het was helaas gesloten. Arash schreeuwen, dat viel tegen.

Maar morgenochtend kunnen we met z'n vieren, want Aladdin heeft les van twee tot zes uur. Ik zal hier maar stoppen en schrijf volgende week weer verder. De post naar Agadez doet geloof ik er wel wat langer over. Blijf voorlopig maar naar Niamey sturen.

Pa en Ma, veel liefs van ons alle vier, en tot schrijfs hoor!

31 augustus 1980

Even een snelle brief vanuit onze plaats Agadez. Ik ben nu al een week hier en ik heb het heel druk. Er valt nog heel veel te regelen en Arash en Omid houden me ook wel de hele dag bezig. We hebben een goede vlucht hierheen gehad en we zaten de tweede dag al in ons huis! Maar het was bijna leeg en erg stoffig, dat hou je hier altijd. Alle bagage was ook al in de stad en nu al in ons huis! Morgenochtend ga ik naar het postkantoor om een postbus te nemen en te proberen Aladdin te bellen. Hij moet gauw komen want hij wordt erg gemist hier in huis, en ook het ziekenhuis wacht op hem, want de enige analist die er was is vertrokken.

Maar net toen ik nu ging schrijven werd Omid wakker, gebeten door een mier, en die staat nu hier bij me. Hij zegt "Papa Agadez ietuiig". Ik heb gelukkig meteen iemand gevonden die me hier helpt. Het is een heel groot huis met zeven kamers en een douche en nog een apart huisje en een grote lap grond met veel boompjes en struiken. Ik zal het later nog eens uittekenen. Ik schrijf morgenavond weer verder maar ik dacht dat ik even iets moet laten horen. Het heeft vanavond even geregend en nu koelt het hier een beetje af. Verder is het hier natuurlijk best heet. Het lijkt veel op Ajman waar we gewoond hebben. Alleen is de lucht veel droger. Het is een aardige jongen die me helpt. Hij komt om zeven uur en werkt tot twee uur. Hij gaat boodschappen doen, doet de was en de afwas, veegt heel veel en geeft eerst al die bomen en struiken een flinke plas water. Daar is hij wel een uur mee bezig. Het zijn er zeker veertig. De jongens hebben hier alle ruimte en dat is wel heerlijk. Nou, lieve pa en moe; tot schrijfs en voor nu veel liefs van Regien, Arash en Omid

6 september 1980

Ik ga nu maar wat uitgebreider vertellen over Agadez.

Aladdin is afgelopen dinsdag hier aangekomen en hij bracht de brief van 21 augustus (Warmond) met zich mee. De tijd vliegt omdat er hier zoveel te regelen valt. Ja, die brief uit Bobo was een zeker een lang verhaal. Dat was dankzij de staking van de post daar! Er zit nog niet veel regelmaat in onze briefwisseling hè, maar dat is ook lastig als de brieven er soms zo lang over doen. O ja, in uw brief zaten wat postzegels, per ongeluk denk ik, dus die stuur ik nu maar weer mee terug. Ik zal eerst maar wat vragen uit jullie brief beantwoorden. Allereerst onze gezondheid. Die is al met al goed. Als je bedenkt dat we al die veranderingen van klimaat en eten achter de rug hebben, dan mogen we beslist niet klagen. Omid zat wel veel met diarree, maar nu ik weer het eten in eigen handen heb gaat dat veel beter. Ik geef hem nu ook elke dag biergistpillen (in chocolademelk) en dat is heel goed voor zijn darmen. De zelfde ervaring hadden we al in Nederland met Arash gehad. Nu we hier in een heet en droog woestijnklimaat zitten, hebben Omid en ik allebei last van boer-boei. Dat wil zeggen dat we onder de pukkeltjes zitten, vooral op plaatsen waar je veel zweet. Ik heb er meer last van dan hij, want ik kan niet in m'n blootje lopen en Omid en Arash hebben hier alleen een onderbroekje aan! We hebben denk ik het zelfde type huid. Het voelt erg droog. Maar verder hebben we er geen last van hoor en het zal wel gauw weer over zijn. We moeten even wennen. Arash ziet er goed uit, hij wordt al heel bruin.

Ze spelen nu bijna elke dag in het zwembadje dat we hadden meegenomen en dat is natuurlijk heerlijk. In Niamey ging ik elke dag met ze in een kinderbadje dat achter ons hotel lag. De driftbuien van Omid zijn nu ook bijna over. Sinds Aladdin weer bij ons is gaat het allemaal wel beter. En ze hebben hier zoveel ruimte om te rennen en te spelen! Omid gaat nu ook echt leuk praten. Hij zegt bijna alles na.

Aan de radio hebben we zeker wat. Ik zit nu te luisteren naar Radio Nederland. Die zendt elke avond van half negen tot half tien uit. Het piept wel erg maar het is wel leuk om weer wat nieuws in het Nederlands te horen.

Nu Agadez. We kwamen hier dus op 25 augustus. We hadden een lange, maar goede vlucht gehad. Ik was samen met Leentje (die woont hier al een tijdje) en van de luchthaven gingen we eerst eten bij een Belgische dokter die hier al sinds een jaar met zijn vrouw woont. Ze spreken ook Nederlands en dat vond vooral Arash erg leuk. Die vindt dat Frans maar niks. De eerste nacht sliepen we ook bij Leentje, dat was erg heet. De volgende dag kwamen we waar we nu zitten. Het is een kast van een huis.

Een van de beste huizen hier, maar dat is natuurlijk niet erg te vergelijken met Nederland. De meeste huizen hier hebben muren van klei en stro en grint en dat heeft veel nadelen. Dit huis is van steen en cement. Ik zal het tekenen om enig idee te geven. Het huis is zeker vier meter hoog, we hebben geen plafond, dus we kijken tegen het dak aan. Dat zijn allemaal boomstammen met rieten matten erop geloof ik. Het loopt naar achter een beetje schuin af. Helaas ligt het huis wat lager dan de tuin, dus je moet twee treden af bij dat terras. Dat is jammer omdat er veel naar binnen waait en er niets uit kan waaien. De vloer is van glad cement en de muren zijn zachtgroen gezand. De ramen hebben geen glas, maar van die ijzeren klapluiken aan de buitenkant en binnen een deurtje met vliegengaas. De grond in de tuin is van heel hard geworden klei met een laagje zand erover. Er zitten hier wel beestjes. Ik ben al een paar keer aan het jagen geweest op padden. Br, die zaten steeds in de wc en ook in dat hok achter de keuken. Maar nu hebben we de gaten waardoor ze kwamen dichtgemaakt. We hebben ook een scorpioen gevonden. Dat is iets heel gevaarlijks, vooral voor kinderen, dus we moeten erg uitkijken. Overdag mogen ze dan ook alleen in die tuin als Yahiyah (de "boy") er bij is. Hij zit bijvoorbeeld onder de boom bij de kraan om de afwas te doen of de kleren te wassen en dan "helpen" Arash en Omid hem. Dan houdt hij ze wel goed in de gaten, en hij vindt dat ook leuk. Dat was een groot geluk dat ik die jongen meteen al vond toen ik hier kwam. Hij had nog geen werk en dit is een goeie baan voor hem. Hij is 20 jaar, pas getrouwd, spreekt goed Frans. Hij heeft de lagere school afgemaakt en dat is hier al heel wat. Hij verdient nu f220,- per maand en dat is hier een goed salaris. Het minimum voor dit soort werk is f170,- per maand. Het is geen vergelijk met wat wij hebben hoor. Dat is f2650,- per maand plus wat er nog in Nederland komt. Maar we leven hier heel anders, dat is eenmaal zo, en als je wilt eten zoals je gewend bent dan is dat erg duur. Het kan toch niet helemaal zoals we gewend zijn, want er is hier niet veel te krijgen. Bijvoorbeeld kaas, boter, honing, yoghurt hebben we uit Niamey, want dat vindt je hier niet. De yoghurt maak ik zelf bij zolang dat gaat. Ik moet nog zien of ik hier iets van pudding kan maken. Groenten zijn er niet veel, maar er komt elke woensdag een man aan de poort die zelf een tuin heeft en van hem kan ik wel wat kopen. Hij had nu bijvoorbeeld nog wat wortelen, en tomaten en prei en radijs. Ook duur, maar ja. Uit Nederland had ik nogal wat pakjes soep mee, en in Niamey kun je dat ook kopen; f3,- per pakje! Koekjes en dat soort dingen zijn hier helemaal niet. Fruit ook niet veel. Wel zijn er nu grapefruits en soms wat bananen, en verder kleine citroenen. Nu hebben wij een groot fornuis, dus moet ik leren dat te gebruiken en zelf zo nu en dan lekkernijen maken. Er is meel, er zijn eieren, dus dat moet kunnen. Yahiyah komt om zeven uur en neemt brood mee (stokbrood), hij gaat dan de bomen en zo water geven, dan de afwas doen en dan naar de markt. Hij heeft een voorschot gekregen om een fiets te kopen, dan kan hij dat makkelijker doen. Dan gaat hij meestal kleren wassen, en dan valt er nog wat schoon te maken en te vege enzo. Vandaag wou hij graag strijken, ik was daarmee begonnen, best lastig zonder strijkplank, en hij deed dat zo keurig, ongelofelijk! Zodoende heb ik wat meer tijd voor het eten, en natuurlijk voor de jongens. Om 12 uur eten wij en daarna eet hij. En om een uur of twee gaat hij weer naar huis. We eten twee keer warm. Je hebt hier veel energie nodig. 's Middags slapen Arash en Omid allebei zo'n uur of twee. Dat is lang, maar 's avonds eten we om zeven uur en daarna is het nog even met elkaar spelen en wat drinken, en 's morgens om zes uur begint de dag weer.

Aladdin is van de week voorgesteld op het ziekenhuis aan de directeur en aan degene die het laboratoriumwerk doet. Dat is schijnbaar maar één jongen en die gaat binnenkort weg. Aladdin is erg geschrokken van de viezigheid in het ziekenhuis en vooral in het lab waar de vliegen op de poep zitten en waar geen ramen zijn!

Het schijnt er echt verschrikkelijk vies te zijn. Maandagochtend om half acht gaat hij beginnen, maar hij weet nog niet waarmee eigenlijk! Ik hoop dat hij een beetje medewerking van de directeur krijgt, dan kan hij er misschien wat van maken, maar makkelijk zal hij het niet krijgen. Een probleem is ook om van en naar zijn werk te komen. Het is 15 minuten lopen, maar het is wel erg heet.

Hij werkt van half 8 tot half 1 en van 4 tot 6. We hebben nu een fiets besteld uit Niamey, zo'n goedkope Chinese, en we zullen te zijner tijd toch een auto moeten kopen. Hoewel die hier erg duur zijn. Een Citroën eend is al ruim f20.000,-. Er zit wel 60% belasting op. Agadez is niet zo groot, maar er is geen openbaar vervoer en er rijden maar drie taxi's. De stad doet me denken aan Ajman. Volgende keer schrijf ik weer verder. Voor nu veel liefs van ons vieren, en ik hoop dat jullie het goed maken!

Dag, groeten Regien!

28 september 1980

Dag Pa en Moe, hoe gaat er mee bij jullie? Jullie hebben nog een zachte nazomer; dat hoorde ik tenminste via Radio Nederland. Die geven elke avond voor de aardigheid het weerbericht van Nederland door! Donderdag kreeg ik twee brieven, een van 5 september (die was doorgestuurd

vanuit Niamey) en een van 19 september. Van 14 september had ik al ontvangen. Ik vind het echt erg fijn om zoveel brieven van jullie te krijgen. Dan lijkt het toch alsof je niet zo ver van elkaar zit. Ik vind het ook wel leuk om naar Radio Nederland te luisteren, en ook de Vlaamse Radio heeft elke dag programma's met ook Nederlandse muziek. Aladdin's bagage is hier nog niet; hij had veel niet mee kunnen nemen uit Niamey, en de bandrecorder was hij vergeten. Het wordt per vrachtauto nagestuurd en hopelijk komt het deze week, dan kunnen we weer eens naar onze eigen bandjes gaan luisteren. Er komt dan ook een fiets mee voor Aladdin en vier gasflessen en twee dozen vol met pakken bruine bonen, linzen en erwten en zo. En een snelkookpan, want die gas uit flessen is hier erg duur. O, en borstels, want die kun je hier niet vinden, en er moet toch wel eens geschrobd worden. Mooi werkje voor YahYah (je spreekt uit: Jaja). Van deze week zaten we zonder gas – ik had een fles van Leentje geleend, en toen moesten we er hier een kopen. Dat is f76,- plus f30,- statiegeld. In Niamey kosten ze f40,- plus f30,- statiegeld. Maar wat het vervoer per fles moet kosten dat weten we nog niet. Ik heb met die eerste fles ruim drie weken gedaan. Ik kook zeker erg veel!

Nou ja, twee keer per dag warm eten, de ene keer wat uitgebreider dan de andere keer. Hoelang deed u met een gasfles?

Vandaag is Omid twee jaar, de kaarten zijn er nog niet. Arash wilde ook zo graag jarig zijn en dus zeggen we dat hij vandaag drie en half jaar is. We hebben ballonnen opgehangen en er was een cadeautje voor allebei, nog uit Nederland meegenomen. En in de bagage had ik ook nog twee van die zandscheppen en wat van die plastic visjes gevonden – mooi voor in het zwembadje. Vanavond na het eten gaan we nog wat dia's kijken. Dat doen we regelmatig en dat vinden ze heel leuk. Omid is een echte ondeugd aan het worden. Hij kan heel stout doen. Zoals vanmiddag, ze moeten dan gaan slapen in een tweepersoonsbed met een muskietennet er overheen – een "tent", en Aladdin ging bij ze liggen. En steeds ging Omid gekke gezichten trekken zodat Arash moest lachen (over Aladdins rug heen!) En dat bleven ze doen. En als Aladdin zei "en nou gaan liggen en slapen, dan zei Omid "nee, niet slapen, slapen op!" en hij grinnikt mooi verder. Ze spelen nu steeds meer samen en ze hebben ook veel plezier met elkaar. Dat gaat echt heel leuk. Het gaat natuurlijk ook weleens fout, want ze willen steeds precies hetzelfde doen. Ik ook, ik ook! Maar ze lachen heel wat af samen. Nu zijn ze weer wakker geworden en komen samen aangedribbeld.

Vandaag een grote koek met veel limonade. En straks ijs. We hebben weleens peer of ananas in blik, en maken van het sap een mooi ijsje.

Zo, het is nu weer avond geworden. De dia's gingen niet door want het licht viel steeds uit. De hele dag al. Nu zit ik ook bij een kaarsje te schrijven. Zo ben je de ene dag zonder gas, en gisteren hadden we 'n hele tijd geen water en nu weer geen licht. Ik heb net gisteren Yahyah een olielamp laten kopen, maar hij vergat de olie! Hij heeft ook een theorie boekje voor de autorijles gehaald. Dat is een Frans boekje met dus alle regels en verkeersborden zoals je ze in Frankrijk hebt. In heel Agadez is er trouwens maar één asfaltweg en tot nu toe heb ik ook maar één verkeersbord gezien. Maar ze schijnen hier heel veel theorievragen te stellen. In het boekje staan natuurlijk veel plaatjes met auto's, dus Arash wil het ook! Hij zei: ik ga ook leren autorijden hoor, dus ik moet het ook hebben. En dan koop ik een groene Renault. Bah, ik wordt nu belaagd door allemaal kleine vliegjes die op de kaars afkomen. Nu floepen de lichten, de ventilator en de radio weer aan! Gelukkig, want ik kreeg het weer aardig warm, en als ik ga zweten dan heb ik jeuk op m'n hele lijf. Nog van die pukkeltjes. Het gaat nu wel wat hoor, en Omid heeft er geen last meer van. Sinds vorige week hebben we in die grote kamer (waar je binnen komt) en in de slaapkamer zo'n grote ventilator aan het plafond en dat is best wel lekker. Ja, we zitten dus meestal in die grote kamer. Daar staat een tafeltje met twee stoelen. Van die waslijn-stoelen zal ik maar zeggen, van stangen met plastic lijn en er ligt een grote rieten mat. En we hebben een soort campingbed gezet als bank. In het hele huis is geen enkele kast, maar nu hebben we een stalen kast gekregen, die staat in de keuken en daar zitten alle borden en pannen en eetwaar in, en er zit natuurlijk ook veel in de ijskast. We hebben een hangkast laten maken! Een verhaal apart hoor. De timmerman, een jongen van 'n jaar of 15,- kwam langs en ik heb getekend hoe die kast moest zijn, aan een kant planken en aan de andere kant een stang voor de klerenhangars. Nu is hout hier heel erg duur (triplex), en ik gaf een voorschot van f150,-. Want hij moest natuurlijk eerst hout kopen. Een paar dagen later moest hij nog een voorschot van f100,- hebben. En daarna leverde hij de kast af. Ik wist niet of moest lachen of huilen. Ik heb het eerste maar gedaan. Het is een zielige kast, zoals Arash zegt! Gemaakt uit oud triplex waar nog veel oude spijkergaten in zitten. Een goede zaag had hij ook niet want de triplex is aan alle kanten splinterig. De planken zitten erg scheef en de "slang" was een balkje, midden in. Die heb ik er eerst maar uit gesloopt, plus nog 'n stuk of acht spijkers die er aan alle kanten uitstaken. De planken heb ik met plastic zakken bespannen. Lang leve de grote vuilniszakken uit Nederland! En vooruit, er hangen en liggen nu toch veel kleren in. Maar een tweede kast hoef ik niet. Hij is nog geen verffe waard. Aladdin heeft nu ergens gezien dat er kasten van triplex gemaakt worden en daar zullen we er een met planken bestellen. Dat gaat op kosten van de SNV, en die hangkast ook gelukkig.

Maar verder zit er nog van alles in koffers en dozen. Die hebben we allemaal in de achterste slaapkamer gezet. En daar staat ook het campingbedje van Omid met lakens, luiers en handdoeken er in. Er overheen een laken tegen het stof en zand. We slapen alle vier in een kamer, en dat gaat prima dus dat blijft zo. We hadden hier wel een paar bedden, drie eenpersoonsbedden, maar die waren alle drie ongelijk en wiebelig.

Daarom hebben we twee eenpersoons bedden voor de jongens gekocht en later een tweepersoons voor ons, met dikke schuimrubber matrassen. Die eenpersoonsbedden zijn wel 1.10 breed en dan met twee naast elkaar, dat is een zee van ruimte. Daarom slapen ze nu in het tweepersoonsbed en wij op de eenspersoons. Zo hebben we allemaal de ruimte. Het zijn ijzeren stangenbedden – lichtblauw met van die koperen knoppen! Best mooi hoor.

Vandaag bracht de huiseigenaar een grote zak cement om die kieren langs de vloer te dichten. Aladdin is er meteen mee begonnen en hopelijk zijn we dan voorlopig van de vele mieren verlost. Als er maar één kruimeltje op de grond lag dan kwam er een heel legertje mieren op af. En zo liepen Arash, en vooral Omid, steeds mierenbeten op en dat steekt behoorlijk. Ik stop nu maar, ik wil nog naar Joke schrijven. Ik sluit een kaart in die Arash heeft geschreven. Het is eigenlijk een boodschappenlijst geloof ik, want terwijl hij zit te schrijven zei hij "bananen en eieren en tomaten en rijst!".

Lieve pa en moe, heel veel groeten van ons alle vier! Ik ga een rolletje kleurenfoto's aan Mies opsturen, dan kan ze die laten afdrukken. Dag!

Agadez, 16 oktober 1980

Lieve pa en ma,

Vandaag ontvingen we jullie brief van 5 oktober. Die heeft er dus wel een beetje lang over gedaan.

Ook ik had deze keer gewacht

met schrijven totdat er een brief was. Maar zo duurt het wel lang hè. Maar tussendoor heb ik wel naar Joke en Jan en Carla geschreven en een heel kort briefje naar Mies. Ik schrijf veel en ik krijg veel brieven, gelukkig maar. We krijgen regelmatig post van de "Ijssel-bewoners", en ook van Maaïke en Imad (nog steeds samen) en ook van diverse bahá'ís en van 'n paar vrijwilligers in Niamey en in Boven-Volta, enz. enz. Al met al heb nu ook nog 'n stuk of tien te beantwoorden. Ik zit nu naar de Belgische radio te luisteren (9 uur 's avonds) lekker rustig Nederlands muzikje. Radio Nederland "praat" altijd, maar die Belgen hebben vaak aardige muziek. Arash en Omid liggen nu in bed. We laten ze nu samen, maar als ze dan een tijdje hebben liggen lachen en gek doen, dan moet er een van ons toch nog wel even er bij gaan, want anders weten ze van geen ophouden. We hoorden wel Arash tegen Omid zeggen: "nou gaan we lekker slapen hoor!" maar even later begint hij zelf te dollen. We hebben vanavond nog even wat dia's gekeken, dat is leuk. Arash gaat heel serieus zitten kijken en vraagt wat is dat en wat is dat? Maar Omid kan nog niet stil zitten. Hij gaat tegen de muur staan zodat het plaatje op zijn buik te zien is, dat is natuurlijk helemaal mooi! Ze hebben tegenwoordig 'n paar vriendjes. Kinderen van de burens. Die komen elke dag hier spelen, en dat gaat heel leuk hoewel ze elkaar niet verstaan. Die kinderen zijn gek op de auto's en de ballen. Speelgoed hebben ze hier helemaal niet. Alles wat ze hebben komt van de vuilnishoop af. Blikjes en zo. Daar maken ze stelten van en ook karretjes.

Afgelopen zondag zaten hier wel tien kinderen! Maar toen heb ik er maar 'n heel stel weggestuurd. Ik koop nu ook eieren van de burens. Ze hebben een heel stel kippen, en het zijn goeie eieren, kleintjes. Tot nu toe had ik ze van de markt, maar dat zijn altijd oude eieren waarvan de helft rot is. Het zijn parelhoender eieren en die hebben hele harde schalen. En bovendien kosten ze f0,40 per stuk en de kippeneieren van mijn buurvrouw kosten f0,25. Alleen weet je nooit wanneer je wel of geen eieren krijgt. Maar dat geldt eigenlijk voor van alles. Zo kunnen we al 'n paar dagen geen aardappelen krijgen, en de wortelen en meloenen en grapefruits zijn ook weer verleden tijd. Nu zijn er wel sinaasappels, van die groene. Gisteren hadden we een lastige dag. De hele dag zonder elektriciteit en dat duurde tot vanmiddag twaalf uur. Alles in het vriesvak was gesmolten, dus vandaag moest ik alle pakjes vlees die daar lagen gaan braden. Het vlees is hier prima trouwens en in de snelkookpan is het met een goed uur helemaal gaar. Maar zo 'n avond zonder licht is maar niks hoor. Alleen die olielampjes waren aan. En 's nachts in bed is het goed heet zonder ventilator! Mijn hoofdkussen was vanmorgen doornat. Dat beddengoed moest vandaag de zon in. Bovendien hadden we vanaf vijf uur 's middags geen water! Dat is ook wat als je dan net de kinderen moet wassen. Ik heb gelukkig een soort tankje waar we zo ongeveer 15 liter in bewaren. Dus het wassen moest met een bakje. Hier is het om zes uur al donker, binnen dan. Buiten kun je tot half zeven nog wel zien wat je doet.

We hebben er een kast bij. Deze keer 'n mooiere met formica afgewerkt. Het is niet zo'n grote. Ongeveer 70 cm breed, 1.80 hoog en 50 cm diep. Die staat nu in de kamer en ik heb er de radio en de bandrecorder in staan. De onderste helft van de kast heeft een deurtje, met slot, dat is ook wel handig nietwaar. Zoiets kost hier maar liefst f500,- maar dat is op kosten van de SNV.

O, wat het opsturen van dingen betreft: dat doet de SNV niet. Ze sturen echt alleen die voor het werk nodig zijn. Wat het kost om wat op te sturen weet ik niet, maar we hebben nog een aardige bankrekening in Nederland, dus stuur maar wat. Als het te duur wordt dan kunnen we dat best zelf betalen. Dat kunnen we in elk geval doen.

Wat we best zouden willen is 'n pak of bus custard, of misschien iets als Saroma. Maar custard is eigenlijk zuiniger in het gebruik. Als het een pakje is moet er wel een plastic zakje omheen, want anders komen er al gauw beestjes in. Verder peper (zwarte) in zo'n zakje, of busje natuurlijk. Wat drop (harde, anders smelt het) is ook van harte welkom! En zouden jullie een cadeautje voor Arash en Omid kunnen kopen – op onze kosten? Dat is dan alvast voor Sinterklaas. Ze zijn op het ogenblik erg gek met Lego, en dat is makkelijk op te sturen. Maar dit is op onze kosten hoor, dus u moet de prijs van dat alles aan me schrijven. Verder hebben we niets speciaals nodig. Boter, kaas en chocola is nou eenmaal moeilijk op te sturen. Oja, pakjes soep als er plaats voor is, dat is altijd wel handig!

Maar dit is echt op onze kosten hoor, dus u moet de prijs van dat alles aan me schrijven. Verder hebben we niets speciaals nodig. Boter, kaas en chocola is nou eenmaal moeilijk op te sturen. Oja, pakjes soep als er plaats voor is, dat is altijd wel handig!

Heeft Mies het fotorolletje al ontvangen? Ik kreeg een brief van haar, die had ze een week later geschreven dan dat ik het rolletje had gestuurd, toen had ze het nog niet gehad. Van Riet kreeg ik ook een gezellige brief.

Ik ga het hierbij maar laten. Oja, de grond van onze tuin is niet zo best. We hebben bijvoorbeeld radijs en bloemkool gezaaid, maar het komt nauwelijks op. De zaden die we verder nog hebben geven we aan onze "groenteboer". Dat is een man die van alles in z'n tuin heeft en hij heeft genoeg ervaring. Hij komt regelmatig langs, met z'n ezel, en hij heeft wel goede spullen. We zullen nog wel de tuinbonen die we van pa hadden gekregen zelf proberen. Die groenteboer had tot nu toe tomaten, aubergines, wortels (nu op), uien, radijs en groen boontjes, 'n soort sperzieboontjes, maar dan dun en helemaal recht.

Lieve pa en moe, tot schrijfs, veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid

Agadez, 26 oktober 1980

Lieve pa en moe,

Gisteren kregen we een brief van Mies die ze op de 16de had geschreven over die hele toestand met moe!

Tegen de tijd dat jullie deze brief lezen is dat dus alweer bijna drie weken geleden.

Ik hoop maar dat de ziekenhuisopname niet zo langdurig is en dat het nu weer beter gaat. Het is wel een schrik zoiets zeg. Gelukkig maar dat er op dat moment gauw hulp was en hou je verder maar weer wat kalmer hoor moe! En dat geldt eigenlijk voor jullie allebei natuurlijk. Ik heb uit de brief van Mies begrepen dat het weer eens het vocht was; ja, dat is dan toch iets waar in feite weinig aan te doen valt, behalve dan steeds maar die plaspillen te blijven slikken. We zullen denk ik wel weer gauw wat brieven krijgen waar wat meer in staat, dus het heeft geen zin om daar nu veel vragen over te stellen.

Hier bij ons is alles prima. Met Aladdin's werk gaat het gelukkig ook steeds beter. Hij begint aardig enthousiast te worden, en nu er nog een analist is wordt hij ook niet meer zo vaak in z'n vrije tijd geroepen. Dat was de eerste maand heel vaak gebeurd. Arash en Omid maken het ook goed, vooral nu er dagelijks een paar kinderen komen spelen. Het zijn wat grotere jongens, van een jaar of tien, die in het zand hele wegen aanleggen, waar ze dan met de auto's overheen rijden. Dat vinden Arash en Omid natuurlijk ook prachtig. Zelf heb ik een drukke week achter de rug, omdat Jahjah er niet was. Hij zou donderdag weer komen, maar hij was pas vandaag weer terug. Morgen heb ik een flinke was voor hem! Ik heb hem wel gemist hoor en ik kwam ook lang niet klaar met al m'n werk. Zijn vrouw is niet meegekomen want er is nu veel werk op het land en ze kan pas weg uit dat dorp als dat klaar is. Dat duurt nog wel een maand of zo

Gisteren kwam Hugo Vrakking uit Niamey. Dat is de veldleider van de SNV in Niger. Onze SNV-baas dus. Hij kwam eigenlijk op verzoek van Leentje, maar die is de hele week weg; allerlei dadelpalm-plantages bekijken, dus ze treffen elkaar niet. Hij logeert nu een paar dagen bij ons en dat is best gezellig. Het is een aardige vent. Vandaag hadden we ook twee Amerikaanse vrijwilligers op bezoek, voor het eten zaten we dus met een heel koppeltje aan tafel. Hugo had uit Niamey allerlei groenten en boter en kaas meegenomen. Heerlijk! En volgende week komen er vier vrijwilligers (SNV'ers) op visite, en de maandag daarop nog weer twee uit Niamey. Dat vind ik wel erg leuk. De twee meisjes die uit Niamey komen, kunnen dan ook weer het een en ander voor ons meenemen. Lieve pa en ma, ik laat het hier maar bij en hoop dat we heel gauw weer betere berichten van jullie krijgen.

*Heel veel liefs en sterkte allebei van Regien, Aladdin, Arash en Omid
Arash had nog een brief geschreven, die moet ik van hem mee sturen!*

Agadez, 8 november 1980

Lieve pa en moe,

Ik heb nu al twee brieven van jullie die ik nog niet beantwoord heb! Een vanuit het ziekenhuis van 20 oktober en een van 29 oktober. Ik begrijp eruit dat moe toch zo'n twee weken in het ziekenhuis heeft gelegen. Er is zeker wel weer van alles en nog wat onderzocht, net als de vorige keer. Nou, laten we hopen dat het nu een beetje onder controle blijft, die vochthuishouding van moe. Rustig aan doen hoor. En pa heeft twee weken ook drukte gehad natuurlijk met het huishouden en elke dag naar het ziekenhuis. Nou ja, we zijn blij dat het weer voorbij is.

Leuk dat jullie de SNV film gezien hebben. Er volgen er nog een paar over Niger heb ik gehoord, dus hou het maar in de gaten. O ja, voor ik het vergeet, als jullie dat pakje voor ons nog niet verstuurd hebben, zou er dan nog één paar bretelletjes/galgjes voor Arash bij kunnen? Al z'n broeken zakken af want hij heeft smalle heupjes. Ik denk dat je ze bij Zwetsloot wel kunt kopen, of bij Bosch natuurlijk. Nu wordt het 's avonds wat koeler en moeten de jongens hun lange broeken weer aan. Arash is langer geworden en die broeken met zo'n bovenstuk die hij heeft zijn allemaal te klein. Omid is ook in de laatste maanden wat langer geworden. Van de week waren ze allebei twee dagen ziek, maar nu gaat weer goed. Wat het was weten we niet hoor, ze waren misselijk en hadden koorts. Ze moeten voor de zekerheid wel een drankje slikken. Morgen voor de laatste keer. Vandaag zei Arash ineens toen hij de vogeltjes in het raamkozijn zag zitten; bij oma en opa zingt het vogeltje met de stofzuiger! Oma slaapt bij opa, en de stofzuiger heeft een lampje. Dat schoot hem allemaal ineens te binnen.

Afgelopen woensdag kregen we bezoek van twee Nederlandse vrijwilligsters uit Niamey. Ze zouden eigenlijk maandag al gekomen zijn, maar de reis had langer geduurd. Ze zijn nu net weer vertrokken. Het was heel gezellig hoor. Weer eens een beetje bijkletsen en 'n spelletje kaarten. Een van die twee is ook analiste. Ze zijn natuurlijk ook op het laboratorium bij Aladdin wezen kijken en schrokken zich een hoedje. Want ondanks dat het nu een heel stuk schoner is, ziet het er toch nog slecht uit. En vooral de zalen van het ziekenhuis vonden ze vreselijk. Het lab is nu de schoonste afdeling van het ziekenhuis. Toen ze de zaal gezien hadden zei Edith (de analiste) "ze kunnen er het best maar de brand insteken!" Bedden zonder beddengoed, overal vieze verbanden en troep op de grond en een verschrikkelijke stank natuurlijk! Vandaag kwam er een vrachtwagen met spullen voor het ziekenhuis uit Niamey. Aladdin weet nog niet of er veel voor hem bij zit, maar in elk geval waren er vier grote ijskasten. Tot nu toe was er voor het hele ziekenhuis maar één ijskast.

We hebben laatst wat te kleine kleertjes aan het ziekenhuis gegeven en ook een doos vol met speelgoedjes. Daar waren ze wel blij mee.

We hebben opzij in de tuin nu wat grond omgespit en zullen toch nog het een en ander zaaien. Ook de tuinbonen zullen we daar proberen. We hadden twee maanden terug zonnepitten gezaaid en er staat nu een zonnebloem van al één meter hoog. De bloem moet natuurlijk nog komen. Als er iets groeit gaat het dus wel heel snel. We hebben ook hier en daar meloenplanten, maar de meloentjes worden door de wormpjes en door de parelhoeders van de burens opgevreten. Om het tuintje zullen we wel een hekje moeten maken. En een kippenren moet er nog komen, want we willen wat kippen gaan houden, voor de eieren. We kunnen nu al in geen weken meer eieren krijgen. Je schijnt hier wel de kippen te moeten inenten. Maar we gaan eerst op zoek naar kippengaas, want ik wil ze wel in een ren hebben. We zullen het nog wel laten weten of het zo lukt.

Lieve pa en moe, veel liefs van ons, gefeliciteerd nog met Aad en Jan, die is vandaag jarig.

Lieve Pa en Ma,

Gelukkig dat moe weer thuis is en is opgeknapt. Hier is alles goed en gaat z'n gangetje. Van grote bestelling en lijst die ik gemaakt had, tenminste één stuk is binnen. Namelijk één grote koelkast (Philips). Ik hoop echt dat verder nog andere dingen bij komen zodat ik mijn werk beter kan doen. Veel groeten aan allemaal, van Aladdin

14 november 1980

Lieve Pa en Moe,
Is alles goed bij jullie? We hopen
het van harte. Hier gaat het zoals
steeds prima hoor.

Aladdin's werk gaat goed, Arash
en Omid spelen nu bijna de hele
dag buiten want het is niet zo
heet meer.

Ze zijn uren zoet met hun auto's
en twee schepjes. Ze spelen met
zand en soms met zand en water.
Dat heet dan cement en daar kun
je natuurlijk van alles mee maken.

Van pannenkoeken (Omid noemt dat pakkemoeken) tot huizen aan toe. We hebben deze week nog geen brieven uit Nederland ontvangen. Misschien is er ergens onderweg een oponthoud, maar ik hoop dat deze brief nog op aankomt voor Pa z'n verjaardag. Van harte gefeliciteerd Pa, namens ons alle vier. We hopen dat jullie een gezellige dag hebben, of hadden. Het is bij jullie een heel stuk kouder dan hier. Een graad of 20 verschil denk ik zo. En de Sinterklaastijd is alweer begonnen. Hier herinnert ons niets aan Sinterklaas en de rijmelarij komt zo ook niet op gang. Dus geen rijmen vanuit deze hoek dit jaar.

Ik weet nog niet of we voor Arash en Omid iets aan Sinterklaas zullen doen. Het is een beetje vreemd om dat hier te doen lijkt me. Het enige "ingrediënt" dat we hier hebben is de chocolademelk en dat lusten alleen Omid en ik! O, en de maan die schijnt hier ook aardig door de bomen, maar daar houdt het dan toch wel mee op. Veel nieuws heb ik eigenlijk nu te vertellen. Aladdin zegt dat ik moet schrijven dat het koken steeds beter afgaat. Je zou zeggen, ik heb nu genoeg oefening. En ik vind het hier leuker om te doen dan in Zaandam. Waarschijnlijk omdat ik er meer tijd voor heb. Het kost ook wel meer tijd natuurlijk. Rijst moet heel secuur wassen en nóg eens wassen en meel moet gezeefd worden. In Nederland mik je zonder meer van alles uit het pakje zo in de pan, maar dat moet je hier niet doen anders kook je beestjes en steentjes mee. Dat gebeurt toch nog wel eens en op zo'n steentje brak er laatst een klein hoekje van mijn

voortand af. Nu was ik de rijst nog beter. Ook alle groenten moet uit en te na gewassen worden. Omdat het hier nu wat koeler wordt moesten we iets verzinnen voor de dagelijkse wasbeurt van onszelf en de kinderen. Er zit geen boiler in de douche en zo'n kouwe douche is nu ook niet zo lekker meer. We hebben nu voor ieder van ons een flinke emmer met deksel. Die zet ik 's middags gevuld met water in de zon en om een uur of zes, als

de zon net weg is, is het heerlijk warm water. Arash en Omid geef ik ieder een washandje met zeep en die staan dan zichzelf van top tot teen te boenen uit de eerste emmer, daarna afspoelen met het water uit de tweede emmer, en tenslotte kiek ik die leeg over hun hoofd. Dolle pret geeft dat. Zo maken we dus gebruik van zonne-energie. Om dat water op gas te verwarmen zou veel te duur zijn.

Arash had vandaag geen zin om te slapen en heeft een hele ingewikkelde tekening gemaakt. Hij heeft er nu zelf OPA en OMA op geschreven, dus ik doe hem hierbij.
Veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid

29 november 1980

Lieve Pa en Ma

Nu zijn er voor mij ook twee brieven te beantwoorden. Ja, het is geen leuke novembermaand voor jullie. En dat tante Tilly overleden is, dat is ondanks dat het al verwacht werd, natuurlijk toch wel een schok. Ik heb een brief geschreven aan Ome Piet, maar ik heb hun adres niet. Zou u hem door willen geven of sturen? Ik doe hem hierbij. Doet u het alstublieft kalm aan hoor, hou de gezondheid maar goed in de gaten. Vooral tijdens de wintermaanden. En voor je het weet begint de lente weer en dan kun je je weer wat meer veroorloven denk ik. Het pakket hebben we nog niet ontvangen. Ik hoop dat het niet zoekgeraakt is want dat zou zonde zijn.

Maar als het komt dan zal ik meteen een berichtje sturen aan Mies. En ze moet me natuurlijk in elk geval de rekening presenteren. Uw laatste twee brieven waren hier heel snel, in vier dagen! Pakjes gaan natuurlijk wel wat langzamer. Leentje, die hier ook woont, krijgt ook vaak pakjes en tot nu toe zijn ze allemaal goed aangekomen, dus we hopen het beste er maar van.

Hier gaat alles naar 't zin. De "tuin" heeft nu al wat groens, van radijs, wortelen, en de tuinbonen van Pa. We hebben er een hele boel schapenmest op gegooid en houden het goed vochtig. De kippen laten nog op zich wachten. We hoorden van verschillende kanten dat het erg moeilijk is om ze aan de leg te krijgen en te houden. En in deze tijd van het jaar leggen ze nooit. We hebben ook al twee maanden geen ei meer gezien. Dat schijnt aan de wind te liggen. Het kan hier vreselijk hard waaien in de winter. Afgelopen maandag was er een flinke zandstorm. We moesten de hele dag alle ramen en de deur dichthouden, maar toch lag overal een heleboel zand. Je kon niet veel zien als naar buiten keek, net als mist, maar dan van stof. Om Arash en Omid wat bezig te houden gaf ik ze een kwartetspel met allerlei dieren en Arash leert nu alle namen van die dieren in het Frans. Omid heeft ook goed door dat we verschillende talen gebruiken. Als Aladdin of ik iets in het Frans zeggen, zegt hij meteen "Is dat Nedelands Fans?" Met een hele lange Fa-ans. Ik zei laats tegen Omid: "Wat ben je toch een kletskep". "Is dat Nedelands Fans?" zei hij, want dat woord kletskep kent hij niet. Arash vindt zichzelf al heel groot. "Ik ben een mens" zegt hij en dat is natuurlijk heel wat anders dan een kind. Hij is ook echt flink geworden. Hij eet alles, en veel, hij stoeit met de buurjongens, slikt z'n drankje, bijna zonder huilen nu. Dat moet nog steeds twee keer per week tegen malaria. Hij en Omid waren heel blij met de Sinterklaas tekeningen! Ze moesten meteen op de muur geplakt worden. Ik heb ze net zelf maar mooi gekleurd. Arash moet altijd precies zien of zijn naam in de brieven van Oma staat. En als hij dat dan ziet, dan glundert hij helemaal. Ook ontvingen we van de week een kaart met een poes er op. Die hangt ook aan de muur. Iedereen moet weten dat die van Oma komt. Maar Oma, je had vergeten NIGER bij het adres te schrijven, en de kaart is eerst in Algerije geweest. En toen ik alle brieven eens na keek, zag ik dat er een paar waren waar alleen Afrika op stond, die zijn dus wel aangekomen, maar Niger moet er wel bij staan hoor. Aladdin heeft nu een paar rijlessen gehad en het gaat heel goed. Hij heeft les in een BMW van z'n vriend van een collega. Als het echt goed gaat neem ik ook lessen.

Het is nu zondagavond.

We zijn bijna de hele dag op stap geweest. Om 12 uur kwam meneer de "pasteur" ons halen. Er is hier namelijk een Evangelische missiepost. Er zijn daar sinds kort ook twee Franse meisjes en die hadden ons uitgenodigd. Ze hebben daar een kerk en een school. Ze zijn super-christelijk. We hebben daar gegeten en dat was wel leuk. Die pasteur is nog een jonge man en hij heeft ook twee zoontjes van drie en vijf jaar. Dus voor Arash en Omid was het ook leuk. Na de middag gingen we bij hun vandaan naar Leentje, die heeft een klein katje en dat moest bekeken worden.

Aladdin was moe en ging even slapen en wij zijn naar een markt gegaan. Al met al waren we om zes uur pas weer thuis.

Op het werk van Aladdin gaat het wel. Hij heeft toch verder niets van z'n bestelling binnen gekregen en het ziet er naar uit dat er ook niets komt. Dus roeien met de riemen die hij heeft. Maar dat gaat nu redelijk, al is het maar een klein gedeelte van wat hij zou kunnen doen. Het is wel zo dat zijn twee collega's een beetje misbruik van hem maken. Vaak is hij 's middags alleen en komen ze gewoon niet opdagen en ook 's morgens smeren ze 'm al veel te vroeg. Maar Aladdin kan gewoon geen werk laten liggen. Hij denkt altijd aan de patiënten voor wie hij werkt, en die hebben er belang bij dat hun spullen goed en gauw onderzocht worden. Aladdin ziet ook wel erg veel ellende om zich heen. Het ziekenhuis is nu eenmaal een plaats waar de mensen pas naar toe gaan als het heel erg met ze is. En de toestand in het ziekenhuis is zo dat de

patiënten of van ellende doodgaan of weglopen. Dat is natuurlijk niet erg bemoedigend, maar helaas wel waar. Zo kwam hij laatst op de TBC-afdeling en daar lag één vrouw die er erg slecht aan toe was. Ze lag op een kale matras en alles was bedekt onder de vliegen.

Ze was zo zwak dat zij ze niet meer kon weggagen. Aladdin moest gauw de gang op want hij werd er echt misselijk van. Maar de leiding van het ziekenhuis is er niet in geïnteresseerd om zelfs maar de eenvoudigste voorzieningen zoals bijvoorbeeld vliegengaas aan te brengen. Soms liggen er zieken dagenlang op bloed te wachten – er zijn veel vrouwen die aan ernstige bloedarmoede lijden – en dan komt er plotseling een zieke waarvoor dan ineens wél dat zelfde bloed gezocht wordt. Bij de militairen bijvoorbeeld. Dan roepen ze een paar soldaten van wie Aladdin dan bloed moet afnemen, maar die zieke voor wie dat dan is, is natuurlijk een of andere rijke figuur.

Dat zijn allemaal voorbeelden van dingen die je toch maar moet leren accepteren, en dat lukt Aladdin aardig. Hij heeft veel steun aan een Egyptische arts die ook in het ziekenhuis werkt. Die vertellen elkaar alles en dan kunnen ze weer verder. Die Egyptenaar is nog heel jong, 27 jaar, en hij en Aladdin zijn dikke vrienden aan het worden. Hij komt ook regelmatig hier.

Nou, dat is eigenlijk niet zo'n gezellig verhaal waarmee ik besluit hé, maar ja, zo is het leven. Lieve papa en mama, tot schrijfs en heel veel groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid

21 december 1980

Het is nog maar een paar dagen tot de Kerst, en ik denk dat jullie deze brief tussen Kerst en Nieuwjaar krijgen – dat hoop ik tenminste! Ik hoop dat jullie fijne Kerstdagen gehad zullen hebben en we wensen jullie bij deze ook en zalig Nieuwjaar. Laten we hopen dat het voor jullie een goed jaar zal zijn, en een beetje rustiger dan 1980!

Wij zijn met de Kerst en Nieuwjaar ook vrij hier, hoewel de mensen hier natuurlijk geen Kerstmis vieren (alleen de nonnen enzo), maar dat stampst nog uit de tijd dat de Fransen hier de baas waren. Ik denk dat we op 25 december 's morgens eens naar de Mis in de R.K. kerk zullen gaan. Dat is niet ver hier vandaan en dan kunnen we ook eens bij de nonnen langsgaan. Dat moest al lang 'ns een keer. Ik stuur hierbij nog twee foto's van de jongens. Helaas zit er op Arash een kras, maar ik vond het toch wel de moeite waard om op te sturen. Wij worden zo langzamerhand heel nieuwsgierig naar de kleurenfoto's, want allerlei mensen schrijven dat ze de "foto's" hebben gezien en dat ze erg leuk waren. Ik begin nu pas een beetje op dreef te komen met de zwart/wit foto's.

De eerste paar keer lukte het niet zo best, maar nu gaat het gelukkig wat beter. Alleen is het bijna onmogelijk om "stof-vrij" te werken, vooral nu we van tijd tot tijd een zandstorm hebben. Met A en O gaat alles heel goed. Ze spelen fijn, nu wat vaker binnen omdat het koud en winderig is. Arash doet tegenwoordig erg z'n best om een goeie jongen te zijn. Hij is meestal heel lief. Hij gaat goed slapen als het tijd is en is nu zo goed als zindelijk. Alleen met de grote boodschap weten ze beiden nog geen raad. Hij is nu weer volop met cijfers en letters in de weer. De eerste maanden dat we in Afrika waren was dat een beetje op de achtergrond geraakt. En hij leert nu echt elke dag veel Franse woorden. Typisch eigenlijk dat hij wel het Frans erg leuk vindt, maar van het Perzisch moet hij nog steeds niet veel hebben. 's Avonds voor het slapen gaan zeggen we met elkaar een paar gebedjes. Dat doet Arash heel keurig net als Aladdin (dat dus wel in het Perzisch) en Omid doet zijn best.

Van de week zijn er vier van hun autootjes weggepikt. Die lagen buiten in de zandbak en toen we even binnen waren geweest zijn ze weggepikt. Nou ja, zei Arash, die kindjes moeten toch ook spelen. Hij vond het eigenlijk niet zo erg, want ik had hem laatst uitgelegd dat de kinderen hier helemaal geen auto's hebben, en als ze dan zo iets zien liggen, het graag willen hebben. En hij begreep het wel. Maar ik moet zeggen dat ik het zelf wel zonde vond hoor. Zelf zei Arash, ja maar Opa stuurt nog een auto (dat had ik hem toen voorgelezen) maar ik weet niet welke die is! Kleuren zijn ook altijd zo belangrijk voor hem. Omid is daar nog niet aan toe. Die noemt tegenwoordig alles geel of blauw, net hoe 't uitkomt!

Aan Mies heb ik al geschreven dat jullie pakket is aangekomen, dat zullen jullie wel gehoord hebben. Hartelijk bedankt voor de koffie hoor. Daar genieten we echt van. En ook bedankt voor de koffiemelk natuurlijk, maar dat had eigenlijk niet nodig geweest. Met de Lego zijn ze allebei heel blij.

Daar spelen ze echt elke dag mee en ze maken er de gekste autootjes van. Arash had weer een brief voor Opa en Oma "geschreven". Ik stuur hem maar mee, anders vindt hij het niet leuk. Dus ik laat hem hemzelf in de envelop doen.

Lieve pa en ma, heel veel groeten en liefs van ons alle vier en tot schrijfs!

12 januari 1981

"Er is alweer ruim twee weken overheen gegaan sinds ik jullie schreef. Arash is de gerepareerde auto nog niet vergeten. Hij vroeg vandaag toen hij de brief zag "zit de auto er nog niet bij?" Misschien had ik al geschreven dat alle grotere auto's gestolen zijn, en ook van de kleine waren er vijf weggeraakt. Nu mist Arash ze niet zo erg, maar Omid heeft wel een paar keer gehuild toen hij zijn kiepauto niet meer kon vinden. Maar nu is hij het wel weer vergeten en speelt hij lekker met wat er wel is, en het liefst natuurlijk met dingen die eigenlijk geen speelgoed zijn, zoals een dienblad, een stuk tuinslang, een kopjesdoek, enz. Ik kon trouwens Arash wel uitleggen dat de kinderen hier helemaal geen speelgoed hebben en dat ze in elk geval heel blij zijn. Gisteren was de vriend van Leentje hier en ze hebben de hele avond in de donkere kamer doorgebracht. Hij had foto's gemaakt in de bergen, ongeveer 50 kilometer van hier, en die hebben we afgedrukt. Het lukte wel goed deze keer, maar het werd erg laat. Vanavond waren Erik en Katrien hier te eten. Dat is het Belgische stel dat hier woont. Verder heb ik het deze week goed druk, want Yahyah is de hele week weg. Hij is naar zijn dorp gegaan en hoopt deze keer met z'n vrouw terug te komen. Ze is pas 16 jaar en hij wil haar niet alleen laten reizen.

De vriend van Leentje heeft ook geprobeerd om de oven te repareren maar dat lukte niet. Maar we hebben van iemand een heel klein oventje gekregen en die was ook kapot, maar dat kon hij wel maken. Er bleek een heel muizennest in te zitten! Maar binnenkort zal ik toch eens koekjes en brood gaan bakken. De kookkunsten gaan steeds beter. Ik heb zelfs een soort oliebolletjes gebakken voor het ouwe jaar. Er komen steeds vaker mensen bij ons eten en ik vind het wel leuk om extra mijn best te doen.

Met Aladdin gaat het wel op het werk. Hoewel hij niet zo enthousiast is. Maar dat is eenmaal zo. Hij heeft het druk omdat zijn collega ziek is. Die heeft open long TBC en zal voorlopig wel wegblijven. Maar omdat er zoveel werk is, en omdat de apparatuur niet helemaal goed is en er zo weinig materiaal is, kan Aladdin natuurlijk niet echt goed werk afleveren. En dat is het vervelendste voor hem.

Hij wil zo graag zo precies werken, maar de tijd en de middelen ontbreken. Het is niet de schuld van de SNV. Ik zal proberen uit te leggen hoe dat in elkaar zit.

Er is in Niger een Ministerie van Gezondheid en daaronder vallen de ziekenhuizen. Er zijn er in het hele land vijf of zes. Dat Ministerie trekt jaarlijks zoveel geld uit voor die ziekenhuizen en dat bedrag is niet erg hoog, want het is per slot van rekening een arm land. Verder vragen ze bij allerlei buitenlandse hulporganisaties, zoals de SNV, om geschoold personeel omdat er veel te weinig Nigeraanse artsen, chirurgen, analisten en verpleegsters, enzovoort zijn. Maar ze willen wel graag de touwtjes in eigen handen houden. In Nederland zijn dat meestal zelf chirurgen of professoren in de dit of de dat, maar hier is dat dus niet zo. De directeur van het ziekenhuis in Agadez was vroeger een verpleger en de onderdirecteur was analist. Om het even bij Agadez te houden; de staf van het ziekenhuis telt nu vier artsen; twee uit Egypte, een uit Hongarije en een uit Frankrijk. En er werken ook nonnen uit Frankrijk. Enfin, de mensen waar het het meest op aankomt zijn nog steeds de buitenlanders, maar degenen die beslissen hoe het geld besteed moet worden zijn nog steeds de binnenlanders, en die beslissen hoe het geld besteed moet worden zijn de Afrikanen. Op zich is dat wel goed, maar alleen is de kwaliteit van de directeuren niet zo bijzonder. Ze weten er niet genoeg van en van de directeur hier heb ik de indruk dat het hem allemaal niet zoveel kan schelen. Hij is een alcoholist en voelt zich een hele piet met zoveel artsen onder hem. De toestand van de patiënten interesseert hem niets. Alle initiatieven om iets te verbeteren komen van de buitenlanders en voordat er iets gebeurt ben je zó weer een jaar verder.

Hier eet en drink je uit een kalebas, zo'n ronde kom, gemaakt van de schil van een pompoen. Dus voor al dat vaatwerk bij ons heb je alleen maar 'n paar kommen nodig, en je eet met je handen. Omid kan nu al goed praten: ikkes is lief, zegt hij. Ikkes is grote jomme. We mogen niet meer zeggen dat hij klein is, want dan wordt hij boos, allebei groot, zegt hij dan. Arash kan zo nu en dan ook mooie opmerkingen maken, "Als ik net zo bruin wordt als Isoef, dan praat ik ook Hausa, maar ik ben nog een beetje wit!" Vandaag zei hij: "Zijn opa en oma in Nederland? Zijn ze bij al die mensen daar? Hij bedoelde de ooms en tantes. Ik had hem laatst over Jezus verteld, ter gelegenheid van Kerstmis en we gingen toen naar de kerk hier, en later zei hij "vindt Jezus het leuk als ik in de WC plas?" Ik had hem gezegd dat hij een goeie jongen is, en dat Jezus dat fijn zou vinden. Toen de mensen in de kerk te communie gingen zei hij "ik heb ook honger hoor!" Nou, papa en mama, het is weer aan de late kant dus ik stop met schrijven. Volgende keer weer verder. PS, die Hugo hier is Hugo Vrakking die in dat blad staat.

24 januari 1981

Bedankt voor de auto's en de bretelletjes. Het pakje kwam hier eergisteren aan en Arash en Omid zijn echt blij met die auto's. Ze rijden er de hele dag mee en de eerste avond moesten ze zelfs mee in bed! En de bretels passen prima en de mooie broekjes ook! En natuurlijk van harte gefeliciteerd met de geboorte van Eefje. Ik vind het een hele leuke naam en gelukkig dat alles goed is gegaan. Wat aardig van mevrouw Beelen zeg om zo even f100,- te geven. Aladdin zegt: "Als de mensen daar maar niet denken dat we zelf iets nodig hebben. Want eigenlijk hebben we het veel te goed. Maar deze f100,- zullen we voor het laboratorium besteden. We hebben gisteren een brief geschreven naar de Stichting voor Hulp aan Medische Analisten in Ontwikkelingslanden; (kortweg HAMLO) en daar hebben we gevraagd om een paar apparaten, en omdat die in Nederland door de automatisering vaak overbodig zijn, zijn ze vaak gratis beschikbaar. Maar we hebben ze ook gevraagd om glazen buisjes en om een soort keukenwekker die ze in het lab gebruiken voor ons te kopen. Maar ik zou zeggen hou die f100,- nog bij jullie, dan kunnen we nog eens een boodschappenlijstje opgeven. Anders moet het toch maar heen en weer naar de giro. De foto's zijn ook aangekomen. Ze zijn wel leuk. Ik heb er een paar aan Yahyah gegeven, en die was er ook mee in z'n sas. Hij heeft me vorige week trouwens aardig laten zitten. Donderdagochtend kwam hij weer en hij zei om 'n uur of tien dat hij pas die ochtend om 6 uur in Agadez aangekomen was. Toen heb ik hem maar naar huis gestuurd om te gaan slapen. Maar hij heeft deze keer wel vanuit zijn dorp zijn vrouw meegenomen. Maar ik heb wel een drukke anderhalve week gehad zo zonder hem. Zelf begon ik al met vreselijke tandpijn.

Een zelig gevoel hoor; vooral als je bedenkt dat er in geen velden of wegen een tandarts te vinden is. Daarna waren eerst Arash en toen Omid ziek. Dan kun je ook niet veel beginnen met werk. Ze zijn nu gelukkig weer beter. En toen ze beter waren volgde nog weer 'n behoorlijke stevige verkoudheid. Ik ben hier eindelijk eens begonnen met verven. Eerst de douche eens een flinke kwast gegeven. Die zag er zo lelijk uit, met allemaal kale stukken cement op de muur. Nu lijkt het tenminste nog wat. O ja, vorige week hadden we nog visite ook van een jongen uit Niamey. Bob, die tegelijk met ons hier gekomen is. Hij is ook analist, maar heeft pas geleden z'n contract opgezegd. Hij zag het niet meer zitten. Zijn vrouw heeft nu werk op het veldkantoor van de SNV in Niamey, waar ook die Hugo werkt. Dus Bob speelt huisman en heeft de gelegenheid om hier en daar eens op bezoek te gaan. Hij is drie dagen gebleven en dat was best gezellig. Aladdin is op het lab ook begonnen te verven. Hij kon de vieze muren niet langer aanzien, en hij zal er voorlopig wel zoet mee zijn. Nu laat ik het hier maar bij. Arash kwam net z'n bed uit (10 uur) hij kan niet slapen. En nu is hij ook een brief aan het schrijven. Ik ben zelf ook aardig duf nu. Ik zal maar eens een Libelle gaan lezen. Deze week kwam er een heel pak Libelles van Riet aan. Volop post dus deze week. Dag allebei, tot schrijfs en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

5 februari 1981

Lieve papa en mama

Hoe is 't ermee bij jullie? Nog steeds in de kou zeker. Sinds ik de laatste keer schreef heb ik nog geen nieuwe brieven van jullie ontvangen, maar ik schrijf nu maar, anders duurt het wel erg lang. Hier is alles goed met ons. Sinds gisteren is het ineens weer veel warmer geworden, zodat nu die doeken weer van de ramen afkonden en zelfs 's avonds hoeven de ramen niet meer dicht. Een heel groot verschil ineens! Het is tenminste weer wat lichter in huis en de jongens kunnen weer zo in en uit lopen zonder vest of zo. Onze "winter" heeft dus niet zo lang geduurd. Vorige week hadden we visite uit Niamey. Een Hollands stel en een vriendin. Toen zeiden we nog rillerig tegen elkaar dat het niet voor te stellen was dat we het na een maand of twee weer smoorheet zouden hebben. En nu, een week later, is het ineens weer warm. Het was leuk dat die mensen hier een paar dagen bleven logeren. Zij hebben ook twee kleine kinderen en we hadden elkaar al in Niamey gezien. En deze week kwam er ineens een Perzische dame opduiken, via via had ze gehoord dat ergens in Agadez een Pers woonde en na wat gevraagd hier en daar had ze Aladdin gevonden. Ze was met haar dochtertje van anderhalf op reis. Het was voor Aladdin ook heel leuk om weer eens in z'n eigen taal te kunnen bijpraten. Helaas moest ze één dag later alweer verder.

We hebben een adresje waar we eieren kunnen kopen, f 0,75 per stuk wel hoor. Maar het is wel eens erg lekker. En ik heb ook m'n eerste cake, koekjes en brood gebakken! Nog niet helemaal zoals het zou moeten, maar al doende leert men. Arash en Omid maken het goed. Arash gaat steeds meer Frans spreken met Yahyah en met z'n vriendje Isoef. Het klinkt erg leuk. Maar zijn Nederlands vergeet hij niet hoor. Hij praat echt keurig Nederlands. Hij vergist zichzelf ook weleens, maar hij kan al hele lange zinnen goed zeggen. Hij zegt bijvoorbeeld 'wij wazzen' in plaats van 'wij waren' en ook 'de vogels heven in plaats van hebben veel veertjes.' Vanmiddag zag hij een sprinkhaan. Een flinke grote was dat, ongeveer 6 centimeter lang. Hij vond hem erg leuk met die hele kleine oogjes. En hij vroeg: hoe laat gaan sprinkhaans slapen? Omid praat ook heel mooi tegenwoordig. Als hij gehuild heeft zegt hij "ik is klaar huilen, ik is grote jomme." En als hij een hond ziet (daar is hij erg bang van) zegt hij "ik is bang van niet-hond!". Ik ben deze week begonnen om Isoef te leren schrijven. Het is natuurlijk wel moeilijk want hij spreekt geen Frans, of bijna niet, en ik geen Hausa. En ik kan hem alleen Franse woorden leren schrijven. Op de scholen leren de kinderen ook meteen alles in 't Frans. Het Hausa wordt bijna nooit geschreven. Zelfs niet in de krant. Er zijn ook geen leerboeken in het Hausa. Maar met een beetje hulp van Yahyah zal het wel gaan lukken. Aladdin is druk op z'n werk. Zijn collega is nog steeds ziek. En hij begonnen met de boel wat op te knappen. Hij verft de muren en heeft de gebroken tegeltjes laten vervangen. Hij krijgt wel erg veel commentaar. Dat wil zeggen van de blanken in het ziekenhuis. Die vinden hem maar gek dat hij daar tijd en geld aan besteedt. Maar het werkt toch veel plezieriger in een lab dat er tenminste redelijk uitziet. De Nigeranen in het ziekenhuis zeggen helemaal niets. Die zullen hem ook wel niet begrijpen.

Maar hij gaat gewoon door en stuurt de nota voor alle verf enzo naar de SNV. Ik heb nog een boodschappenlijstje nu en we hopen dat het niet lastig is voor jullie. Anders speel je het maar door naar een of andere zus.

- zakjes bakpoeder (15)
- twee rookworsten van Unox (die kleine hoor, aardigheidje)
- 'n paar rolletjes drop voor Aladdin!
- vijf zakjes of een busje kaneel
- vijf zakjes of een busje nootmuskaat
- plastic boterhamzakjes, vier doosjes – 50 of 100 stuks
- een doosje Sinaspril

Dat is het wel zo. Ik zal de brief nog open houden tot morgenochtend, misschien schiet me nog wat te binnen. Koffie, soep hebben we voldoende. We kregen in december van drie kanten soep! Ook vanuit Zaandam. O ja, ik wou nog vertellen over Arash. Dat hij nu echt een flinke jongen wordt. Ik heb hem gezegd dat ik dat zou schrijven. Hij slikt nu zelf zo'n tablet tegen malaria! Dat zelfde waar we eerst steeds zoveel ellende mee hadden! Verder weinig nieuwtjes pa en moe. Ik zal het er hier maar bij laten en volgende keer weer verder gaan. O ja, u vroeg nog wat dat ding buiten ons huis voorstelt. Daar is een begraafplaats en dat is een soort graftombe. Ik weet niet van wie. Ze hebben dat ding trouwens van de week lichtblauw geverfd. Verder liggen er op die begraafplaats allemaal grote keien, voor elk graf één denk ik. Er staan geen namen ofzo bij. Ik wist ook eerst niet dat het een begraafplaats was. En onze naaste burens wonen direct naast ons. Eerst hebben die huizen een tijd leeg gestaan, maar nu woont er aan de ene kant een grote familie. Een man met zeker wel drie vrouwen. Hij heeft 17 kinderen, maar de grotere zijn niet meer thuis. En aan de andere kant van ons wonen ook 'n heleboel mensen. Als er tegenwoordig naar een vertrekkend vliegtuig wordt gekeken, staan er aan drie poorten moeders met kleine kinderen. Ik in het midden dus! Nou, dag, veel liefs van ons alle vier en tot schrijfs. Als u in het doosje nog ruimte hebt die kan worden opgevuld dan kunnen ervan die sponsjes bij, die ik bij het afwassen altijd gebruik.

22 februari 1981

Lieve pa en moe,

We hebben de brief van 31 januari begin deze week ontvangen, of was het eind van de vorige week? Ik weet het niet meer precies. De dagen vliegen voorbij. Ik zal nog even ingaan op wat u schreef over de boy die ik naar huis stuurde om te gaan slapen! Hij was die dag met z'n vrouw vanuit zijn dorp waar hij geboren en getogen is naar Agadez gekomen. Dat wil zeggen dat hij twee en halve dag onderweg was geweest. Maar hij woont zelf nu in Agadez hoor. Al een jaar of drie. Dus stuurde ik hem niet naar zijn dorp terug! Wat die kleren betreft; het is een goed idee om wat kleren te verzamelen en later op te sturen. De kou is nu weer voorbij, maar eind van dit jaar is er wel weer behoefte aan dat soort dingen. Dus misschien kunnen jullie later in het jaar een pak per zeepost sturen. Dat is altijd welkom. En die f100,- ja, wat mij betreft kan het wel op de bank gezet worden, maar ik heb in de vorige brief al weer een aardig boodschappenlijstje geschreven, en het is misschien wel zo handig om het daarvoor te gebruiken. Hij heeft wel goed op mijn tientje gepast, dat is waar. Nou ja, als u het beter vindt die f100,- erbij te zetten dan vind ik het best. Dan kunnen we natuurlijk die andere dingen ook gireren.

Het verven hier heb ik ook met olie verf gedaan, want het was vooral in de douche dat het nodig was. De muren zijn verder overal met waterverf. En verwarming hebben we hier niet. Sommige huizen heb ik gezien die een open haard hebben, maar ja, voor zo'n kort wintertje is dat niet belangrijk. Het is nu alweer goed warm hier. De ramen zijn weer open en de jongens lopen weer in een korte broek met t-shirtjes. Arash en Omid maken het goed. Ze vergeten opa en oma niet hoor! Arash vertelt me nog allerlei dingen over opa en oma. Opa die een helm heeft en oma die in de kast heel veel speelgoed heeft! En de televisie die kunnen ze ook niet vergeten. En de konijnen en de vogels bij de burens en dat de mussen beschuit eten, enz. enz. Ja, lieve pa en moe, de tijd gaat snel, maar het zal nog even duren voor we elkaar weer zien.

Het zit er niet in dat we tussentijds nog een keer heen en terug naar Nederland kunnen gaan, dat kost duizenden guldens voor ons vieren, maar buiten dat ook moeten we verder kijken hier in Afrika en zien wat we na deze twee jaar zullen of kunnen gaan doen. Dus we houden het op september 1982!

Vanmiddag zijn we met Erik en Katrien, de Belgen, op bezoek geweest in een dorpje, ongeveer 10 kilometer van hier. Daar wonen vier nonnen, sinds heel lang al. Ze hebben er een flinke tuin met allerlei groenten. Ze wonen net als de mensen in het dorp in rieten hutten en ze leven er echt in alle eenvoud. Maar wat ze eigenlijk doen, behalve die tuin, is me niet helemaal duidelijk. De mensen hier zijn allemaal Moslim. Ze zijn voor zover ik weet ook niet verbonden aan een school of kliniek ofzo. Het was erg leuk om ze eens te ontmoeten en we hebben een flinke wandeling gemaakt. Het is echt woestijngebied. Wel heuvelachtig en de grond is bezaaid met stenen van bruin tot zwart. Langs dat dorp loopt een rivier, of liever een droge rivierbedding. Heel breed. Er staat geen druppel water in, maar als het gaat regenen loopt-ie wel even vol! Het is ongeveer wel 100 meter breed. Maar hier en daar hebben ze grote gaten gegraven en daar halen de mensen water. Dat is niet zo makkelijk want ze moeten het zand weggraven en steeds dieper natuurlijk. Waar wij gekeken hebben was het al drie meter diep, en het duurt nog maanden voor het weer gaar regenen. En maar sjouwen met die emmers op hun hoofd!

Om het een beetje te verduidelijken! Die hutjes zijn van de nonnen. Er omheen is een hek van takken, dan kunnen er geen ongewenste bezoekers in. Alle huizengroepjes hebben zo'n hek er omheen. Het zijn mooie hutten hoor. De vloer is grof zand met een matje erop. Eén hut is de keuken en een hut is om in te bidden. Die was met speciale zorg gemaakt. Echt heel mooi. Nou ja, dan loopt die rivierbedding daar, dat is ook grof zand en aan de overkant ervan liggen allemaal tuinen. Die hebben ook diepe waterputten. Verderop is de woestijn. En links is de rest van het dorp.

Van de HAMLO, waar we om dingen voor het laboratorium hebben gevraagd, kregen we al snel een brief dat ze allerlei dingen gaan opsturen. Goed hè!

Lieve pa en moe, ik doe er nog een paar foto's bij. Tot schrijfs hoor en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

5 maart 1981

Lieve Pa en Ma,

Bedankt voor de brieven. Die van 17 feb. had ik vorige week, maar vandaag kwam de brief van 12 feb. pas aan! Die heeft een reisje gemaakt en er staat 'n stempel op van Togo, de stad Lomé. Er was nog een brief van iemand die diezelfde omweg had gemaakt. De adressen waren wel goed en volledig hoor, maar tante Post heeft ook wel eens problemen om uit te vinden waar Agadez ligt. Arash kwam meteen vragen of er wel een kaart voor hem in de brief zat. Hij vindt het steeds weer zo leuk als hij zijn eigen naam ook kan lezen. En Oma heeft onze bloemen getekend! Want sinds kort heb ik een vaasje bloemen in de kamer staan. Blommen uit eigen tuin. Ze groeien en bloeien het hele jaar door. Ik stuur nog twee foto's mee van Arash en Omid. Ze zijn in januari genomen. De jongens maken het goed hoor. Ze spelen tegenwoordig zo lekker samen en houden samen al hele gesprekken. Vooral als ze in bed liggen natuurlijk. Dan gaan ze elkaar verhaaltjes vertellen. Omid is meestal gauw klaar, want zoveel woorden kent hij nog niet, maar Arash doet er langer over.

We hebben op het ogenblik een kat op visite voor twee weken. Daar zijn ze helemaal gek mee. Zelf vind ik het maar een gek beest. Ik laat hem liefst niet binnen, maar hij zit te mauwen voor de deur. Hij is gewend veel geaaid te worden maar daar hou ik ook niet zo van. Omid vindt hem wel lief maar blijft toch op veilige afstand. Hij roept dan: Poesie, ga zitten, niet lopen. En als poes toch gaat lopen, rent hij weg.

Vandaag heeft Aladdin de biljetten gekocht voor de reis naar Niamey op 19 maart. We komen dan na acht dagen weer terug, en we hebben er veel zin in. We zullen proberen daar een auto te kopen. Een kennis, een van de vrijwilligers daar, wil de wagen dan naar Agadez rijden. Maar het is 'n toestand voor je een auto hebt hoor. Een hele papierwinkel, en het zal binnen die week wel niet klaar zijn. Bovendien twijfelen we nog over nieuw of tweedehands. Hoewel we nu een belastingvrije auto mogen kopen, zijn ze natuurlijk nog duur.

Bijvoorbeeld, de wagen waar wij aan dachten, een Toyota Corolla kost ons f14.000,- en mét belasting zou die wel f23.000,- kosten! We hebben nu hier een rijinstructeur gevonden die les wil geven als we zelf een wagen hebben. Ingewikkeld allemaal hé. Aladdin rijdt wel goed hoor. Hij heeft al een paar keer met een Landrover geoefend. Parkeren vooral. Maar een rijinstructeur is natuurlijk beter, want die weet waar die op moet letten.

We hebben vorige week ook wat Nederlanders op bezoek gehad. Twee mannen van de SNV uit Niamey. Dat was heel gezellig. Aladdin z`n laboratorium heb ik nu eindelijk zelf ook eens gezien! Het verven is nu klaar en het is er enorm van opgeknapt. Het steekt wel af bij de andere kamers daar. Van de week hebben we alle vier een inenting tegen nekkramp gehaald. Dat schijnt in de zomer nogal veel voor te komen. Dag pa en moe, ik zal mevrouw

Beelen schrijven hoor! Veel liefs en groeten van Regien en Aladdin, Arash en Omidi.
P.S. Aladdin heeft voor het eerst mijn haar geknipt; en ik loop niet eens voor gek!

15 maart 1981

Lieve Pa en Ma ,

Gefeliciteerd met Riet! Ik zag net dat het alweer de 15de is vandaag. Meestal heb ik geen idee van de datum hier. In de loop van de vorige week kreeg ik de brief van 3 maart. Het pakje is er nog niet, maar die doen er altijd wat langer over. In mijn vorige brief had ik nog twee foto's gestuurd. Ik was vergeten welke ik al eerder had gestuurd, dus misschien hebben jullie er nu twee. Maar dat geeft niet. Ik dacht wel dat jullie voor het 40-jarig huwelijksfeest al het een en ander geregeld zouden hebben. Het lijkt me een goed programma zo. Wel jammer hoor dat we er niet bij kunnen zijn! Maar het is echt niet te doen voor ons vieren. Dus jullie moeten ons er maar "bij" denken. Het zal wel een drukke en bewogen dag zijn. Waarom is het eigenlijk op de 17de mei?

Wij gaan deze donderdag naar Niamey. We hebben er best zin in. Het is nu ruim een half jaar en dan wil zo'n uitstapje er wel in. We zijn nog zwaar aan het denken over een auto. We zijn er nog lang niet uit hoor. Een nieuwe vinden we toch wel erg duur. Nou ja, we zien wel. Het was deze week heerlijk weer. Niet te warm, en het leek of het ging regenen! Maar de regentijd begint pas eind juni. Maar toch heeft het vanmorgen even 'n beetje geregend! De eerste keer sinds we hier zijn; maar het schijnt een vergissing van de weergoden te zijn hoor. Voor echte regen moeten we nog wachten. Vanmiddag was het weer lekker warm en hebben de jongens weer in hun zwembadje gespeeld; voor 't eerst dit jaar.

Nu heb ik nog weer een bestelling te doen moe! Ik heb namelijk last van m`n rug en ik denk dat het komt dat ik steeds op van die "tussen je tenen" slippers loop! Ik had goeie houten slippers meegenomen, maar die zijn toch al gauw kapot gegaan. Nu wil ik vragen of u (of iemand anders) Scholl-gezondheidssandalen voor me kan kopen en opsturen. Die hebben een steunzoolvorm. Ik zal proberen te tekenen wat ik bedoel: met zo'n band met een gesp er op; blauw of crème. Ik heb eigenlijk 39 half, maar 40 mag ook. Ze zijn wel duur. Ongeveer f80,- geloof ik, maar ik heb ze echt nodig. Ik herinner me dat ik in Dubai ook last van voeten en rug had, en dat ging over toen ik die Scholl-sandalen ging dragen. Hier kun je alleen maar van die plastic dingen vinden. Verder schrijf ik weer als we weer uit Niamey terugkomen! Dág, bedankt vast en veel liefs van ons alle vier.

31 maart 1981

Het is alweer bijna twee weken geleden denk ik dat ik jullie schreef. Hoe gaat het ermee? Alles goed hoop ik. Hier is alles prima in elk geval. We zijn weer terug van onze "vakantie" in Niamey en we hebben het er leuk gehad. Ik zal maar even een verslag doen van alle belevenissen daar. Er was geen brief van jullie toen we hier kwamen en ook het pak is er nog niet. De drop zal intussen wel gesmolten zijn. Als het komt schrijf ik meteen wel weer! Op donderdag 19 maart gingen we om 10 uur naar het vliegveld. We werden gebracht door Erik en Katrien (de Belgen). Ze hebben ons wel drie keer gebracht die dag, want steeds hoorden we dat het vliegtuig 'n paar uur vertraging had. Eerst gingen we mee terug naar hun huis, toen om er 's middags te slapen. Om twee uur dacht Aladdin een vliegtuig te horen, dus wij weer gauw naar het vliegveld. Dat was de derde keer! Maar het vliegtuig ging pas om kwart over zes weg en twee uur later waren we in Niamey. Arash en Omid hebben het gewacht goed aangekund en ze hebben niet gehuild of zo. In Niamey kwam ene Jan van het veldkantoor ons ophalen en bracht ons naar het hotel waar we al die tijd hebben gezeten. Een mooi hotel met een prachtige tuin. We hadden een soort bungalowtje in die tuin. Heel leuk zo. En de SNV betaalde alle nachten.

Vrijdag hebben we lekker niks gedaan en zaterdag was het bahá'í nieuwjaar, en die dag zijn we bij die Perzisch/Amerikaans stel gaan eten en 's avonds waren we met een heleboel mensen bij een Nigeriaanse familie. Heel leuk zo'n dag. Een van de Perzen wist voor ons een auto te koop, en omdat we inmiddels wel doorhadden dat een nieuwe auto te duur was, zijn we zondagochtend gaan kijken! En maandag is de koop gesloten. Het is een mooie wagen. Een Toyota Corona Station van vierenhalf jaar oud. Heeft nog niet veel gereden – 34.000 km. De prijs is voor Nigeraanse begrippen heel redelijk, f8500,-. Nou ja, de rest van de week is Aladdin natuurlijk heel druk geweest om alle papieren in orde te brengen. De eigenaar was een Ier die voor de Verenigde Naties werkt en hij had net gehoord dat hij naar Genève zou worden overgeplaatst. Op vrijdagmiddag was alles klaar, dat wil zeggen zover dat we de rest in Agadez konden regelen. Intussen ben ik met de jongens nog eens gaan zwemmen in het kinderbad, en een keer naar een dierentuin, en boodschappen doen, enzovoort. En ook bij allerlei mensen wezen eten. Alle Nederlanders. Met Bob die ook in Niamey woont zijn we zaterdagochtend dan vertrokken met onze eigen wagen! Leuk hè. Er reed nog een jongen mee. De vriend van Leentje. Hij wilde ook graag naar Agadez. Dus we waren met z'n zessen. De reis verliep prima. Aladdin had er nog vier nieuwe banden op laten zetten. En we hebben ook nog twee kinderfietsjes (driewielers) voor Arash en Omid gekocht en meegenomen. Daar zijn ze nu mee in de weer. We hebben in Tahoua overnacht in het huis van een Nederlandse vrijwilligster. Wel handig zo. 's Morgens bleek dat de auto muurvast zat in het zand! Dat was voor de drie mannen een heel uur werk om hem er weer uit te krijgen. Om 'n uur of vijf waren we weer thuis. De hele weg van Niamey tot aan Agadez is nu asfalt. In Agadez zelf is het rijden wel wat moeilijker omdat alle wegen vol hobbels en gaten zitten. Maar ja, op zulke wegen moet je echt leren rijden. Niet te hard en goed opletten. Aladdin heeft nu zijn rijexamen aangevraagd. Dat wordt eind april. Hopen maar dat het meteen lukt. Hij rijdt nu ook wel hoor. De meeste mensen hier rijden eigenlijk zonder rijbewijs. Nou ja, we kunnen nu in elk geval wat vaker bij kennissen op bezoek gaan en ook eens gaan picknicken ofzo buiten de stad. Gisteravond om een uur of zes reden we met Bob naar de camping, dat is zo'n kilometer of vijf hier vandaan. Daar troffen we twee Nederlanders met twee Peugeots. Die verkopen ze duur in Afrika en dan vliegen ze weer naar huis. Goeie handel hoor. Bob is vanmorgen met ze mee gegaan, weer terug naar Niamey als betalend passagier!

Verder gaat alles zo z'n gangetje. Ik stuur het rapport van Aladdin. Elk half jaar moeten we zo iets schrijven voor de SNV. Sommige dingen zullen misschien niet zo duidelijk zijn voor iedereen, maar ik denk dat het toch wel een aardige indruk geeft van hoe zijn werk verloopt. Zo, dat was een heel verhaal! Ik hoop dat het pak gauw komen zal en ook weer wat nieuws van jullie zelf. Heel veel groeten en liefs pa en moe, van Regien, Aladdin, Arash en Omid!

Arash zegt dat Niamey veel leuker is dan Agadez, want er is een "Nederlander winkel" waar je alles kunt kopen. Zelfs appelsap en zilveruitjes. Dat is de grote supermarkt daar. En ze hebben ook weer appels geproefd! En aardbeien. Die appels zijn wel duur, f1,50 per stuk! Maar goed dat we niet in Niamey wonen.

Dan zou het leven heel wat duurder zijn dan hier. En hier is het zo heerlijk rustig.

Dag!

Het tweede pak Libelles van Riet is gisteren aangekomen!

12 april 1981

Lieve Pa en Moe,

Hoe is 't ermee? Alles goed hoop ik. Hier heb ik uw brief van 23 maart. Die kreeg ik net nadat ik m'n vorige brief geschreven had. Ja, ik snap wel dat jullie feest niet op de 29ste gehouden kan worden, maar nu is de 17de gehouden kan worden. Ik werd even onderbroken door 'n paar knullen die nog f1,50 van me moeten krijgen, voor eieren die ze gisteren kwamen brengen. Maar ik had, en heb geen klein geld. Dat is hier al net zo'n schaars artikel als in Nederland. Er steekt ook ineens weer een harde wind op. Het waait hier bijna altijd wel, en altijd vanuit de zelfde richting, namelijk uit het oosten. Soms is het ineens even bladstil en dan; woem, daar gaat ie ineens. Je ziet ook weleens van die zandkolommen voorbij schuiven, wervelwindjes. Vooral toen we van Tahoua naar Agadez reden. Op een gegeven moment zagen we er wel vijf tegelijk.

Heeft mama nu een nieuwe bril? Is wel beter natuurlijk, dan kun je de lente weer beter zien met alle kleurtjes en vogeltjes. Ligt tante To nog in het ziekenhuis?

Van Joke heb ik een brief gekregen over die sandalen, en ik heb haar meteen teruggeschreven. Misschien hadden jullie al gehoord dat de voorruit van onze wagen eruit is! Wat 'n pech hé. Een paar dagen achter elkaar hadden we de ene pech na de andere. Toen we terugkwamen uit Niamey zagen we dat het huis vier grote scheuren had. Van boven tot onder en wel een centimeter breed. Dat kwam omdat Yahyah een keer vergeten was de buitenkraan uit te zetten en er schijnt heel wat water langs de zijkant van het huis gelopen te zijn. Hij kwam elke ochtend water geven voor de tuin en donderdag is hij tussendoor het huis gaan vegen, vandaar! De fundering is niet van beton of cement, maar van klei, dus dat kan niet zoveel water hebben. De muren zelf zijn ook van kleistenen met een laag cement er overheen. Nou ja, hier en daar zitten nog kleine scheuren, maar er is geen huis zonder dat. De grote scheuren zijn nu gerepareerd. Ben benieuwd als het eens flink gaat regenen hier; over een maand of drie. Ze vertelden ons al dat dan bijna alle huizen aan reparatie toe zijn! Dat was het huis, toen die voorruit kapot, toen reed Aladdin door een kuil en nu rammelt de uitlaat, toen konden we nergens het lesboekje voor de verkeersregels meer vinden en wilden we een nieuwe kopen, en die was uitverkocht! Nu toch een te leen gekregen. Nou ja, en meer van die kleinere vervelendheden.

22 april 1981

Lieve Pa en Moe

Ik heb de brief van zeven april, maar nog altijd geen pakket! Nu hoorde ik dat er de laatste tijd nog al eens PTT stakingen zijn in Frankrijk. En alle post komt juist via Frankrijk hierheen. Dus wachten we nog maar weer af! Het schijnt ook dat kleinere pakjes veel sneller zijn. Misschien goed om daar in het vervolg eens aan te denken. Ik ben blij te horen dat jullie het goed maken. Pa natuurlijk net zo actief als altijd, en mama wat meer opletten om de druktes te vermijden. Ik hoop dat jullie je ook niet te druk zullen maken op 17 mei! Het is natuurlijk een mooi feest, en familiefeest vooral. En dan denk ik: nou, 40 jaar getrouwd; eigenlijk is die datum niet het belangrijkste, maar dat jullie al die tijd, en hopelijk nog veel langer, bij elkaar zijn en ook echt bij elkaar horen. Als ik aan Aladdin en mezelf denk, en dan aan de tijd dat we ook zolang getrouwd zullen zijn, dan verwacht ik dat er nog heel wat verrassingen in 't verschiet liggen. En dat is voor jullie natuurlijk ook zo geweest, en de verrassingen houden denk ik nooit op. Tenslotte is elk kind, en later elke schoonzoon en schoondochter en elk kleinkind weer een "verrassing" op zich. En dan alle andere dingen die om je heen gebeuren. Ik hoop ook dat jullie die 40 jaar niet als 'n soort eindstreep, maar gewoon als een goede gelegenheid voor een fijne feestdag waarna je weer verder gaat om zoveel mogelijk te genieten van alle goede dingen die het leven nog te bieden heeft. Voor de minder leuke dingen doe je je ogen en oren maar 'n beetje dicht hoor! Het is jammer dat de kranten altijd bol staan van onprettig

nieuws (nog steeds de Telegraaf Pa?) Nou ja, wat zit ik me nou weer mee te bemoeien hè. Mooi praten vanuit Agadez waar zelfs de enige Nigeraanse krant meestal niet te krijgen is! Maar lekker rustig is het wel. Ik blijf wel op de hoogte hoor, via de radio en de krantenknipsels die ik van Leentje krijg. En deze week ontving ik van Sheila Akasi uit Amstelveen drie nummers van Elseviers Weekblad. Die waren drie maanden onderweg geweest.

Hier is alles prima. We hebben veel gemak van de auto. Zelfs al heeft hij geen voorruit en wij geen rijbewijs! Ik had al geschreven dat ik begonnen was met lessen. Ik heb er nu vier gehad en ik moet nu bijna elke dag lessen, want op 4 en 5 mei is het examen. Ook voor Aladdin. Eerst theorie en dan praktijk. Het zal me benieuwen. Als ik de eer van de familie hoog moet houden, dan moet ik de eerste keer slagen. Maar dat schijnt hier nooit voor te komen.

Sinds `n paar dagen slapen we buiten op het "terras". We hebben de bedden daar neergezet en slapen onder een muskietennet. Het is heel wat beter dan binnen. Het is sinds twee weken weer veel warmer geworden en zelfs met de ventilator de hele nacht aan, was het binnen te heet. Nu kunnen we sterren kijken! Het is echt lekker zo hoor. Alle mensen slapen hier eigenlijk buiten. Om zes uur wordt het al heel licht en worden de burens en de vogels wakker. Die maken allebei heel veel lawaai, dus zo begint onze dag nu ook wat vroeger. Vorige week had ik Isouf en zijn vriendjes gevraagd om dia`s te komen kijken! Nou, dat vonden ze wel zo geweldig. De volgende drie avonden kwamen ze prompt weer! Nu maak ik van tijd tot tijd een "voorstelling" voor ze.

Lieve papa en mama, dat is het weer. Veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

P.S. Die externe onderzoeken van Aladdin; dat is voor patiënten die doorgestuurd worden door een van de consultatiebureaus in Agadez. En ook bijvoorbeeld controle van prostituees, en daar zijn er nogal veel van hier.

30 april 1981

Lieve Pa en Ma,

Gisteren jullie brief van 22 april ontvangen. Het gaat weer wat sneller. Ik doe hierbij een mooie tekening van Arash, en met de felicitaties voor mama's verjaardag! Van harte hoor, ik hoop dat u een fijne verjaardag zult hebben, of al heeft gehad. Het valt net samen met Moederdag zie ik op de kalender. Arash heeft erg z'n best gedaan, hij beet het puntje van zijn tong er bijna vanaf. Hoe is het met Pa z'n teen? Lijkt me niet zo'n leuk gevoel zeg, zo'n overdreven grote teen. Ik hoop maar dat het snel over zal zijn.

Verder is hier alles goed. Het is nu wel erg warm, maar ik kan niet zeggen dat we er veel last van hebben. Het buiten slapen is heerlijk. Ook de jongens slapen nu beter. Ze zijn in elk geval sinds ze buiten slapen nooit meer uit hun bed gekomen zo in de avond, en dat gebeurde toch nog wel eens. Ook hoeven ze niet meer bij ons bed, en dat was ook heel vaak zo. Dus al met al slapen we er alle vier beter door.

We krijgen een druk weekend, want er komen een stuk of wat Nederlanders uit Niamey. Ik schrijf daar later wel weer over. En maandag en dinsdag doet Aladdin rijexamen. Voor mij is het een week uitgesteld. Ik heb pas acht lessen gehad. Nou ja, pas. Binnen twee weken tijd is dat toch eigenlijk niet weinig.

Tot schrijfs weer en heel veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

P.S. Nog geen pak ontvangen. Ik wacht er maar niet meer op.

P.S. Ik droomde vanochtend dat ik de Koningin (Juliana) en haar vier dochters ontmoette. Het was heel leuk. Toen ik wakker werd bedacht ik me dat het vandaag Koninginnedag is!

18 mei 1981

Lieve pa en moe,

Heel veel dank voor de brieven, ik heb er hier nu drie, waarvan een met knipsels, en dan nog die mooie kaart die voor het 40-jarig huwelijk is gestuurd. Ja, dat is nu weer achter de rug. Ik heb gisteren de hele dag veel aan jullie gedacht hoor. Als ik me dan zo voorstel hoe jullie allemaal bij elkaar zijn, dan is het toch jammer dat wij er niet bij konden zijn.

Maar ik hoop als we weer terug zijn er nog eens `n groot feest met allemaal zal zijn. Ja moe, net zo u schrijft, het leven is vol verassingen, maar `t is maar net hoe je er natuurlijk je er tegenaan kijkt. Wat voor de een ellende is, kan voor de ander nog `n meevaller betekenen. We moeten altijd proberen de zonnige kant van het leven te zien. Hier zouden ze zeggen "de bewolkte kant!" Want als het hier eens `n dagje bewolkt is, zegt iedereen dat het zulk heerlijk weer is! De zon is meestal zo heet dat iedereen er voor wegkruipt.

Tante Post heeft deze keer goed haar best gedaan! Vanmorgen kregen we jullie brief en vanmiddag de pakjes met slippers, ze zitten prima, en nasikruiden enzo. Morgen weer eens lekker nasi-goreng eten. Het is wel fijn, want we gaan nu de "groenteloze" tijd in. Er zijn nu alleen nog wat wortelen, tomaten en uien en komkommer en dan heb je `t wel gehad. Soms nog wat hele dikke prei. Ook aan de tomaten en wortels komt een eind, en dan komt de echte groentevoorziening pas weer na de regentijd goed op gang. Eind september ongeveer. Ik heb nog wel het een en ander in het vriesvak zoals spinazie, wortels en een paar zakjes boontjes. Wat fruit betreft hebben we op het ogenblik veel mango's, en we vinden ze gelukkig erg lekker, en verder meloenen.

Jullie moeten nog even schrijven hoeveel de schoenen waren, of nee, ik bedenk me ineens dat ik makkelijker even een cheque mee kan sturen. Onze giro is bijna leeg, want de kinderbijslag die we nog dachten te krijgen is er niet meer bij. Anders betalen ze dat wel voor de Nederlanders. Ze hadden een vergadering hier in Agadez, de zogenaamde "veldraad" van de SNV in Niger. Voor Agadez zit Leentje daarin. Ook Freja Grapendaal was er uit Niamey. Zij werkt daar op het SNV kantoor. Haar man, Bob, is ook analist, maar hij werkt niet meer en doet nu het huishouden. Eind deze week gaan ze voor drie weken naar Nederland want hun ouders, van allebei, zijn ook veertig jaar getrouwd. Freja zal jullie opbellen of misschien komen ze nog even langs. Als ze tenminste daar tijd voor hebben.

Wij zijn blij dat ons pakketje ook goed is overgekomen. Het doosje is gemaakt door de Touareg. Dat zijn de nomaden die vooral in het noorden van Niger wonen. Het is leer en het kruis is van zilver en we hebben het door een zilversmid hier laten maken. In Agadez zijn veel zilversmeden. Ze maken echt mooie dingen. Zo`n man zit de hele dag op de grond voor z`n vuurtje, en hij maakt alles met de eenvoudigste hulpmiddelen. De mensen die dit weekend uit Niamey kwamen, brachten voor ons een nieuw fornuis mee. Nu kan ik dus meer en beter bakken, hoop ik. En ik ben extra blij met de bakpoeder nu.

Met Arash en Omid gaat alles prima. Ze hebben elke dag zoveel plezier. Ze fietsen wat af. Binnen en buiten. `S morgens om zeven uur zijn we wakker en dan spelen ze meestal buiten van half acht tot negen uur. Het is dan nog lekker koel. Isouf komt meestal ook al om half acht. Als hij eens `n dag niet komt missen ze hem al. Om negen uur begint de "school" tot tien uur. Arash wil heel graag leren, net als Isouf. Maar ik had hem gezegd dat hij eerst moet leren z`n potlood goed vast te houden. En dat doet hij nu. Hij schrijft zelf al ARASH, ik hoef het niet meer te spellen. Nu heb ik hem gezegd dat als hij vier jaar wordt hij net zo`n schrift als Isouf krijgt, en dan ook mag leren schrijven. Hij is er wel vlug mee, maar hij vindt het `t leukste wat er is. Hij leert ook al rekenen; 2+2 en 2+3 en 5+5 enzovoort. Omid z`n interesses liggen wel anders. Hij is niet dom, maar cijfers en kleuren interesseren hem niets. Hij kent nu twee kleuren; blauw en geel en de rest gooit hij door elkaar. Maar hij kan fietsen als de beste met z`n kleine beentjes, en hij praat ook heel goed. En hij probeert zelfs al in de boom te klimmen – net als de poezen. En hij maakt veel "grapjes". Vandaag zei hij "ik ben tien jaar, ik ben een gote jomme. Ik ga gauw in de wc passen!" En hoewel hij nu ook graag met Isouf speelt is Yahyay nog steeds z`n grootste vriend! Samen zoeken of er rijpe vruchten in de gujaav-boom zitten! Daar is Omid zo gek op. Soms komt Isouf z`n zus ook mee, en dan spelen met z`n vieren. Ze spelen tegenwoordig dieffe. Arash is politie en moet de dief pakken, Omid is de wacht die niet goed oplet, en ik ben de rechter. Zo ligt Isouf zogenaamd te slapen, dan komt z`n zus wat "stelen". Ik moet dan de haan nadoen, iedereen wordt wakker: Isouf zegt "waar is de dief!" Dan komt Arash met z`n fiets en `n pet op. Een heel spektakel!

Omid wil tegenwoordig ook als een Afrikaanse baby op de rug van het zusje zitten. Ze is `n jaar of twaalf. Ik zal er een foto van maken. Zo, ik ga er een eind aan breien.

*Ik zal wel gauw horen hoe het feest verlopen is.
Tot schrijfs en heel veel liefs van Regien, Aladin, Arash en Omid*

8 juni 1981

Lieve Pa en Moe,

Bedankt voor de brieven met het nieuws over jullie feest! We zijn erg blij dat het zo goed geslaagd is. Het is dus een echte gezellige dag geweest met zoveel familie en kennissen. Ik doe een poging om een brief te schrijven terwijl ik buiten zit, het is vijf uur 's middags, maar dat gaat niet zo makkelijk. Behalve Arash en Omid lopen hier nog drie jongens rond en er is er eentje bij die altijd 'n beetje vervelend doet, en een die altijd hard loopt te schreeuwen.

Intussen weer even 'n teen en 'n knie verbonden. Ze lopen altijd op blote voeten, de kinderen van hier, en dat jaar in en uit. Hun voeten zijn natuurlijk heel eeltig en als ze dan gaan lopen voetballen dan schoppen ze zo'n gat in hun tenen Bij deze jongen waren het ook al zweren. Ik mag m'n pleister en gaasjesvoorraad ook wel weer eens aanvullen.

Aan Mies had ik al geschreven dat ik bij de eerste keer het rijexamen gezakt ben. Morgenochtend gaat Aladdin weer en volgende week ga ik weer. Wat 'n gedoe hé. Maar het gaat toch alles bij elkaar veel sneller dan in Nederland, dus vooruit.

Gisteren zijn we eindelijk eens bij de nonnen die hier in Agadez wonen op visite geweest. Ze zijn met z'n zessen, maar meestal hebben ze wel bezoekers. Een van die nonnen werkt ook in het ziekenhuis op de kinderafdeling, en voor zover ik het begrepen heb houden de anderen zich voornamelijk bezig met bidden en met huisvlijt, leer bewerken en mandjes en matten vlechten.

Hier moet ik van Arash drie bloemetjes voor jullie tekenen. drie bloemen

Het was heel leuk om zo in de namiddag bij ze 'n kijkje te nemen. We zullen ze in 't vervolg wat vaker opzoeken.

Zo, het is inmiddels alweer 9 uur 's avonds. Kinderen net in bed. Ze gaan 's avonds wel laat slapen, maar 's middags slapen ze wel een à twee uur. En wijzelf slapen ook bijna elke middag. Het is echt nodig hier. Zo na het eten 's middags voel je je zo loom en moe. Het is natuurlijk ook wel een aanwensel, maar als ik bijvoorbeeld 's middags niet slaap, zit ik om acht uur al te tolleren van de slaap. Niks voor mij.

We hoorden van de week dat Abdoul, die in onze flat woont, ziek is en in het Johannesziekenhuis is voor observatie. Hij is eigenlijk al vanaf januari niet helemaal in orde. Het is moeilijk voor Mahnaz, die eind juli haar tweede kindje verwacht. Wilt u haar eens opbellen? Ze praat nu wel wat Nederlands; dat schreef Bobana me, de Joegoslavische.

Hier wachten we op de eerste echte regenbui. In de andere plaatsen van Niger heeft het al 'n paar weken geleden voor het eerst geregend, maar wij houden het nog droog. Lieve papa en mama, het beste met de gezondheid, en we zijn benieuwd naar de foto's.

Veel liefs van ons allevier.

17 juni 1981

Lieve Pa en Moe,

Gisteren jullie brief van 11 juni ontvangen. Ja, het is fijn dat alles goed gaat thuis. En bedankt voor de foto's ook. Wat 'n bloemenpracht zeg. Geweldig mooi hoor. Wij hebben de afgelopen zondag de eerste regen gehad, en meteen goed ook. Het was van te voren erg warm en zondagmiddag was de lucht helemaal bruin. Net als de grond. Dan zit er zoveel zand in de lucht. Maar gelukkig was er niet eerst een zandstorm, eerst druppelde het een beetje, en om 'n uur of vijf ging het ineens heel hard en dat duurde de hele avond door. We hadden Sammy, de Libanees, op visite en die kon op zijn brommer niet meer naar huis, dus bleef hij slapen. Van de deur tot de poort stond alles blank en het terras liep ook vol. Daar stond zeker tien centimeter water in. We slapen nu weer binnen, hoewel dat erg heet is. Ik wil liever buiten slapen, maar al twee keer begon het net weer te regenen als ik het matras buiten had gebracht.

Binnen lig ik de hele nacht te zweten en prompt zit ik weer van m'n kin tot mijn navel onder de uitslag.

Maar ja, ik heb nu talkpoeder, dus nu kan ik er meer aan doen dan vorig jaar. Aladdin is drie dagen thuis gebleven want hij voelde zich niet erg lekker. Hoofdpijn, buikpijn. Morgen gaat hij wel weer hoor. Zo nu en dan is het ook weleens goed om even niet aan het ziekenhuis te denken. Vorige week kwam 's avonds een buurvrouw met haar zoontje. Dat is Hamidoe die hier vaak speelt. Hij was door een schorpioen gestoken en verging van de pijn. Nou ja, wij gauw gedaan wat we konden, een touw strak om z'n been waar hij gestoken was en een sneetje in z'n teen, en dan hup naar het ziekenhuis. Dan ben je blij dat er auto is hoor. Zijn vader en moeder gingen mee, maar wat denk je, z'n moeder werd misselijk en moest in de auto overgeven, zo over Aladdins rug zeg! Hij zat onder. Maar ja, met Hamidoe ging het gelukkig nogal mee. Hij heeft een prik gekregen tegen de pijn en nog wat en kon weer naar huis. Aladdin ging later op de avond nog even kijken. Hamidoe had ook overgegeven. Maar wat 'n omstandigheden. De mensen hebben geen licht, en ze slapen buiten op de grond. Wij zouden dat nooit durven, maar ze hebben niets anders. En nu met de regen, moeilijk hoor.

Alle kinderen zijn natuurlijk weer verkouden, want de grond is vochtig en 's nachts is het koud. Had ik al geschreven dat we nu elke ochtend een jongetje erbij hebben? Het is het zoontje van een Egyptisch echtpaar. Hij is iets ouder dan Omid. Hun "boy" is namelijk weg. Hij ging voor één week maar dat wordt nu zeker tot eind augustus. En aangezien z'n vader en moeder allebei werken komt hij zo lang 's morgens hier van half acht tot half een. Het gaat gelukkig goed. Hij luistert nog beter naar mij dan Arash en Omid. Alleen ons "school-uurtje" komt in het gedrang, want met drie kleintjes maak ik daar niets van. Daar heb ik net genoeg geduld voor. Hij en Omid zijn er echt nog te klein voor.

Gisterenavond waren we bij de Belgen op bezoek. Die hadden dia's van het Air gebergte ten noord-oosten van Agadez. Ze hebben daar 'n dag of zes op kamelen een tocht gemaakt. Wel mooi hoor.

O ja, voor Arash z'n verjaardag vroeg u nog. Nou heb ik hier nog een Lego-autootje wat ik nog kan geven. Dat is wat dat betreft wel genoeg. Misschien kunt u nog een kleurboek vinden. Ik bedoel zo iets waar plaatjes in staan die hij kan kleuren Hij vindt dat nu erg leuk om te doen. (en moe, doe er dan nog maar wat nasikruiden bij? en misschien wat drop? Altijd graag! Moet ik aan Joke eigenlijk nog drie sandalen betalen? Of was daar nog geld voor bij jullie? Schrijf maar hoor, als het de moeite waard is dan stuur ik wel weer een cheque. Geen probleem. Zo, ik laat het hierbij. Gaat het goed met Pa? Hij is weer lekker aan 't klussen snap ik. Goed zo! De foto's van ons zelf heb ik van Mies ontvangen. Ze zijn wel leuk hè. Nou, veel liefs voor allebei en tot schrijfs.

Groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid

26 juni 1981

Lieve papa en mama,

Heel veel dank voor al die mooie foto's van jullie feest! Ze zijn erg leuk, en het is ook leuk om zoveel van de familie weer eens op de foto te zien. Jullie zien er allebei prima uit, en van de neefjes en nichten valt Mart nogal op. Wat is die knaap lang zeg! Ik herkende hem eerst niet eens en dacht wat moet die vreemde knul toch tussen al die kinderen! Arash had natuurlijk meer moeite met herkennen, maar hij zag opa en oma – dat is niet moeilijk, en verder tante Mies en Lucas en met 'n beetje hulp Bonnie. Hij moet volgend jaar weer eens flink z'n geheugen komen oprispen. En Omid weet alleen opa en oma en de anderen zullen dan nieuw zijn voor hem. Volgende week wordt Arash alweer vier en hij zegt vaak: en dan wordt ik vijf en dan gaan we naar Nederland. En gisteren vroeg hij: "En naar welk land gaan we als ik vier ben?" Nou, nergens hoor.

Verder gaat het hier wel. Kinders zijn gezond, alleen Omid heeft 'n beetje bloedarmoede. Hij slaapt ook nogal veel omdat hij misschien daardoor gauw moe is. Aladdin heeft wat problemen op het werk. Ja, het is nu dat de regen begonnen is, ook weer de tijd van de vliegen, muggen, enz, enz, krekels, schorpioenen, torren, kevers. Maar op het lab stikt het van de vliegen. Hij kan de deur niet dichthouden zoals de directeur hem aanraadde, want dan is het er veel te heet. Het is met de deur open al bijna 40 graden. Trouwens, de ramen zijn nog altijd kapot. Een ventilator heeft hij niet. Die zou wat verkoeling kunnen geven en ook de vliegen bij hem weghouden.

En Aladdin vindt die vliegen op al die vieze poepjes en plasjes in het lab, echt gevaarlijk. Ja, ze kunnen de ziektes weer ver verspreiden. Maar de directeur vindt dat onzin en vindt Aladdin maar vreselijk lastig dat hij daar `n probleem van maakt. Enfin, vanmorgen hadden ze grote ruzie en Aladdin was heel kwaad en de directeur ook en die zei "in Niger zijn nou eenmaal veel vliegen, en als je zo niet kunt werken dan ga je maar, en geef me de sleutel van het lab." Aladdin had tijdens dit "gesprek" zo hard in die sleutel staan knijpen dat hij er twee wonden van in z'n hand heeft staan! Maar goed, nu is hij om vier uur weer gaan werken (het is nu 5 uur) want je kan niet zomaar ophouden met werken. Dat is ook geen oplossing, hoewel de directeur dat misschien wel leuk zou vinden. De Nigeraanse mensen in het ziekenhuis die zeuren niet zoveel als de buitenlanders. Nu kan Aladdin zelf natuurlijk wel een ventilator van huis meenemen, maar dat is dan weer zo gedaan hè. En hoe meer hij zelf doet, hoe minder zin de directeur nog heeft om zich in te spannen.

Zo, het is nu 10 uur avond. De storm in het ziekenhuis is weer geluwd. Men heeft beloofd dat er morgenochtend een ventilator zal zijn, dus dan is de moeite niet voor niets geweest. En nu schaamt Aladdin zich bijna dat hij zich zo kwaad heeft gemaakt, maar dat was toch echt niet voor de grap hoor. Over storm gesproken, afgelopen dinsdag hebben we de ergste zandstorm gehad die je je maar kan voorstellen. Om `n uur of zes werd het bruin aan de lucht, tien minuten later kon je geen hand voor je ogen meer zien. Het was helemaal donker en toen woei de poort open. Wij wilden hem dicht gaan doen maar omdat de wind er precies opstond, en zo hard was, lukte dat niet. Nou, en behalve zand waaide er ook flinke stenen mee! Ongelofelijk. We wisten niet hoe gauw we weer binnen moesten komen. En binnen was het zelf mistig door al dat stof! De storm duurde ongeveer een uur, en toen het stof wat gezakt was, konden we gaan eten. Zo, ik stop hier. Veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

2 juli 1981

Lieve pa en moe,

Gisteren hebben we brief en pakje ontvangen! Hartelijk bedankt, ook namens de kinderen natuurlijk. Eerlijk gezegd is de drop al half op! Omid zegt: Ik wil van drop van oma gesturen? Ja? waarop Arash aanvult: "en opa ook." Alles goed met jullie? Waar dienen al die onderzoeken nou weer voor? Komt dat nog voort uit de kortademigheid? Gelukkig maar dat het met de bobbel op de lip nog meeviel. Lijkt me niet zo leuk om daar wat weg te laten halen.

Hier is alles goed. Aladdin weer de ouwe. Hij is vorige week weer eens uit z'n vel gesprongen tegen de directeur. Er zitten massa's vliegen in het lab en het is er heet en hij zelfs geen ventilator. Ja, ik herinner ik me nu. De regen zet niet erg door. Wel veel storm en veel zand, maar verder niet meer dan `n paar druppels. We slapen nog binnen. Zelf heb ik twee nachten buiten geslapen (heerlijk hoor) en de anderen één nacht. Maar de dag daarop moesten de bedden weer naar binnen. Wel `n gesleep zo. Morgen begint de Ramadan, de vastenmaand van de Mohammedanen. Dan eet Yahyah dus niet mee tussen de middag en gaat hij wat eerder naar huis. Zo, ik stop hier, moet ballonnen enzo opzoeken

Veel liefs hoor en tot schrijfs!

P.S. Was ome Henk ziek geweest? Het lijkt me zo plotseling. Hij stond nog op de foto van jullie feest. Van Ria Krom, m'n ex-collega uit Zaandam, kregen Arash en Omid een heleboel LEGO + drop cadeau. Leuk en lekker.

24 juli 1981

Lieve pa en ma,

Ik geloof dat het alweer een hele tijd geleden is dat ik jullie schreef! Sorry hoor als ik jullie soms `n beetje lang laat wachten op wat nieuws. Mijn brievenstapel is nogal flink en de laatste twee weken heb ik allerlei mensen geschreven die al in geen maanden iets van ons hadden gehoord. En ook kom ik soms helemaal niet aan schrijven toe! Er zijn nou eenmaal weleens wat weekjes dat je minder actief bent, maar nu gaat het wel weer. Ja, we zijn nu alweer over de helft van onze twee jaar. Het vliegt voorbij hoor. Omid zit nu naast mij, hij moet ook een brief schrijven! Maar hij knoeit natuurlijk maar een beetje.

Hij is echt een duveltje die kleine. En je weet soms niet waar je met hem aan toe bent. Het ene moment heeft-ie de grootste lol, en volgende moment gilt hij moord en brand. Bij hem loopt ook het lief en vervelend zijn helemaal door elkaar. Dat is lastig hoor. Moet je boos op hem zijn, en dan zegt hij ineens iets gekks en moet daar dan zelf vreselijk om lachen. Hij draait ook veel woorden om. "We moeten met école (school) gebinnen!" of "ik wil megone (gewone) yoghurt" (zonder suiker bijvoorbeeld). En ook als we zeggen 'je bent een gekke Omid' zegt hij 'ik ben alleen megone Omid'. Verder heeft hij het over waloen in plaats van meloen, enz. enz. Vanmiddag gaf Aladdin een standje en hij meteen; "Papa is heel veel stout, hij moet een prik in z'n billen!"

Nou ja, en Arash is als altijd wat gelijkmatiger. Ik vind het heel goed om te zien dat hij ook zoveel plezier heeft en zo geweldig kan lachen. Voor hem is op het ogenblik het belangrijkste dat hij groot wordt. "Net zo groot als papa! Wanneer ben ik net zo groot? Als ik 11 jaar ben? En als ik 15 jaar ben? En als ik 30 jaar ben, is dat oud?"

Ik heb hier uw brief van 5 juli. Zijn er ondertussen al wat van de onderzoeken gedaan? Ik hoop dat ze u niet zwaar zullen vallen. Wat 'n eind voor Ome Hendrik zeg, zo alleen op z'n kamertje. En hoe is nu met tante Marie? Die zit ook al niet mee hè. Het is wat met al die familie van ons. Ja, en dan zijn voor de Azami's de gebeurtenissen in Iran natuurlijk ook erg belangrijk. Wij volgen ook elke dag het nieuws hierover. Onlangs zijn in Hamedan zeven bahá'ís geëxecuteerd en Aladdin kende 'n paar van die mensen ook heel goed. En hoewel je weet dat er dagelijks zoveel mensen worden omgebracht, pakt zo'n bericht je extra gevoelig. Afgelopen zondagochtend waren we nog even naar de camping gereden, zo'n kilometer of zeven hier vandaan. Daar troffen we een Nederlands stel op terugreis naar Nederland na een vakantie van 'n paar maanden. Het was zo leuk. We hebben wel twee uur zitten kletsen met 'n kop echte koffie erbij. Heel gezellig zo. Aanstaaende zondag zijn we van plan naar Ingall te rijden. Dat is zo'n 120 km hier vandaan. Het is voor het grootste gedeelte een asfaltweg dus dat zal wel lukken. Er is daar een medische post waar een jongen werkt die pas geleden 'n week of twee bij Aladdin in de leer was. We moeten hem wat spullen brengen. De Egyptische familie gaat ook mee in hun eigen wagen. En het wordt ook tijd dat we eens oefenen met de auto op de langere routes, want over twee weken rijden we naar Niamey. Daar hebben dan 'n soort vergadering van alle SNV-ers van Niger. We zullen er ongeveer een week blijven. O ja, ik geloof dat op 5 augustus a.s. er weer een filmpje is dat gaat over ene Nel die als vroedvrouw in Niger werkt. Er volgen nog meer filmpjes, maar daar weet ik de data niet van. Nou, zover alle nieuwtjes van ons. O ja, voor ik het weer vergeet. Ik wil 'n paar dingen noemen voor als er weer een pakje wordt gestuurd!
2 doosjes SINASPRIL

wat zakjes NOOTMUSKAAT

wat zakjes NASI KRUIDEN

2 doosjes FINIMAL (soort aspirine)

zakjes BAKPOEDER – want er wordt tegenwoordig flink gebakken

en als er plaats is wat drop, want Omid vraagt altijd: mag ik nog een droppie die van Oma gesturen? Ja?

Lieve Pa en Moe, tot schrijfs maar weer. Veel groeten en het beste hoor.

Regien, Aladdin, Arash en Omid

1 augustus 1981

Lieve pa en ma,

Net een dag nadat ik de vorige brief had geschreven kreeg ik jullie brief van 19 juli. Eerst over de pakjes.

Nou, we hebben het pakje met drop enzo helaas niet ontvangen. Vervelend is dat toch zeg.

Aladdin zal er nog naar vragen op het postkantoor hier. Gelukkig stuurde Ria Krom wat drop met het Lego-cadeau mee, en zijn er op het ogenblik de twee zussen van Leentje op vakantie hier en die hadden ook drop bij zich, zodat de jongens wat dat betreft toch wel aan hun trekken gekomen zijn. Nou ja, misschien komt het nog, hoewel ik het idee heb dat er meerdere pakjes nooit aankomen.

Ik stuur wat foto's mee die ik van de week heb afgedrukt. Ze zijn al van 'n maand of twee geleden hoor, want ik had 'n tijdje niet zoveel zin om in de donkere kamer te gaan.

Te heet! Maar nu gaat het weer, de afgelopen week is er nogal wat regen gevallen en het is aardig afgekoeld. Ze kunnen zo heerlijk buiten spelen. Het is wel een modderboel zo nu en dan, maar dat spoelen we wel weer af en het erf vegen we weer aan. De laatste maand zijn ze meer binnen gebleven om met hun nieuwe Lego te spelen. Elke dag weer, ze worden het niet zat.

Met Aladdin gaat het ook best hoor. Hij baalt natuurlijk wel eens, maar hij gaat toch elke ochtend welgemoed en met zin naar z'n werk. En alles bij elkaar voelt hij zich hier best wel thuis, hoewel Agadez volgens hem twee jaar wel genoeg is. En wat ons samen betreft; beter dan ooit hoor. Er is toch wel wat spanning van ons afgevallen sinds we hier zijn. Tja, de omgeving heeft een rustige invloed. Kwade mensen zie je hier eigenlijk maar zelden. Iedereen heeft tijd, haast maken hoeft niet. Soms is dat trouwens wel vervelend hoor, als je bijvoorbeeld tien keer bij de kleermaker langs moet om te kijken of er iets klaar is, en twintig keer bij een bureau voor de autopapieren, maar dat went op den duur.

Ja, zelf ben ik druk met kopen en bakken, dat gaat steeds beter. En eigenlijk heb ik het niet meer zo heel druk, want als je eenmaal weet hoe dat allemaal gaat, dan doe je het ook sneller. Op het ogenblik hebben we veel citroenen, dus van tijd tot tijd sta ik dan zo'n stuk of 30 of 40 citroenen uit te persen. We drinken nu veel citroen in plaats van limonade. Ik heb laatst ook tarwebrood gebakken, maar er zit nog al wat zand in het meel. Jammer, het knarst echt tussen je tanden, zo'n broodje. Ik moet die tarwe haast één voor één oppakken wil ik het zandvrij hebben, en dat is een klus hoor. Daarna moet Yahyah het ergens laten malen. Ik lees nu nogal veel. Overdag met de jongens gaat dat niet zo, maar 's middags als ze slapen – en ik ben dan na een uurtje wel weer wakker, dan lees ik, en 's avonds. Ik probeer wat goeie boeken te lenen van deze en gene, ook in het Frans om me daarin te oefenen, zodat ik er nog wat van opsteek. Ik denk er over om een cursus te gaan volgen maar weet nog niet wat. Misschien kunt u me het adres van de LOI in Leiderdorp eens schrijven, dan kan ik eens bekijken wat er zoal te leren valt.

O ja, afgelopen zondag zijn we naar In-gall geweest. Dat was leuk hoor. Het was uit en thuis 340 km, dus wel 'n hele rit, en meteen 'n goede oefening voor volgende week als we naar Niamey gaan. We hebben er lekker gepicknickt in een dadelpalmtuin. We waren met de Egyptische familie, een collega van Aladdin die in In-gall werkt, een Amerikaan die we onderweg opgepikt hadden met een Touareg jongen. Wij dan nog met Isouf erbij, maakte dat een hele club. Om 'n uur of twee gingen we weer weg omdat de lucht erg donkergrijs werd. Eerst nog die jongen naar z'n huis gebracht, en die gaf ons twee hanen, twee kippen en vier pakken dadels cadeau! Arash en Omid zaten te gillen helemaal achter in de auto want hij had die beesten zo in de auto gegooid en ze maakten natuurlijk 'n vreselijk spektakel! Later hebben we ze maar in een doos gestopt. Enfin, wij weer weg. Ongeveer 20 km van Ingall kwamen we in een zand/regen storm. De lucht was donkerbruin. Dat trekt dan voorbij en daar begon het toch te plenzen zeg. We moesten stoppen want je zag niet meer waar de weg was! Na een kwartier werd het wat minder, maar het bliksemde nog behoorlijk. Terug op de grote weg die naar Agadez leidt moesten we drie keer door een meter of vijftig water rijden. Het kwam tot aan de onderkant van de portieren. Dat geeft natuurlijk een enorm gespetter, dus de kinderen dikke pret. Ongelooflijk hoeveel water er naar beneden was gevallen. Op de heenweg was alles nog kurkdroog geweest. Die plaatsen waar dat water dan over de weg stroomt, dat eigenlijk zogenaamde kori's, ofwel droge rivierbeddingen waar alleen na zo'n hevige regenbui water stroomt. De kori bij Agadez, bij de camping en bij de groentetuinen, zo'n kilometer of vijf van hier, schijnt nu al sinds drie dagen te stromen. Die ontvangt het water vanuit de bergen ten noorden van hier, dus is niet zo afhankelijk van de regen die hier bij Agadez valt. Morgen is het zondag, dan gaan we daar eens gaan kijken. Stromend water! Heerlijk. Ik stop nu maar weer met schrijven. Heel veel liefs allebei en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

21 augustus 1981

Zo, het is alweer een hele tijd geleden dat ik jullie 'n brief schreef. Hebben jullie m'n kaart wel ontvangen? We zijn weer terug na 'n goeie week in Niamey. De achtste zijn we vertrokken, Leentje reed mee. We hebben die dag tot Birni 'N Konni gereden en daar sliepen we in een hotelletje. Je kunt wel merken dat je daar in een vochtig klimaat bent.

Het is er nu de regentijd, in het zuiden van Niger heel groen, terwijl het ten noorden van Tahoua nog echt kaal is en blijft! De volgende dag waren we om `n uur of twee in Niamey in hetzelfde hotel waar we de vorige keer sliepen. Nou ja, het was wel druk, veel inkopen gedaan, veel mensen gezien en er waren drie dagen bijeenkomst voor alle vrijwilligers. De jongens vonden het allemaal heel leuk. Een paar keer hebben we gezwommen, één keer in de rivier op `n plaats waar `n soort strand is. Verder zijn ze naar de dierentuin geweest, en natuurlijk twee keer per dag buiten eten, dat wil zeggen in een restaurant. Soms heel duur, soms wat goedkoper. We zijn dinsdag weer vertrokken, weer die weg langs Birni Nkonne; dat ligt aan de grens met Nigeria, maar deze keer reed er iemand mee die in Tahoua woont, dus zijn we nog tot daar doorgereden. Dat laatste stuk zaten we in een vreselijk onweer. Je zag soms wel tien bliksems tegelijk van alle kanten! En het regende stevig, maar ook dat verliep allemaal goed.

We zijn in Niamey ook weer eens gewogen en zo, dat moet na een jaar in Afrika voor de SNV. Omid is niet veel gegroeid, hij weegt 10,5 kg en dat woog hij een jaar geleden ook! Maar hij is wel wat langer geworden en ziet er goed uit. Hij heeft natuurlijk niet veel vet, maar och, dat heeft z`n vader ook niet. Arash weegt ongeveer 14 kilo, Aladdin 48 en ik 64. Netjes dus. Onderweg zijn Arash en Omid prima geweest. Zelfs na zo`n hele dag worden ze niet vervelend. De hele reis is duizend kilometer, en dat dus twee maal.

Gisteren ontvingen we het pakje met drop en nasi-kruiden. Hartelijk bedankt hoor! We smullen er weer van. Die kippen hebben we inmiddels opgegeten! Ik moet zeggen dat u goed typt hoor! En het is goed voor de typemachine als hij zo nu en dan eens gebruikt wordt. En ook bedankt voor de LOI advertentie. Ik zal ze schrijven en ook eerst nog eens goed nadenken over wat ik zal ga leren.

O ja, over die kleren, Mies schreef er ook al over. Het lijkt me het beste dat die per boot gestuurd worden, anders zal het wel te duur worden, maar dan zijn ze ongeveer drie maanden onderweg, dus als jullie dat nu doen, dan kunnen ze hier nog voor de kouwe tijd zijn. Dat is november. Misschien is het ook goed om er twee pakken van te maken, mocht er eentje zoek raken, dan is er wellicht één die hier aankomt. Leuk dat Leentjes zus even heeft opgebeld. Ze hadden het erg naar hun zin gehad hier! Lieve pa en moe, veel groeten van ons alle vier! En tot schrijf hoor!

2 september 1981

Lieve pa en moe,

Gisteren ontvingen we jullie brief van 23 augustus, met allerlei nieuwtjes er in. Pa is aardig aan `t werk lees ik. Ja, zo in en om het huis is altijd wel werk te vinden hè. En leuk hoor dat tante Ali hier haar verjaardag vierde met al die zussen plus broers natuurlijk. De doos met kleren zal nog wel even onderweg zijn denk ik, maar dat wachten we rustig af. Goed dat Fons het niet heeft meegenomen, want post naar Nigeria naar Niger doet er nog langer over hoor! Het zijn dan wel buurlanden, maar als je bijvoorbeeld van hier een luchtpostbrief naar Lagos stuurt, dat gaat die eerst naar Parijs, van daar naar Londen en dan naar Lagos! Ja, Niger was vroeger, tot voor twintig jaar, een Franse kolonie, en Nigeria was een Engelse kolonie, en vandaar dat ze nog steeds veel te veel met die landen te maken hebben, en ook op hun postsystemen aansluiten. Schrijf me het adres van Fons maar eens want ik denk dat wij volgend jaar, aan het eind van ons contract zelf naar Lagos gaan. Er is daar dan in augustus een Bahá'í conferentie.

Ik hoop dat jullie het zullen treffen met het weer in Warmond. Wel lekker dat u er zo eventjes tussenuit kan gaan. Hier is alles prima hoor, met lieve man en kinderen ook! De jongens rijden nu om het huis op hun fietsjes. Het is nu elf uur ochtend en eigenlijk wordt het al een beetje te heet weer. Ik zal ze zo eens binnen halen. Yahyah is de was aan het doen en ik heb mooi even de tijd om te schrijven. Wat leuk dat jullie die Tros reportage gezien hebben. Ik wist dat die mensen hier gefilmd hadden, want een SNV`er was met ze mee gekomen. Zonet kwam Leentje langs. Ze kwam gedag zeggen want ze gaat een maand op vakantie naar Rotterdam. Ze heeft me haar cassettebandjes geleend voor die tijd en zo zit ik nu weer eens naar Herman van Veen te luisteren. Ook Katrien en Erik, de Belgen, zijn vandaag vertrokken en zij blijven voorlopig weg. Drie maanden zelfs. Zij heeft me alle pakjes bakpoeder gegeven die ze nog had en dat zijn er heel veel, dus die heb ik voorlopig niet meer nodig.

Tegenwoordig kan ik verse melk kopen want er zijn nu in regentijd veel kuddes in de buurt van Agadez, en 's morgens komen er veel vrouwen naar de stad om melk te verkopen. Ik room het dan af en zo hebben we zelfs soms wat slagroom! Lekker hoor.

Tja, behalve dat valt er niet zo veel nieuws te vertellen. Alles gaat zo z'n gangetje. De regentijd is ook alweer voorbij, we hebben vorige week nog een grote stortbui gehad. Die begon 's avonds toen de jongens net in bed lagen! Dus gauw de hele beddenboel weer naar binnen gebracht, want er vielen dikke druppels. Maar we denken dat het de laatste bui is geweest want nu waait er weer die hete wind die ik me van vorig jaar nog wel herinner. Zondagochtend gingen we naar de kori, de rivier, en die stroomde nu behoorlijk. Dat is dus maar 'n paar keer per jaar dat er water in staat. De asfaltweg naar het noorden loopt dwars door die rivier en ongeveer driehonderd meter van de weg stond onder water. Het was 'n heel spektakel te zien hoe de auto's daar doorheen spetteren! Groot plezier voor alle kinderen.

Ik wilde u toch vragen om nog iets te kopen – op onze kosten – voor Arash en Omid. Arash is nogal gegroeid en hij heeft voor de winter geen trui of vest meer en ook geen sokken. Omid heeft wel truitjes, maar ook geen sokken. Wilt u eens kijken voor een vest en een trui voor Arash in maat 110, en dan twee paar sokken voor ieder. Arash heeft nu schoenmaat 27 en Omid 23? Weet ik niet eens precies. En wilt u dat dan per luchtpost opsturen? Misschien is 110 voor Arash nog wel te groot, maar hij moet er minstens twee winters mee kunnen doen.

Nu is het negen uur avond. We lagen allemaal al een uur in bed omdat er geen licht meer was, maar net floepte de boel weer aan. Veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid. Ik stuur nog een tekening van Arash mee met allemaal "gevaalijke leeuwen!"

12 september 1981

Lieve Pa en Moe,

Gisteren de brief van 2 september ontvangen. Gelukkig dat het met tante Marie nu weer beter gaat. Hier gaat alles ook goed hoor. Arash speelt met de Lego en Ahdie, dat kleine Egyptenaartje, ook. Omid ligt op een paar kussens in de hoek, duim in de mond, toe te kijken. Die Ahdie komt nu zo één à twee keer per week een ochtend hier en ze hebben veel plezier en ook veel ruzie natuurlijk. Wel mooi om te horen want dat gaat natuurlijk allemaal in het Frans. Aanstaande maandag moet ik weer rijexamen doen. Ben benieuwd. De wegen zijn nu erg slecht. Je moet echt zigzag rijden om alle gaten in de weg te vermijden. Ja, die voorruit zit er al lang weer in hoor. Onderweg kregen we er wel weer een steentje er op, maar gelukkig gaf dat alleen maar een klein gaatje. Ja, heen heeft Leentje zeker de helft gereden, en terug heeft Annemarie tot Tahoua ook nog 'n stuk gereden. Zelf heb ik op het laatste stuk van ongeveer 100 km gereden. Niet veel op zo'n lange rit.

We zijn laatst eens naar de bioscoop gegaan die hier sinds kort hier is. Kinderen mee, ze slapen toch altijd laat. Nou, het was zo'n Chinese Karate film. Die zijn hier erg populair. Na drie kwartier viel de stroom uit en dus zijn we weer naar huis gegaan. Dat kwam goed uit. Nu doen die drie jongetjes ook karate, met veel herrie erbij. Nou huilt Omid, want hij mag niet meedoen! Zo, ook dat weer gesust!

Maar we zijn wel van plan om 'ns wat vaker naar die bioscoop te gaan als er eens 'n leuke film is. Het is een openlucht bioscoop. Dus wel muren, maar geen dak. Leuk hoor, onder de sterrenhemel.

Nou, Arash wou even z'n naam schrijven en die van Omid. Zo is mijn papier gauw vol zeg. Ik heb verder ook niet veel nieuws. Dus tot schrijfs maar weer. Veel liefs allebei en groeten van Regien en Aladdin en ARASH en OMID

21 september 1981

Lieve Pa en Ma,

Bedankt voor de brief van 11 september. Intussen hebben we ook de broekjes voor Omid, plus de drop en de nasikruiden ontvangen. Hartelijk bedankt hoor! Hij vindt die broekjes maar wat mooi! "Van oma gesturen!" en "ik wil droppie van oma en van opa!" Dat andere pakje met vest enzo is er nog niet, maar ik stuur maar weer een cheque voor de onkosten, afgerond naar boven!

Hier is alles goed. We hadden de hele week een jongen op bezoek. Hij werkt ook via de SNV op het ziekenhuis en is nu aan 't vakantie houden. Het is heel leuk om eens iemand wat langer in huis te hebben. Hij is negen dagen gebleven. Gisteren zijn we naar Arlit gereden. Dat ligt zo'n 240 km naar het noorden en het is de plaats waar ze uranium winnen; de grootste inkomstenbron van Niger. We reden met twee auto's want Yahyah was ook mee, en nog een man van het ziekenhuis hier ook. Wel handig om mensen bij je te hebben die van hier zijn. De rit was leuk. We zijn heen en terug een keer gestopt om even uit te rusten en wat te eten en te drinken, en dan komen er meteen mensen naar je toe en dat is best gezellig zo. Gerard, die jongen, had zo'n Touareg tulband om en dat was wel nodig ook want hij had geen voorruit in z'n auto. Die was onderweg eerder al gesneuveld. Arlit zelf is een rare stad. Zo midden in de grote woestijn. Daar begint ook ongeveer de echte zandwoestijn. Er wonen zo'n duizend buitenlanders en ongeveer achtduizend Nigeraanse arbeiders. De stad is verdeeld in wijken. De dure wijk heeft veel groen in de tuinen van de bewoners, maar verder is het absoluut kaal en vreselijk heet. In die dure wijk zijn ook restaurants, een supermarkt, zwembaden, enzovoort, maar daar mag je alleen in als je daar een kaart voor hebt. De supermarkt was toch dicht dus gaf allemaal niet. We hebben wat gegeten in een klein Afrikaans restaurantje. Daar zaten allemaal Europeanen die door de woestijn gekomen waren. Het was er erg vies hoor. Twee tafels, drie bankjes, dat was al. We zijn om drie uur alweer weggegaan nadat we Yahyah en die ander bij hun vrienden hadden opgehaald. En onderweg hadden we dus de tijd om rustig langs de weg onder een boom wat te eten. Het is wel zoeken om een boom met wat schaduw te vinden. Vanaf het moment dat we wilden stoppen tot aan die ene geschikte boom, was het zeker dertig kilometer rijden.

Aladdin en ik zijn vorige week ook eens samen naar de bioscoop geweest. Gerard paste op. Wel eens leuk zo. Oja, ik weet niet of ik al geschreven had dat ik vorige week maandag voor m'n theorie geslaagd ben! Dinsdagochtend ging ik om te rijden, maar toen had de examiner geen tijd dus dat moet morgenochtend. Verder weinig nieuws. Dag pa en moe, heel veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid
Oja, er was in Arlit zelfs een dierentuin, maar ook daar mochten we niet in, was op slot.

27 september 1981

Wat mijn rij-examen betreft, dat is voorlopig uitgesteld want de examiner is overgeplaatst naar Niamey en nou moeten we wachten tot er een plaatsvervanger is! Nu is het zondagochtend. We zitten sinds gisteren zonder water en zijn vanmorgen eerst bij het huis van Leentje al onze emmers gaan vullen! Meestal is er alleen 's middags niets, maar nu is er kennelijk ergens een mankement aan de leiding. We zitten nu hier met een vervelend zaakje, namelijk hoofdluizen! Brrr, ik griezelen ervan hoor. Eergisteren zag ik dat Arash werkelijk onder de luizen zat. Ondanks de dagelijkse douche! Hem en Omid heb ik de haren zo goed als afgeschoren, en dan maar zoeken steeds. Wat gebruikte u vroeger als we zoiets hadden? Ik gebruik nu voor de jongens water met azijn en voor mezelf, voor de zekerheid, lampolie. Die Egyptische dokter zegt dat dat wel effect heeft. Nou ja, en verder de hele beddenboel luchten en wassen. Maar wat we niet kunnen vinden is een netenkam of stofkam! Zou u die misschien kunnen kopen en gauw opsturen, want het kan nog wel eens gebeuren natuurlijk. Aladdin griezelt natuurlijk nog meer dan ik van die hele geschiedenis. Aladdin gaat nu even met de jongens naar de markt om wat groenten te vinden.

Omid was heel blij met zijn kleren en die hij niet meer uit wilde doen toen hij 's middags ging slapen! Wat mijn rijexamen betreft; het is voorlopig uitgesteld want de examiner is overgeplaatst naar Niamey en nou moeten we wachten tot er een plaatsvervanger is! Nu is het zondagochtend. We zitten sinds gisteren zonder water en zijn vanmorgen bij het huis van Leentje al onze emmers gaan vullen. Meestal is er alleen 's middags geen water, maar nu is er kennelijk een mankement aan de leiding. We zitten hier met een vervelend zaakje, namelijk hoofdluizen! Brr, ik griezelen ervan hoor. Eergisteren zag ik dat Arash werkelijk onder de luizen zat. Ondanks de dagelijkse douche! Hem en Omid heb ik de haren zo goed als afgeschoren, en dan maar zoeken steeds. Wat gebruikte u vroeger als we zoiets hadden?

Ik gebruik nu voor de jongens water met azijn en voor mezelf, voor de zekerheid, lampolie. Die Egyptische dokter zegt dat dat wel effect heeft. Nou ja, en verder de hele beddenboel luchten en wassen. Maar wat we niet kunnen vinden is een netenkam of een stofkam! Zou u die misschien kunnen kopen en die gauw opsturen, want het kan nog wel eens beuren natuurlijk. Aladdin griezelt natuurlijk nog meer dan ik van die hele geschiedenis! Hij gaat nu met de jongens nog even naar de markt om wat groenten te vinden. Ik geef meteen de brief maar mee. Dág, veel liefs van ons alle vier.

8 oktober 1981

Lieve pa en moe,

Ik heb hier alweer twee brieven van jullie, een van 21 september en een van 28 september. Ik zit nu buiten, het is vijf uur `s middags en Arash en Omid maken twee gróóóte berregen waar ze dan met de autootjes overheen gaan, of liever, er in! Er is de laatste tijd weer aardig wat los zand binnengewaaid, dus daar moet mee gespeeld worden.

De twee katten zitten bij de boompjes, ze vangen vlintertjes. Had ik wel eens geschreven dat er een zwarte kater bij ons kwam? Hij is helemaal pikzwart. Hij heeft denk ik onze schele kater verjaagd, want die hebben al in geen weken meer gezien.

Gelukkig was de lapjeskat de favoriet van de jongens en die is er dus nog.

Sinds twee oktober gaat Arash naar een kleuterschool! We dachten steeds dat het niet nodig zou zijn, maar hij wilde zelf zo graag naar een school. En ook praatte hij de laatste tijd steeds over Nederland.

Wanneer wordt ik nou vijf jaar? Dan gaan we naar Nederland en daar kan ik naar school, enz. enz. en ik wil niet in Agadez wonen, en dat soort opmerkingen. Daarom dachten we hem toch maar hier naar een school te doen. Er is een kleuterschool van de Evangelische Kerk waar twee Franse meisjes en twee Nigeraansen per dag zo'n honderd kinderen hebben. `s Morgens van acht tot twaalf zijn er vijftig en `s middags vijftig anderen. Arash gaat `s morgens en hij is zo enthousiast! "Mijn school". Een gelukje is dat dat kleine Egyptische jongetje die vaak bij ons was daar ook is. Hij doet voor spek en bonen mee, en er is het zontje van de dominee, ook vier jaar. Het is er wel een beetje primitief als je het vergelijkt met de Nederlandse kleuterscholen, maar dat geeft niet. Arash vindt het allemaal geweldig. Nu ben ik een mens zegt hij, en geen kind! Als hij het leuk blijft vinden in deze klas dan kan hij later eventueel ook naar een gewone Nigeraanse school. Ze leren er Frans en `n beetje schrijven en tellen en verder wordt er veel gezongen, getekend op leitjes, gymnastiek enzovoort. Omid zou er ook heen mogen, maar dat vinden we niet zo nodig. Hij kan beter nog thuisblijven. Ik zal hem er zo nu en dan wel eens heen brengen als ze een vrij programma hebben. Soms gaan ze picknicken, of zo maar wandelen.

Zo, het is inmiddels bijna acht uur. We hebben al gegeten. Brood, zelf gemaakt, en yoghurt en pindakaas, witte kaas ook allemaal van eigen fabricage. Je ziet, ik word nog handig in de keuken! En vanmiddag ook nog twee cakes gebakken!

Die zullen wel snel op zijn want vanavond komen er `n stuk of wat Nederlanders langs. Aladdin had er vanmorgen twee op bezoek in het ziekenhuis, ze zijn inderdaad ziek, diarree, en er zijn er nog vier bij hun. Met z`n zessen op reis van Nederland naar Boven-Volta waar er twee als vrijwilligers werken.

Gisteren ontvingen we `n heleboel drop en twee pakken koffie, en twee autotjes van Mahin en Nosrat. Nou hebben we voorlopig zat drop zeg. Die van u waren zelfs nog niet op, maar stuur voorlopig maar niet meer. Het luizengedoe is weer achter de rug (hoop ik). Ze hebben met die hele korte haartjes ook niet veel natuurlijk. Maar vervelend was het wel even zeg, en zoals u zo`n kam kunt vinden, stuur die dan maar gauw op! Morgen en zaterdag is Aladdin vrij. Dan is het weer feest in de stad. Het Offerfeest van de Mohammedanen. Er zullen weer heel wat schapen verorberd worden.

Vrijdag, 9 oktober

Zo, daar ben ik nog even. Het was gezellig gisterenavond met twee stellen uit Nederland op bezoek. Die anderen die Aladdin gezien had, hoorden weer bij een andere groep. Vanmiddag hebben ze alle vier bij ons gegeten, en nu slapen de kinderen en Aladdin. Ik ga zelf ook maar even liggen, en vanmiddag nog naar het paleis van de Sultan, waar dan gedanst wordt.

Dag, veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

25 oktober 1981

Lieve pa en moe,

We hebben de "luizen-spullen" ontvangen hoor. Bedankt ervoor. Ik hoop dat ik ze niet weer nodig zal hebben, maar de kans is er natuurlijk wel. Deze week was er geen enkele brief uit Nederland, misschien krijgen we aanstaande week dubbel. Alles verder goed hier. Ik heb nu m`n rijbewijs. Ik heb er toch vijf maanden over gedaan zeg. Ik vind het wel prettiger rijden nu met dat papiertje in mijn tas. Aladdin brengt en haalt Arash, maar zo nu en dan doe ik dat en dan kan ik met Omid hier en daar op bezoek gaan. Hoewel er niet veel mensen zijn bij wie ik op bezoek kan gaan hoor. Maar in december komen Erik en Katrien terug uit België, en Katrien is altijd thuis.

Het gaat nog steeds prima met Arash op school. Hij wordt er lekker pittig. Hij komt nu ook op voor Omid. Vandaag gingen we even een Colaasje drinken in een hotel en een mevrouw wilde Omid optillen (die valt altijd erg in de smaak bij de Nigeranen!) en Arash zag dat Omid het niet leuk vond. Hij ging die vrouw weg staan duwen zeg, om zijn broertje te beschermen. Eerder zou hij zelf gauw bij mij of Aladdin op schoot gekropen zijn zodat hij zelf niet opgetild zou worden.

Oja, Sinterklaas nadert weer met rasse schreden en Arash is ervan overtuigd dat hij dan weer Lego autootjes krijgt! Zou u misschien nog twee autootjes met mannetjes kunnen sturen? Het doet er niet veel toe wat voor autootjes het precies zijn, als het maar Lego is. Daar zijn ze zo graag mee bezig. Arash zegt nu al dat als we naar Nederland gaan, hij veel bij Lucas wil spelen.

Dà`g, tot schrijfs en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

2 november 1981

Lieve Pa en Ma,

Bedankt voor de brieven hoor. Ik heb er twee; een van 18 oktober en van 26 oktober, die laatste kwam vandaag. Dat we het pakje hebben ontvangen had ik al in m`n vorige brief geschreven. Eigenlijk hadden we gisteren met vakantie willen gaan, maar de toestemming, die van het Ministerie in Niamey moet komen, was nog niet aangekomen. En daar moeten we toch wel op wachten.

We hopen dat het deze week komt zodat we dan aanstaande zondag weg kunnen gaan. Toevallig doken er vorige week nog twee Nederlanders op die in midden Nigeria werken in een ziekenhuis van de missie.

Die waren hier voor een korte vakantie en wij zullen zeker bij hun ook op bezoek gaan. Maar daar schrijf ik later nog wel over, als we daar geweest zijn. Verder gaat alles goed hier, ja, de katten mauwen net als in Nederland hoor. De poes ving gisteren en vandaag een muis. En wie weet hoeveel nog die we niet gezien hebben. Gezellig dat Sonja bij jullie aan `t logeren was.

Ik denk dat Arash ook niet meer alle neefjes en nichtjes kent hoor. Dat komt later wel weer, en Omid weet natuurlijk helemaal van niks. Die zal volgend jaar z`n ogen uitkijken. Zo, dus jullie zijn op de sportieve tour met zo`n droog-fiets. Fietst pa nooit meer buiten? Of is het daar nu te koud voor misschien?

Van het LOI heb ik inmiddels een informatieblad over de opleidingen Engels gehad. Ik hoop er binnen een maand of twee ermee te beginnen. Het zal wel een zware klus worden. De hele studie duurt vier jaar, lang hè. En ik zal er wel een jaar bij mogen rekenen door de tussenliggende verhuizingen enzovoort die we nog voor de boeg hebben. Maar daarna kan ik dan nog eens aan de slag als lerares Engels of in vertaalwerk. Op z`n minst zal ik er zelf plezier van hebben.

Ja, dat u, en pa ook neem ik aan, het weleens moeilijk hebben verbaast me niets hoor. (Maar ik weet dus nog van niks hoor.) Maar ga nou niet te lang stilstaan bij de onplezierige kanten van het leven, dat levert alleen maar tranen op. En echt, alles heeft altijd zowel z`n goede als z`n kwade kanten, dat weten jullie zelf ook natuurlijk. Gelukkig hoor ik maar weinig over het unieke duo van den Agt en den Uil; ik zou daar alleen maar moe van worden en per slot van rekening is Nederland maar `n heel klein stukkie van de wereld. De kranten en TV mis ik dan hier ook helemaal en ik heb voor het wereldnieuws genoeg aan BBC-uitzendingen `s morgens en zo nu en dan Radio Nederland `s avonds. Aladdin volgt wel zoveel mogelijk het nieuws over Iran, via een Iraanse zender en daar wordt hij bepaald niet vrolijk van.

Hopelijk is het een leuk weekend in Culemborg geweest, maar daar hoor ik nog wel over hè. Heel veel groeten en liefs van Regien, Aladdin en de jongens – die nu liggen te schaterlachen in bed!

30 november 1981

Lieve pa en moe,

Zo, we zijn weer thuisgekomen van onze drieweekse vakantie. alles is heel goed gegaan, we hebben echt een hele fijne tijd gehad, en dat geldt voor ons alle vier. Ik heb nu twee brieven van jullie ontvangen en ook het pakje LEGO. Het is heel leuk en de jongens zullen er aanstaande zaterdag blij mee zijn. Dan komt Leentje bij ons – ze zou speculaas bakken en dan delen we wat cadeautjes uit.

Ik hoop dat Pa een goeie verjaardag heeft gehad. Zijn er nog veel ooms en tantes geweest? En moe, hoe gaat het met het “rustig aandoen”? Zo te lezen is er steeds van alles te doen bij jullie. Het is wel goed dat jullie vervoer nu goed geregeld is, dat maakt het reizen heel wat eenvoudiger. Ik sluit nog een cheque in voor alle onkosten, maar ik weet niet meer hoeveel er op het pakje van de kam en de geneesmiddelen zat. Nou even over onze vakantie. We kwamen de tweede dag in Sokoto, dat is een flinke, moderne stad. Heel wat anders dan de steden in Niger. Het duurde drie dagen eer we die Perzische bahá’í troffen, en we zijn nog wat langer gebleven toen we hem eenmaal gevonden hadden. De eerste dagen waren we in een hotel, maar later op zijn kamer. Met hem hebben we nog een trip gemaakt naar Birnin Kebbi en naar Bunza, dat ligt bij de westgrens van Nigeria – richting Niger weer. Aladdin heeft nog een sollicitatie gedaan in Sokoto, maar de kansen zijn nog niet erg groot dat dat zou lukken. We horen dan nog wel eens. Verder zijn we steeds bij bahá’í vrienden op bezoek geweest en dat echt heel leuk. In Zaria, bij een Zweeds echtpaars en later in Kano bij een Zweeds/Engels echtpaar. Vooral daar zijn we vreselijk verwend. Arash en Omid hebben zich overal heel goed gedragen. Iedereen vond ze ideale kinderen. Alleen erg verlegen, maar toen we in Zinder kwamen, waar we bij Nederlanders waren was de verlegenheid weer over en begonnen ze honderduit te praten. Ze hadden natuurlijk twee weken lang steeds Engels of Perzisch gehoord. In Kano, een vreselijke grote en drukke stad (Amsterdam is er niks bij) zijn we een hele ochtend in de dierentuin geweest. Echt leuk hoor. Mooie apen en olifanten, enz. enz.

Terug in Niger, in Zinder dus, kregen we het weer koud zeg. De winter heeft nu z`n intrede gedaan, en de eerste zandstorm, die vier dagen heeft geduurd, hebben we mooi misgelopen! We zijn ook nog een nachtje in Maradi gebleven en twee nachten in Tahoua. Daar hebben de jongens heerlijk gespeeld met twee Nederlandse meisjes, en daar is vorige maand een echtpaar met twee kinderen gekomen, ook via de SNV. We zullen nog wel eens vaker bij ze langs gaan.

Vandaag ging Aladdin weer aan `t werk. Hij heeft er een collega bij, iemand die al 10 jaar in Niamey als analist gewerkt heeft. Ik hoop dat de samenwerking goed zal zijn.

En Arash ging weer met veel plezier naar school. Omid wil ook! Hij wil tegenwoordig alles "ook"! Nou, ik laat het hier nu bij hoor. Ik moet nog 'n heleboel schrijven aan deze en genen! Oja, we hebben in Nigeria genoten van vele groene bomen!

Prachtig hoor.

Heel veel liefs van Regien,
Aladdin, Arash en Omid, en zover
jullie nog aan Sinterklaas doen,
veel plezier ermee!

27 december 1981

Lieve pa en ma,

Dank voor de kaart en brief. We hadden de kaart zelfs nog vier dagen eerder dan de brief van acht december. Hoe is het bij jullie? Een mooie witte Kerst

gehad? Is het fijn geweest? Hier merk je natuurlijk bijna niets van Kerst. In de eerste plaats is het warm en elke dag volop zon, ondanks het feit dat het winter is. En dan zijn het alleen de buitenlanders hier die iets aan Kerstmis doen. Op de school van Arash hadden ze de 24ste 's morgens een feestje. De ouders waren uitgenodigd en de kinderen hebben liedjes gezongen. Ze hadden ieder een papieren bloem in hun hand, zelf uitgedrukt en gekleurd. Arash deed ook z'n best om mee te zingen en te springen, vooral dat laatste ging goed! De meeste kinderen in zijn klas zijn eigenlijk al zes jaar. Vandaag hadden we de familie "dominee" – van die school dus – op bezoek en het was heel gezellig. Ze hebben er pas weer een kleintje bij, die is dus hier geboren. Ze hebben nu drie zoons, een van acht, een van vier en de baby.

De avond van de 24ste waren we uitgenodigd door de nonnen voor een bijeenkomst bij de kerk. Er was een Franse zanger en groepje katholieken uit Benin, die ook muziek maakten. Het was er stampvol, zeker zo'n vijftig à zestig mensen, waarvan de meesten Frans waren. Maar na de Mis, die om half elf begon, zijn we maar niet gegaan want Arash en Omid waren erg moe. De Egyptische familie is ook weer terug en zijn moeder is ook meegekomen. Dat is wel beter voor die kleine van hun, die anders heel vaak alleen met de Nigeraanse bediende thuis was. Oja, vergeet ik bijna te schrijven dat op de 24ste de doos met kleren is aangekomen. Nou, daar zitten veel mooie spullen in. Arash en Omid dachten natuurlijk dat er voor hen cadeaus in zaten, en we hebben ze ook ieder wat T-shirts uit laten halen en die twee jasjes! Die zullen we nodig hebben als we richting Nederland gaan! Namens ons, en alle buurkinderen en Yahyah allemaal hartelijk bedankt hoor!

Nou, van Riet heb ik nog niets gehoord, maar ik word zo onderhand wel erg nieuwsgierig; dus vraag ik maar aan jullie; waar gaan ze precies naar toe? Hebben ze daar een huis of gaan ze daar iets zoeken, en hoe zit het met het werk en wanneer gaan ze eigenlijk? Of, nou ja, misschien heeft Margo wel tijd om me al die dingen eens te schrijven?

Omid is tegenwoordig weer eens in 'gooi-fase'. Zodra hij zijn zin niet krijgt gaat-ie gooien. En zegt dan eerst wat hij gaat gooien. Zo van "dan gooi eh, eh, eh, die bal op jouw kop hoor!" enz. enz. Het is in elk geval beter dan hij zijn hoofd op de grond bonkt, wat hij eerst wel deed. 's Avonds voor ze gaan slapen zeggen ze nu allebei 'n hele serie gebedjes. Dat gaat al heel goed. In 't Nederlands, Perzisch en Frans! Ja, bij de Perzen is het een ellendige toestand nu, en het wordt steeds erger, en niet alleen voor de bahá'ís. Alles wat maar naar tegenstand ruikt wordt opgepakt en in de gevangenis gezet, of erger nog. Voor de bahá'ís zijn er ook hoe langer hoe meer problemen, en tot nu toe zijn er al bijna tweehonderd geëxecuteerd. Nu hebben we gehoord dat de ambassades niet langer de paspoorten van Perzische bahá'ís in het buitenland mogen verlengen, wat voor velen van onze vrienden problemen kan geven, want niet elk land zal zomaar een stateloos persoon toelaten.

Voor ons betekent het dat Aladdin, en daarmee de kinderen, de Nederlandse nationaliteit zal moeten aanvragen. Maar hoe en of dat gaat terwijl we in Afrika wonen weten we niet. We hebben nu advies gevraagd aan de Ambassadeur van Nederland die in Ivoorkust is. Dat is vanuit Niger de dichtst bij zijnde. We zijn benieuwd wat zijn antwoord zal zijn. Zo, dat is weer al het nieuws van Agadez. Tot schrijfs maar weer en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

12 januari 1982

Lieve Pa en Ma,

Zo, nog maar een briefje tussendoor. Vandaag weer een gekke dag gehad. Het is nu 10 uur s avonds en ik zit even rustig alleen, met hele zware ogen en m'n haren stijf van 't zand. En dat alles omdat vandaag de Parijs-Dakar rally in Agadez aankwam. Dat is die grote race, dwars door de woestijn, voor motoren, vrachtwagens en auto's. Vanmiddag van twee uur tot ongeveer zes uur hebben we op

de finishplaats staan turen en het waaide hard en veel stof natuurlijk. Vandaar die vermoeide ogen en stijve haren. Eerst kwamen er 'n paar motoren aan, om 'n uur of vier. Ik was met de auto want die finish was iets buiten de stad, aan onze kant, maar tussendoor moest ik ook Aladdin naar z'n werk brengen en weer halen. De jongens hebben wel de meeste tijd in de auto gezeten want het was er erg koud. Er stonden ook wat Nederlanders op de DAF vrachtwagen en laat die nou als eerst aankomen zeg! De eerst vrachtwagen! Nou, die mensen helemaal enthousiast en ik ook wel hoor. We kregen zondag, net toen die vijf nonnen hier gegeten hadden - en dat was trouwens heel gezellig geweest, weer weg waren, bezoek van ene Peter, die op een grote motor uit Mali was gekomen en die kwam hier speciaal voor die Rally. Dus de afgelopen dagen heeft hij ons van alles verteld over die race en zo enthousiast als die is zeg! Nu is hij met Aladdin naar de luchthaven waar alle deelnemers slapen en vooral aan 't sleutelen zijn. Het zijn ongeveer vijfhonderd deelnemers. Peter is zelf monteur en dat zal 'n hele drukte zijn. Verder staan er wel zes vliegtuigjes en nog helikopters die misschien morgen moeten gaan zoeken naar diegenen die niet aangekomen zijn. Het is wel gekkenwerk hoor, zo 'n race. Vooral dit stuk waar nauwelijks en soms echt geen weg is! Jan Scholten is ook even langs geweest, vijf minuten, maar volgende week komt hij weer. Waarschijnlijk kan Aladdin in Dosso gaan werken, dat ligt in het zuiden, ongeveer 130 km van Niamey af. Maar daar schrijf ik volgende week weer over. Nou, veel liefs en groeten en tot schrijfs. PS. Arash heeft het steeds over een "toepje" als hij een "klein beetje" bedoel, en hij zegt dat hij dat woord van oma heeft geleerd.

Dag, Regien, Aladdin, Arash en Omid

13 januari 1982

Lieve Pa en Moe

En hoe is het op de Rip? Nog steeds koud? 't is me het wintertje wel hé bij jullie. Een ouderwetse winter zozeggd. Nou, hier is het helemaal niet winters tot nu toe. Het is wel wat koeler, maar geen echte stormen zoals vorig jaar. Sinds eergisteren waait het wel wat harder en je zou denken dat de lucht weer zo vol zand zou kunnen zitten, maar tot nu toe komt de zon er heel goed doorheen. Het is nu lekker om buiten in de zon te zitten, 's zomers laat je dat wel uit je hoofd! Ik heb hier alweer twee brieven van moe.

Een van 23 december en een van 5 januari, die ontving ik vandaag. Van tante Marie kregen we vandaag ook een brief. Heel leuk hoor, nu ben ik weer op de hoogte hoe het gaat met haar kinderen en kleinkinderen en met haarzelf. Ze had het erg gezellig gevonden met Kerst en Oud en Nieuw. En van Riet zowaar ook een brief! Ja, ze zullen het wel bar druk hebben, zo die laatste weken. Ik had ze net van de week een kaart gestuurd en er op gezet dat ik uit Canada wel wat meer post verwacht! Heeft Jan geen last van zenuwen? En Riet zelf? Ik hoop maar dat alles goed zal verlopen zo vlak voor de grote stap. Ik vind het toch wel moedig hoor. Voor mezelf zie ik het gaan van het ene land naar het ander als een peulenschilletje (maar toch is het niet altijd even makkelijk natuurlijk). Maar voor Jan en Riet is het toch een hele onderneming. Toch ben ik blij voor hun dat ze de beslissing genomen hebben. Van zo'n verplaatsing naar een heel ander land kan je weer nieuwe dingen leren, het maakt ook dat je beter leert te waarderen wat je hebt en het geeft een nieuwe kijk op veel zaken. Nou ja, uiteindelijk vind ik dat iedereen eens 'n tijd op een andere plaats zou moeten leven, maar dat kan natuurlijk lang niet iedereen doen. Jan en Riet hebben in elk geval een wel een mooie plek gekozen als ik me niet vergis. Heel wat plezieriger dan Agadez met z'n zand en kale boompjes. Ze zeggen hier dat wie in Agadez heeft kunnen wonen, het overal naar zijn zin zal hebben. Dat zeggen de Nigerianen zelf hoor. Maar mij maakt het eerlijk gezegd niet veel uit waar ik woon. Want waar je ook zit, je hebt je eigen thuis en dat is waar je het naar je zin moet hebben.

Hebben jullie nog wat van de maansverduistering gezien vorige week? Ik had op Radio Nederland gehoord dat dat er zou zijn, en hier, met die onbewolkte hemel kun je zo iets natuurlijk heel goed zien. Maar de mensen van hier vonden het maar vreselijk. Iedereen die we er naar vroegen zei dat het erg was, of jammer ofzo. Wat is nou het verhaal dat ze hier vertellen. De maan wil soms in de baan van de zon gaan, want de baan van de zon is veel groter en beter dan die van de maan. Maar, dat mag de maan niet en als die dat toch probeert dan steekt de zon de maan in de brand en verjaagt hem zo weer naar z'n eigen route. Nou, dat in de brand zetten is dus de maan-verduistering. De mensen gingen die avond allemaal op straat bidden dat het lieve lust was, en overal hoorde je kinderen langs de weg met trommels en blikken die ook heel hard liepen te bidden. En gelukkig kwam de maan er weer heelhuids af! De maan is zo belangrijk voor de mensen hier. Het is voor de meesten het enige licht dat ze 's avonds en 's nachts hebben. Tja, de jongelui die op school geleerd hebben wat zo'n verduistering eigenlijk inhoudt die zullen niet zo bang zijn, maar voor de meesten is het maar eng en je moet toch maar afwachten of de zon niet helemaal opbrandt.

Nou, dat meneer Beelen zo plotseling overleed zeg! Dat is zeker triest op zo'n Kerstavond. Ik moest laatst nog aan hem denken, dat hij me altijd "ceali" noemde. Van Jeanette heb ik al 'n heel tijdje niets gehoord, ze heeft het vast druk met haar baby.

U vroeg wat we met ouwejaar deden, nou, niks hoor. Hier en daar werd er gefeest, maar wij zijn alleen bij de Egyptische familie op visite geweest, en niet eens tot 12 uur opgebleven! Duf hè!

Met Arash gaat het heel leuk op school. Hij staat elke ochtend te springen om weg te gaan. Volgens de juf doet hij alles heel goed mee en kan hij al veel Franse liedjes zingen, maar thuis wil hij dat nooit doen. Hij begint wel een beetje in 't Nederlands te zingen, en Omid ook want die doet alles, echt alles, na. Nu haal ik elke woensdagochtend het zoontje van de dominee op (die wonen naast de school) en die speelt dan hier met Omid. Dat knulletje is iets ouder dan Arash, maar hij wilde nooit naar school. Nu hebben we afgesproken dat als hij maandag en dinsdag naar school gaat, hij op woensdagochtend hier mag spelen. En dat vindt hij goed.

Ja, wat 1982 voor ons gaat brengen is nog een vraag, (we leven bij de dag hè) maar in elk geval zit er een verlof/vakantie in Nederland in. Het komt al dichterbij. We zijn nu al anderhalf jaar hier. Vandaag kwam hier een jongen die ook bahá'í is. Een Nigeraan die hier op de "mijn-school" zit. Hij durfde denk ik niet alleen te komen en nam twee vrienden mee. Maar we hopen hem wat vaker te zien in de toekomst. In Iran is het bar en boos. We horen de berichten over de radio (een Perzische zender die vanuit Duitsland uitzendt) en via de Bahá'í Berichten die we uit Nederland krijgen. Waar of het heen moet? Ik weet het niet hoor, maar ik hoop dat het mee zal vallen. Maar erg hoopgevend is de situatie in de wereld niet hè! Ik leef dan ook maar liever dag bij dag voor zover dat kan, en geniet van alles waar ik van genieten kan.

Van koffie met cake, tot brieven lezen en schrijven, en goeie boeken lezen en van wat de natuur te bieden heeft (niet zoveel hier) en van de kinderen en van alle mensen die van goede wil zijn, (dat zijn er gelukkig heel veel, al zou je dat soms niet denken!) Natuurlijk denk ik ook wel aan de toekomst en ik weet best dat er vele gevaarlijke situaties in de wereld zijn – ik volg het nieuws goed via de radio; maar ik geloof ook dat het goede uiteindelijk de overhand zal krijgen. Ik weet zeker dat God ons niet voor de grap geschapen heeft en dat Hij een plan voor alle mensen heeft. En ik ben er ook van overtuigd dat Hij zal ingrijpen als de mensen het te gek zouden maken, (volgens mij heeft God echt oneindig veel geduld met z'n schepselen), zodat het goede kan gaan overheersen. Nou, lieve pa en ma, wat een mooi einde van deze brief. Het allerbeste voor jullie allebei, en heel veel sterkte hoor met het komende vertrek van Riet en Jan en hun kinderen.

(en moe, als je last hebt van huil-ogen, leg er dan een nat theezakje op, dat verlicht heel veel als de ogen moe zijn. Het is echt waar hoor! We doen het hier als we last hebben van stof en zo.)

3 februari 1982

Lieve Pa en Moe

Ik ben een beetje achter met schrijven hè. Ik heb hier al drie brieven van moe, van 13, 17 en 20 januari. Nou, het zit Riet niet mee zeg. Het is geen leuk moment om precies niet te mogen reizen. Aan de andere kant zal ze zo wel de rust krijgen (gedwongen!) die ze nodig heeft. Ik hoop maar dat ze gauw weer helemaal beter zal zijn. Ja, in die brief van de 13de schreef u over dat telefoontje met meneer Meerburg, maar vlak daarvoor had ik jullie al geschreven dat we in elk geval in september op verlof komen, en natuurlijk komen we dan naar jullie op de Rip. Als dat tenminste niet teveel vermoeienissen geeft voor jullie. Als er bijgetekend wordt, dan is dat toch in elk geval met een maand verlof in Nederland. Het zal voor ons ook wel een drukke maand worden denk ik. Tandarts, keuring, kleren kopen, mensen bezoeken, en dan nog het gedoe voor de naturalisatie (Nederlander worden) van Aladdin en de kinderen. Omid moet waarschijnlijk aan zijn liesbreuk geholpen worden, want het afgelopen jaar had hij er een paar keer last van. Dat wil zeggen dat hij een hele dikke bobbel in z'n lies heeft, die dan wel weer na een kwartier om zo naar binnen floept. Maar voor de rest zijn we gezond.

De vervolgingen in Iran zijn zo langzamerhand tot de nieuwswereld aan 't doordringen, en dat dankzij de inspanningen van de mede-bahá'ís, die ervoor zorgen dat er informatie over die gebeurtenissen en over wat het Bahá'í geloof betekent, bij de nieuwsmedia en de regeringen terechtkomt. De bahá'ís in Iran hebben niets goeds meer te verwachten, helaas, maar ze zijn heel moedig, niet bang, en ze zijn een voorbeeld voor anderen die het in Iran zwaar te verduren hebben. Voor de bahá'ís zijn de vervolgingen eigenlijk niet nieuws. Ze worden al bijna 50 jaar vervolgd. Maar nu heviger dan ooit.

Over Agadez valt niet veel te vertellen. Aladdin heeft het een beetje moeilijk op het laboratorium, maar dat zal ook wel weer voorbij gaan. Leentje was hier net even en merkte op dat Aladdin zo bruin was geworden! Nou, dat komt omdat hij nu, net als de meeste anderen, de helft van de dag in de zon zit te niksen. Dat zal hij wel niet zo lang uithouden denk ik, maar dat komt omdat hij een soort "chef" heeft, die meestal niet werkt, maar die dus wel de baas is. En al die dingen die Aladdin eerst regelde om het lab goed draaiende te houden, die moet de chef nu doen. Maar dat doet hij niet, dus er zal binnenkort wel iets goed fout gaan lopen. En daar wacht Aladdin op. Hij wil een "werkverdeling" afspreken, maar daar wil de ander niets van horen. Enfin, het zal wel weer goed komen hoop ik. Die nieuwe chef wil eigenlijk helemaal niet in Agadez werken en wonen, maar hij was overgeplaatst. Hij zal wel een maniertje vinden om weer weg te komen (hopen we).

Zo, lieve pa en ma, tot schrijfs maar weer. Oja, Arash leert op school nu schrijven, de a en de o en de n. En dan meteen in schuinschrift, dan krijgt hij later misschien een mooi handschrift.

Dag, veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

17 februari 1982

Bedankt voor de brieven van 3 en 11 februari. Die laatste ontvingen we vandaag. Alles goed met jullie? Het weer is nog wel koud hè, dat hoor ik tenminste via de radio zo nu en dan, maar het zal niet lang meer duren voor de lente echt gaat komen. Hier hebben we eigenlijk geen echte jaargetijden. De gujaveboom heeft al een keer vrucht gegeven in december en staat nu weer in bloei, en voor het eerst ook de citroenboom. Eén van de citroenbomen, want de meeste zijn nog te jong. Ik vroeg vandaag aan onze tuinman/groenteboer wat voor boom het eigenlijk is. Nu blijkt het een slecht geënte citroen te zijn, want aan de ene kant komen citroenen en aan de andere kant een kruising tussen citroen en grapefruit! Er zitten dus ook twee verschillende soorten blad aan.

Het is nu woensdagavond. Aladdin voelde zich een beetje moe en ligt al in bed. Eigenlijk hadden we nu in Nigeria moeten zijn, maar omdat we de paspoorten van de kinderen naar Den Haag hadden gestuurd en ook de schriftelijke toestemming van het nemen van vakantie nog niet hebben, konden we niet weg. Ik stuur hierbij een brief aan die vriend van ons in Nigeria, kunnen jullie die posten? Dat gaat sneller dan van hieruit. Ik heb hem al geschreven dat we niet kunnen komen, maar nu moet ik hem weer schrijven wanneer we dan wél denken te komen! Toestanden allemaal. Vandaag ontvingen we wél trouwens de paspoorten van Arash en Omid uit Den Haag. Maar ze hebben hele nieuwe afgegeven (Islamitische) en nu zitten natuurlijk niet daar de visa in die we voor Nigeria hadden, dus moeten we weer nieuwe aanvragen. En ook het visum voor Niger moet er ingezet worden! Nu hebben we een zogenaamd "kort verlof" aangevraagd zodat we komende zaterdag, de twintigste, naar Niamey kunnen gaan voor een week. En de trip naar Nigeria die stellen we dan maar uit tot eind maart, dan kunnen we daar het Bahá'í nieuwjaar meteen vieren. Dat is op 21 maart. Nou, hopelijk zal dat allemaal lukken.

Zo zie je, je kunt plannen maken wat je wil, maar er komt al te gauw wat tussen. Wat leuk die film over Dubai. Het zal allemaal wel veranderd zijn vergeleken bij de tijd dat wij daar waren ... Ik droom nog weleens over Dubai! De brief van tante Marie heb ik weer terug hoor. Hij zat bij een andere brief in de enveloppe. Dag pa en ma, veel liefs en tot schrijfs – na de volgende week.

Groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

3 maart 1982

Lieve Pa en Ma,

Zo, we zijn weer terug van Niamey. Een goede reis gehad en een tamelijk rustige week in Niamey, onze grote stad. Ik heb uw brief van 17 februari hier. Wat 'n ziekenhuis-toestanden allemaal. Gelukkig dat Riet nu over die ellende heen is en dat ze toch gauw achter Jan aan kon gaan. Ja, jullie zullen ze wel erg missen, vooral die eerste tijd. Wij vinden het ook erg dat we ze in september niet zullen zien, maar we zullen regelmatig schrijven en wie weet wippen we nog wel eens de grote oceaan over voor een bezoek. Dat moeten jullie eigenlijk ook eens doen. Hou je paspoorten maar altijd klaar, dat is wel zo handig. En Mies? Die zal het wel goed lastig gehad hebben. Ik herinner me dat ik m'n stuitje eens gekneusd had en hoewel het al erg lang geleden is, kan ik me het gevoel nog best voorstellen. We vinden het fijn dat moe zo nu en dan eens belt met Mahin Azami, ondanks de taalmoelijkheden. Ze schrijven ons ook maar we wisten niet dat ze zo'n last van haar rug had. Ze moeten ook zo vaak met die zware tapijten sjouwen. Ze hebben ons grote tapijt verkocht, die bruin/rode, en die bracht nog f3000,- op. Toch vind ik het jammer dat het weg is. Het was al 40 jaar oud en het enige tapijt wat nog bij Aladdin's thuis vandaan kwam. In Niamey hebben we vier dagen in een hotel gezeten, (een mooie hoor, met een flink zwembad erbij) en nog twee dagen bij de Perzische familie. Veel gezelliger dan een hotel natuurlijk. Het was 'n hele fijne week, niet te heet. De jongens vinden het altijd geweldig daar, want er zijn een paar grote winkels waar je lekkere dingen kunt kopen. Appels en mandarijnen bijvoorbeeld. (appels van f3,75 per stuk)!, maar eens in het half jaar dan doe je dat nog wel. Nou ja, alles is vreselijk duur, maar we verdienen genoeg om het te betalen. In Nederland zou ik nooit bijvoorbeeld nooit van me leven f6,- voor een blik appelmoes betalen of f6,00 voor 250 gram boter. Kaas kost f40,- per kilo!

Onderweg zijn Arash en Omid echt hele goeie jongens. Ze zitten achterin te spelen, of ze slapen. En dan twee dagen heen en twee dagen terug. Omid roept soms ineens "poe-oe-oep" en dan stoppen we, en dan is het ineens weer over! Dat gebeurde de laatste wel vijf keer voordat er iets kwam! De auto doet het nog steeds goed. Hopelijk over opstap en dan echt naar Nigeria. Aladdin heeft sinds maandag weer een nieuwe collega. Het is een Amerikaanse vrijwilliger, Jim. Dus nu zijn ze in het lab met z'n vieren. Twee ervan doen niet veel en Aladdin en Jim. Dus nu zijn in het lab met z'n vieren. Twee ervan doen niet veel, en Aladdin en Jim die dus doen wel het meeste. Maar eigenlijk is er niet altijd genoeg werk voor vier personen, of zelfs voor twee, dus ze moeten maar gaan leren klaverjassen ofzo. Nu heeft Aladdin in Niamey voor één jaar bijgetekend, dat wil zeggen van september 1982 tot september 1983. Maar daar zit dan een maand verlof in Nederland in, en wel in de eerste maand, dus september a.s.

Ik ben deze week met de studie Engels begonnen. Het lijkt me heel fijn om te doen, en ik hoop dat ik er echt een goeie regelmaat in kan brengen. Dat werkt het beste. Verder niet zoveel meer. Arash gaat weer lekker naar school deze week en loopt 's middags allerlei Franse liedjes te zingen. Hij verbetert me soms al als ik sommige woorden niet goed uitspreek! Hij leert echt Frans Frans van z'n juf, terwijl ik Frans met 'n behoorlijk Afrikaans accent spreek, met 'n rollende R bijvoorbeeld.

Nou, de groeten allebei en sterkte hè!

16 maart 1982

Lieve Pa en Ma, Hoe is het ermee? Weer een beetje bekomen van alle emoties van de vorige maand? Ik hoop het maar, 't was leuk dat jullie 'n paar dagen in Culemborg geweest zijn. Ze worden al erg groot die kinderen van Mart en Ans. Ik heb Riet gisteren op haar verjaardag een kaart gestuurd. Ze had me vanuit de Kaag hun adres al geschreven.

Wij maken het goed. De kinderen waren wel verkouden want het weer was nog al veranderd. Een dag fris, een dag heet. Nu is Arash weer naar school en Omid snottert nog 'n beetje na. Hij is nu een foto album aan het kijken. Dat vinden ze altijd zo interessant. Ik ben alweer een koffer aan het pakken, want overmorgen rijden we dan toch eindelijk naar Nigeria. Dan zijn we daar op tijd voor het nieuwjaar op 21 maart. En we moeten begin april weer hier zijn, want dan wordt er hier een groot festival gehouden. Dat duurt een hele week en elk jaar is dat in een andere stad. Agadez wordt nu een beetje aangeveegd en opgeknapt. De straten worden ontdaan van bobbels en kuilen, er staan plotseling overal lantarenpalen, er is een nieuw stadion en wat mooie gebouwen voor de militaire bazen van hier. Er zijn ook veel boompjes geplant, maar die zijn natuurlijk nogal klein.

Afgelopen zondag waren we nog even op de camping met de Egyptische familie. Je treft daar altijd wel toeristen. Omid stond naar zo'n stel te kijken en zag er een jongen bij met 'n zwarte doek om z'n hoofd, zwaar getatoeëerde armen en met lange haren en vieze kleren. "kijk mama, wat 'n gekke meneren – ha ha ha!" Het waren nog Nederlanders ook! Maar ze zeiden geen woord. Misschien vonden ze het niet leuk om na zo'n lange reis door de Sahara 'n paar Nederlanders tegen te komen.

Zo, ik moet het hier bij laten, en ik zal weer schrijven zodra we terug zijn. Veel liefs en sterkte nog, en tot schrijfs van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

5 april 1982

Lieve pa en ma, we zijn weer terug van een hele fijne vakantie. Afgelopen zaterdag zijn we van Sokoto naar Agadez gereden. Het was een hele ruk, maar het rijden op de lange afstand went erg en alles ging goed. Hoe is het met jullie? Ook alles goed hoop ik. Ik heb mama's brief van 10 maart, en er is vast nog een brief onderweg. Inmiddels zullen jullie wel van Riet ook wat meer nieuws hebben denk ik. U vroeg over het bijtekenen. Dat is voor nog een jaar in Agadez. Elke keer dat we terugkomen in Agadez vinden we het weer leuk en zijn we blij dat we hier wonen. Woensdag begint het grote Festival van Agadez. Maar ik zal daar later over schrijven. De stad is mooi opgeknapt voor deze gelegenheid. We hebben een Nederlands stel op visite deze week en donderdag komt er een Amerikaanse mevrouw die in Zinder woont met haar twee kinderen. Zij zijn bahá'ís.

Ik vond bij thuiskomst een enorme stapel brieven (15!) en ik zal het druk hebben in de komende tijd. Ook in verband met de studie Engels natuurlijk. Maar deze week zal er van studeren niet veel komen. En dan tweeënhalve week vakantie gehad, dus ik begin al met een achterstand. We hebben trouwens weer een flinke zandstorm gemist, een die maar liefst zeven dagen heeft geduurd. Wij blij dat we hier niet waren, want dat is echt heel vervelend. Ik ben echt blij dat jullie naar Canada op bezoek gaan. Het is wel een hele onderneming, maar je bent toch eigenlijk nooit te oud voor iets nieuws. Ik heb bij Lissone Lindeman heel wat oudere mensen aan vliegbiljetten geholpen.

Even kort over Nigeria (kort, want we moeten onze gasten een beetje onderhouden ook! En vandaag was ik druk met koffers leeghalen, brood bakken, enz!) We zijn gereisd van Sokoto naar Zaria. Daar hadden we ons nieuwjaarsfeest. Was heel gezellig. Verder naar Jos, waar we logeerden bij twee hele lieve mensen, hij uit Maleisië, zij uit Iran. Verder naar Lafia, gelogeed bij een Canadese mevrouw en naar Makurdi, een jong stel; hij uit Iran, zij uit de Filippijnen – alles is mogelijk niewaar! In die buurt hebben we een stuk of zeven dorpen bezocht waar veel bahá'ís wonen en dat was ontzettend leuk. Terug hebben we nog drie dagen in Jos gelogeed, en verder drie dagen in Sokoto. Het gebied ten zuiden van Jos is heel mooi, bergachtig, groen en tweemaal hadden we een flinke regenbui. Daar moeten we in Agadez nog drie maanden op wachten. Arash en Omid hebben het ook heerlijk gevonden. Ze worden niet moe van het reizen, slapen overal zonder problemen, zijn niet ziek geweest en zo worden ze al echte reizigers!

Ze begonnen ook al iets van het Engels te begrijpen, maar zodra we weer thuis waren schakelden ze even gemakkelijk op het Frans over. We moeten nu al beginnen onze vakantie in augustus te regelen. Negentien tot eenentwintig augustus is de grote Bahá'í conferentie in Lagos, en wat we daarvóór en daarna doen is nog niet helemaal duidelijk. Ons verlof naar Nederland begint 1 september.

Zo, tot schrijfs, veel liefs en groeten voor allemaal. Veel liefs en groeten voor allemaal van Regien, Aladdin, Arash en Omid

24 april 1982

Alles goed met jullie? Bedankt voor de brief van 1 april. Hebben jullie een goede Pasen gehad? Hier gaan alle dagen zomaar voorbij. Pasen, Nieuwjaar, ook de Bahá'í feestdagen zijn al voorbij voor we er erg in hebben. Ik vind dat soms wel vervelend, maar het komt omdat we geen krant of televisie hebben, geen afspraken met wie dan ook. Alles gaat hier van de ene dag in de andere. Ik moet altijd de kalender raadplegen om te zien welke dag vandaag is; en dan denk ik vaak, ojee, is het alweer de 20ste of de 30ste vandaag? De tijd vliegt in elk geval voorbij. Dat is nog eens wat anders dan toen ik in Nederland soms drie afspraken per dag in m'n agenda had staan (de Leidse tijd). Leuk dat u die foto's en jullie zelf en Joke opstuurde. Wij kregen van Riet ook een brief en die moet ik nog beantwoorden. En nog een heleboel andere ook trouwens. Ja moe, die eigen zin van ons. Dat is me er eentje! Maar het is waar, als je voor iemand, of voor jezelf het beste vraagt van God, dan moet je er al voorbereid zijn dat het weleens heel iets anders kan worden dan wat je eigen wens eigenlijk is.

Het doet me denken aan de man van Jinus Aazami – wel een triest verhaal – toen zijn twee kinderen in Teheran verongelukt zijn. Hij zei toen; “Ik heb God gevraagd te doen wat voor mijn kinderen het beste zou zijn, en als dit het antwoord is, dan moet ik er tevreden mee zijn.” Als je nu aan de toestand in Iran denkt dan kun je een beetje begrijpen hoe het mogelijk was dat dat ongeluk voor die twee het beste was. Er is ze waarschijnlijk iets vreselijks bespaard gebleven. Maar of dat nu ook precies de reden is geweest is iets wat natuurlijk nooit bekend wordt. Dus eigenlijk heeft het ook niet veel zin om er veel over te denken. Alleen accepteren dan maar, en de rest in Gods handen laten.

Dat is ook de houding van de meeste mensen hier. Heel anders dan de Nederlanders hoor. Dat zijn echte “vechtersbazen” zo beschouwd. Niet allemaal natuurlijk, maar de meesten vechten veel als het niet gaat zoals de bedoeling was. Voor sommige dingen is dat wel heel goed, vind ik. Ik denk bijvoorbeeld wel eens van de mensen hier, dat als ze het koud hebben, nou ja, dat is dan jammer en vervelend, en als het zand stormt, tja, wat kun je dáár nou aan doen, dan eet je zand. Terwijl wij bij ons overal “er wat aan gedaan” wordt.

Bijvoorbeeld goede verwarming, goede kleren aan, goede waterafvoer, enz. enz. Maar er zijn ook dingen waar je niets aan kunt doen en daar hoeft je volgens mij ook niet tegen te strijden. Enfin, ik zit weer op preekstoel, en ik ga er nu meteen vanaf want het is 12 uur en de hoogste tijd om naar bed te gaan. (Daar valt niet tegen te vechten nieuwe?)

Lieve pa en moe, veel sterkte, tot schrijfs en groeten van Regien, Aladdin, en Omid die naar “Ledeland wil gaan” om daar vier jaar te worden!

30 april 1982

Een mooie datum om jullie te schrijven! Ik zal beginnen met mama van harte te feliciteren met haar verjaardag. Ik hoop dat de brief net op tijd zal komen. Dus een hele fijne dag toegewenst moe, en dat er nog vele jaren in gezondheid mogen volgen! Ik heb uw brief van de 16de april hier. Wat leuk dat jullie soms naar Canada kunnen bellen! Tja, vanuit Agadez gaat dat niet, maar de mensen die in Niamey wonen bellen ook wel eens naar Nederland. Ik heb dat tot nu toe niet gedaan, want, denk ik dan, daar schrikken jullie misschien van? En we schrijven elkaar toch steeds hè. Ja, er zijn veel bahá'ís in Afrika. Veel Afrikaansen natuurlijk en ook wel her en der verspreid mensen uit andere landen. Het is wel erg jammer dat wij nou net in 'n land terechtgekomen zijn waar we over het Geloof niet met de Nigerianen mogen praten, en dan ook nog in een stad waar we de enige bahá'ís zijn! Maar misschien lukt het nog eens om in een ander land te gaan wonen. Wie weet! We doen gewoon wat voor de hand ligt en zo blijft de toekomst vol verrassingen. Dat ik met Engels MO begonnen ben is als een voorbereiding. Ik kan dan eventueel Engelse les geven, in welk land dan ook, want in alle landen wordt wel Engels onderwezen. Ook bijvoorbeeld in de Franssprekende landen op de middelbare scholen. De leraren Engels zijn hier meestal Amerikaanse vrijwilligers. En bovendien vind ik het erg leuk om weer wat te leren, en Engels is toch m'n sterkste kant en die moet ik dan verder ontwikkelen.

Ja, en die jongetjes van ons die leren ook al van alles en nog wat. Arash zal zich op de lagere school wel gaan vervelen vrees ik. Hij moet nu nog een jaar, samen met Omid, naar die kleuterschool en dan is hij zes. Maar hij is nu zelf al begonnen te lezen! Hij weet de letters goed te combineren en ontcijfert voor zichzelf al woorden als Festival, naar huis, enz. Dus het zal niet lang duren voor hij kinderboekjes zelf zal kunnen lezen. En het tellen gaat nu langzamerhand over in optellen en aftrekken. Omid doet verwoede pogingen om Arash in alles na te doen, dus telt hij ook. Tot negentien al. Maar Arash roept dan meteen dat hij tot 7000 kan, en dan Omid weer dat hij tot miljoen kan. En lezen wil Omid ook. Dus als hij ergens een woord ziet, bijvoorbeeld POES, dan leest hij Pé, cé, bé, ti; wat wordt dat mama? Hij heeft echt nog geen idee van al die letters, maar hij wil niet voor Arash onderdoen. Hier gaan we deze zaterdag over op een vijfdaagse werkweek! Dan moeten de mensen 's middags van half vier tot half zeven werken. Eén uur langer per dag. Het geldt tot 30 september en dat wordt gedaan omdat de mensen dan in het weekend hun land kunnen bewerken, want er moet meer geproduceerd worden. Maar in Agadez wordt niet zoveel aan landbouw gedaan. In het zuiden van het land zou het wel een goed effect kunnen hebben. De komende maanden is er veel werk te verzetten op het land.

Oja, toen tijdens het Festival Eef hier was, dat is degene die de ziekenhuisapparatuur repareert, heeft hij voor ons een aanrecht gemaakt in de keuken. Dat is 'n heel stuk gemakkelijker nu. Ik hoef niet meer voor elk wisselwasje naar de douche te lopen. Hier laat ik het maar weer bij. Veel liefs allebei van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

23 mei 1982

Lieve pa en ma,

En hoe is het ermee bij jullie? Gefeliciteerd met Martien die vandaag jarig is. Ik ben deze keer erg laat met schrijven hé. Het komt omdat ik de afgelopen twee weken erg druk was met het schrijven van Aladdin's werk over het afgelopen jaar (als het gestencild is zal ik er een opsturen) en met het schrijven van brieven aan de Ambassade in verband met de naturalisatie van Aladdin, en drie keer vijf visumaanvraagformulieren voor de reis naar Nederland, en m'n Engels natuurlijk. Enfin, ik heb hier nu al twee brieven van u, een van 28 april en een van 12 mei. Fijn dat u een goeie verjaardag heeft gehad, en dat Riet en Jan het zo goed maken is ook geweldig hoor. Ja, ik kreeg al twee brieven van haar en ik moet haar nog terugschrijven. Margo schreef er ook al een. Het is een gekke dag vandaag. De hele ochtend was het drukkend heet en de lucht helemaal bruin, en nu is de zandstorm losgebarsten, en het regent! Erg vroeg dit jaar. Zo'n storm is eigenlijk vreselijk. Alles onder het stof en dat plakt op je hele lijf, want het is ook warm. Straks, om een uur of zes moeten we naar Leentje, want we zouden bij haar eten, maar de auto startte niet vandaag, dus moeten we lopen of een taxi zoeken.

We zullen wel zien wat het wordt, het is nu pas vier uur. Het dondert nu behoorlijk buiten. Omid zegt "hoor je dat? de bliksem!"

Wat goed dat er eens een TV uitzending over het Bahá'í geloof was en over de vervolgingen in Iran. Ja, het zullen wel geen prettige beelden geweest zijn, maar de bahá'ís blijven ondanks alles welgemoed en vol vertrouwen in de toekomst. Ook al is de situatie in de wereld nu nog zo belabberd, dat zien we als een stadium waar de mensheid doorheen zal moeten. Er zijn zoveel mensen die het blijkbaar niet nodig vinden om echt wat aan de wereld te veranderen, en dan ook nog mensen die dat wel willen, met alle geweld proberen tegen te houden. De tijd zal leren wat het sterkste is, het goede of het slechte, maar ik hou het op het eerste.

Nou, met de regen valt het nogal mee, het zijn dikke druppels geweest, maar niet veel. We gaan straks naar Leentje wandelen. Ik zal de volgende keer weer wat uitgebreider schrijven. Oja, gisterenmiddag waren we op de thee (hele zoete!) uitgenodigd bij een Toeareg-familie. Dat was heel leuk. Dag, veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

8 juni 1982

Lieve pa en moe,

Alles goed met jullie? Ik zit nu buiten, het is 'n uur of zes 's middags en Arash en Omid spelen met een fietsje en 'n paar autootjes. Ik krijg het ineens heel warm hoewel de zon al bijna weg is, maar dat komt omdat de lucht 'n beetje aan het betrekken is. Een dezer dagen zal er wel weer eens een buitje vallen. Gisteren kwam jullie brief van 27 mei. Ja, ik was, en ben weer een beetje laat met schrijven. Sorry hoor, ik zal beter m'n best moeten doen om er de regelmaat in te houden. Leuk moe, dat u toch nog hier en daar op stap gaat zoals naar tante zuster Regien. Ja, de kindertjes groeien maar door hè. Straks zijn het allemaal scholieren! Arash is ook al zo'n flinke knul geworden. Bijna vijf jaar nu. Vanmiddag heeft hij op een groot stuk papier heel groot de cijfers 1 tot en met 55 geschreven en daarna gekleurd, maar dat hij heeft niet afgemaakt. Afgelopen vrijdagavond hadden we een feest voor Leentje die bijna weggaat. Het was bij Erik en Katrien thuis (de Belgen) want die hebben een hele grote kamer en een terras. Daar zaten we met ongeveer dertig mensen en binnen werd er gedanst. Iedereen had iets te eten meegenomen, rijst, macaroni, pudding, pizza's, taart, salades en ik had 60 gehaktballetjes en evenzoveel koekjes en cola. Al met al was het heel smakelijk en erg gezellig. Ik heb zoveel gedanst dat ik twee dagen later een nog scheef liep van de stijve heupen! Ik dans eigenlijk bijna nooit, maar die avond had ik daar nou eens veel zin in. Vandaag kwam Jan uit Niamey (onze baas dus) met het vliegtuig aan, net op tijd om nog mee te eten. Maar hij ging wel naar een hotel om te gaan slapen, want zonder airconditioner is het hem te warm. Hij gaat overmorgen met Leentje mee terugrijden naar Niamey. Er moet wel iemand anders in haar plaats komen, maar dat zal nog zeker nog vier maanden duren. Jan bracht het gestencilde verslag van Aladdin mee, en ik doe er hier een bij. Het is niet zo'n lang verhaal, maar het spreekt voor zich. Jan zou vandaag nog eens gaan praten met mensen van de "Santé" (van de Gezondheidszorg), want hij had zich kwaad gemaakt over de laksheid van de ziekenhuisdirectie. Of het wat oplevert blijft natuurlijk de vraag. Het is dat het leven hier Aladdin toch wel erg bevalt, anders zou hij het niet nog een jaar uit kunnen houden. Maar we hebben ook erg veel zin in onze vakantie. We hebben een vliegtuig geboekt voor 29 augustus, dan vliegen we 's avonds vanaf Niamey naar Parijs en de volgende dag stappen we daar over op een toestel naar Amsterdam. De tijden weet ik nog niet. Voor de terugwijs waren alle vliegtuigen van eind september al vol, dus wanneer we precies teruggaan weten we ook nog niet, maar dat zien we nog wel. Lieve pa en ma, veel liefs en groeten van alle vier en tot schrijfs. Het wordt nu al donkeren ik ga tafel dekken.

15 juni 1982

Nog even een briefje van ons. Sinds ik de vorige schreef is er nog geen brief van jullie gekomen, maar die zal wel onderweg zijn. Gisteren en vandaag wilde Omid weer met Arash mee naar school, dus ik zit in een heel rustig huis en heb ik de gelegenheid om nog te schrijven.

Omid wil dus soms wel en soms niet naar school gaan en waar dat nou van afhangt weet ik niet. Eind juni loopt het schooljaar alweer af en dan begint de zomervakantie die maar liefst drie maanden duurt. De meeste scholieren werken in die tijd op het land, want het is dan juist de drukste tijd. Gisteren kreeg ik een brief van Riet. Wat zijn die druk met het Engels zeg! Het houdt ze allemaal flink bezig. En ik kreeg ook een brief van Geertje Lagas uit Suriname. Die zijn nu alweer vijf of zes jaar weg. Ze maken het ook allemaal heel goed en in februari is haar moeder voor een maand bij ze geweest en daar hebben ze allemaal zo van genoten. Hoe is het met jullie plannen voor Canada? Het zal jullie wel veel bezighouden denk ik zo. Hier is alles gelukkig ook prima. De jongens spelen nu dat ze naar opa en oma gaan in Nederland gaan! Ik heb ze gezegd dat ze dan alle liedjes voor jullie moeten zingen die ze hier geleerd hebben en ze oefenen echt! Omid komt dan op z'n fietsje naar me toe rijden en zegt dan: "Hallo Oma" en tegen Aladdin "Hallo Opa!". Eigenlijk heb ik niet veel te vertellen deze keer, dus laat ik het hier nu bij. Veel liefs van ons alle vier.

28 juni 1982

Lieve pa en ma,

Bedankt voor de brieven weer! Ik heb er twee, van 11 en van 15 juni. Alles goed op de Rip? Jullie hebben een paar lekkere warme dagen gehad begrijp ik. Ik kreeg vorige week ook brieven van Mies, Martien, en ook vorige week ook van onze Jan. De heren in de familie hebben dus ook hun pennen maar eens opgezocht! Heel goed vind ik dat. Ik heb het op het ogenblik 'n beetje extra druk want Yahyah is tien dagen geleden naar zijn dorp gegaan en is nog niet terug. Misschien komt hij wel helemaal niet meer terug, hoewel dat niet de bedoeling was. Maar er is zo veel te doen als je zo'n plek als dit 'n beetje schoon wil houden, en dan nog de hele was met de hand. Pff... het stapelt zich al aardig op. Wel 'n geluk dat we nu een gootsteen in de keuken hebben. Dat scheelt ontzettend veel heen en weer geloop. Vanmorgen vonden Arash en Omid het nodig om te gaan dweilen, O ja. Ik liet ze maar, want dat was weer een goede reden voor mij om daarna ècht te gaan dweilen., ik heb van dat blauwsel gekocht voor de was, moet je dat in het laatste spoelwater doen? Dat weet ik niet precies. De school van Arash is nu afgelopen, dus ze zijn nu weer de hele dag samen en dat gaat wel goed. Zo nu en dan vechten ze wel natuurlijk, maar over het algemeen zijn ze samen leuk bezig. Vooral Lego vinden ze elke dag en Ria Krom (m'n collega uit Zaandam) stuurde nog wat Lego spulletjes.

Uw pakje is nog niet aangekomen, maar dat zal nu niet zo lang meer duren denk ik.

De reis naar Nederland: SNV wil dat wij het verschil tussen maand- en jaarretour betalen omdat vanwege het feit dat de vliegtuigen voor terug al vol zitten, we een jaarretour moeten kopen. Maar dat is eventjes f4000,- dus dat doe je niet zomaar. Ik vind dat de SNV het moet betalen (wij willen immers gewoon voor één maand, maar de vliegtuigen zijn vol), maar het kan zijn dat ze zeggen dat we dan maar wat later weg moeten gaan. Dat zou dus bijvoorbeeld dan 6 september worden. Enfin, ik heb ze net een dikke brief geschreven over deze zaak en we wachten hun antwoord maar weer af.

(Hier gaat nooit iets zoals je van tevoren denkt!) En gaan jullie eigenlijk nog naar Canada? Ik ga nog een briefje pennen. Veel groeten aan al m'n broers en zussen. Ik zal ze schrijven, maar weet niet precies wanneer.

Dag, veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

16 juli 1982

Lieve pa en ma,

Zo, daar zijn we weer met een brief. Ik kreeg eergisteren uw brief van de 4de juli. Was mijn brief van de 28ste de laatste? Treurig als dat waar is. Ojee, ik zit nu met een gillende Omid op schoot. Hij schreeuwt al een half uur en ik had hem weer in bed gelegd (het is nu vijf uur middag), maar daar schreeuwt ie natuurlijk nog harder. Het is weer zo'n onverklaarbare bui. Daar heeft hij wel vaker last van. Ja, het is nu vijf minuten later en de bui is over. Hij speelt. Het lijkt wel alsof hij soms, na de middagslaap, zoekt naar een reden om te kunnen gillen. Die redenen zijn op zich echt heel belachelijk, zoals nu dat hij en Arash allebei uit een rode beker iets moeten drinken.

Arash had toevallig een blauwe beker en had z'n citroenlimonade al lang op en Omid blijft gillen om die "andere rooie beker". Nu stond die in de douche op de wastafel dus ik zei ga maar halen. Na een half uur gedoe gaat-ie eindelijk die beker er zelf bij halen, zet 'm (leeg dus) naast z'n eigen rode beker en dan drinkt hij zijn limonade en dat is dan weer wat. En nu komt-ie me vertellen: ik heb hommer! Ik wil een tiponeet (pepermunt). Als je klaar bent met brief schrijven moet je voor mij een tiponeet pakken! De pepermunt kregen we van een Nederlands stel dat eervorige week langs kwam. Ze waren onderweg van Benin naar Nederland, door de woestijn. Dan is Agadez eigenlijk de laatste plaats waar je dan langs komt voor je de woestijn ingaat. Ze waren ook SNV'ers, dus zodoende kwamen ze nog even langs. Maar vier dagen later stonden ze weer voor onze neus! Ze waren tot de Algerijnse grens gekomen, daar kregen ze moeilijkheden met de douanebeambten over geld wat ze teveel bij zich hadden. Dat hadden ze eerst hier moeten wisselen. Ze werden twee dagen vastgehouden aan de grens; toen werden al hun papieren afgenomen en kregen ze nog meer ruzie met de douanebeambte. Toen onder escorte terug naar Arlit waar ze hun papieren weer terugkregen, en toen hadden ze er geen zin meer in en hebben ze hun plannen veranderd. Weer terug naar Niamey, daar de auto verkopen en dan met vliegtuig naar huis. Wel jammer, want ze hadden die reis al zo lang voorbereid. Enfin, ze zijn hier een dag of drie gebleven om een beetje op verhaal te komen en nu zijn ze in Niamey. (Omid is nu zelf weer naar bed gegaan: ik ben te moe, ik wil slapen!) En Arash, die speelt maar door - met Lego.

Nou, om even op uw brief terug te komen. Wat jammer dat ome Wim zo ziek is geworden. Ik hoop dat het nu wat beter gaat, maar erg hoopvol klinkt het allemaal niet hè. En dan gebeurt dat ook nog zo onverwacht, dat maakt het allemaal nog erger. En wat de jassen betreft, hang ze maar 'n dagje buiten hoor. Stomen is echt niet nodig. Voor de jongens hebben we twee jasjes die we meenemen. En de reis, ik had geschreven aan ons SNV-kantoor in Niamey, en ze zijn het wel met me eens dat zij de hele reis betalen. Maar een jaarretour is ze wel te duur vanwege alle bezuinigingen bij de SNV en daarom hebben ze ons geboekt op de Air Algerie en die is veel goedkoper en ook konden ze bij hun nog voor een maandretour boeken. Dat is weg op vrijdag 27 augustus, 's morgens vroeg om vier uur vanaf Niamey. Dan overstappen in Algiers, en dan verder naar Brussel waar we vroeg in de middag aankomen. En dan nog een vluchtje naar Amsterdam. Maar het nadeel van die Air Algerie is dat ze nogal eens niet precies op tijd vliegen. Dat gebeurt andere maatschappijen trouwens ook nog al eens hoor. Enfin, normaal gesproken zullen we wel op die vrijdag in Nederland aankomen. Misschien kunnen we Jan of jullie bellen vanuit Brussel. Ik denk dat we, als het zo in de namiddag is dat we aankomen, maar bij jullie blijven. Want de jongens zullen wel erg moe zijn. We zijn tot 23 augustus in Lagos, en dan moeten we nog een hele lange reis maken om op tijd in Niamey te komen. Dus tegen de tijd dat we in Nederland aankomen zullen we wel aardig aan de duffe kant zijn!

Yahyah is pas gisteren weer terugkomen. Hij was ziek geweest. Wel druk dus. Twee keer is er iemand gekomen voor de was, maar die man spoelde de kleren niet uit! Echt typisch voor een land waar zo weinig water is. Het heeft hier sinds die eerste bui niet meer geregend. Een erg slecht jaar dus voor deze omgeving. De druk op de waterleiding is ook veel minder. Dat zal er ook wel mee te maken hebben, hoewel het water van heel diep wordt opgepompt. We kunnen nog net douchen.

Vanmorgen was het kleine Egyptenaartje hier om te spelen. Hij heeft sinds vorige week een zusje. Marie was voor de bevalling naar Tahoua gereisd, want daar is een Egyptische vrouwenarts. Ze is nog erg slap. Had veel bloed verloren. Vandaag heb ik een soort taart gemaakt (hm, nou ja), het is hier eigenlijk te warm, want toen ik de naam van het kind erop spoot, met boter, cacao, en suiker, smolt de eerste letter al toen ik aan de laatste bezig was! Maar ja, het is nog leesbaar, en Marie heeft behoefte aan zoetheid zei ze gisteren. En morgen zal Aladdin iets Perzisch klaarmaken, waar ook 'n hele smak suiker doorheen gaat. Verder weinig nieuws, zo langzamerhand zijn we de koffers aan het inpakken want op 1 augustus gaan we hier vandaan. Als u nog schrijft, stuur dan de brief naar Aazami, Org des Volontaires des Pays Bas – BP 10110, Niamey, Rep. Du Niger.

Ik zal vanuit Niamey ook nog schrijven.

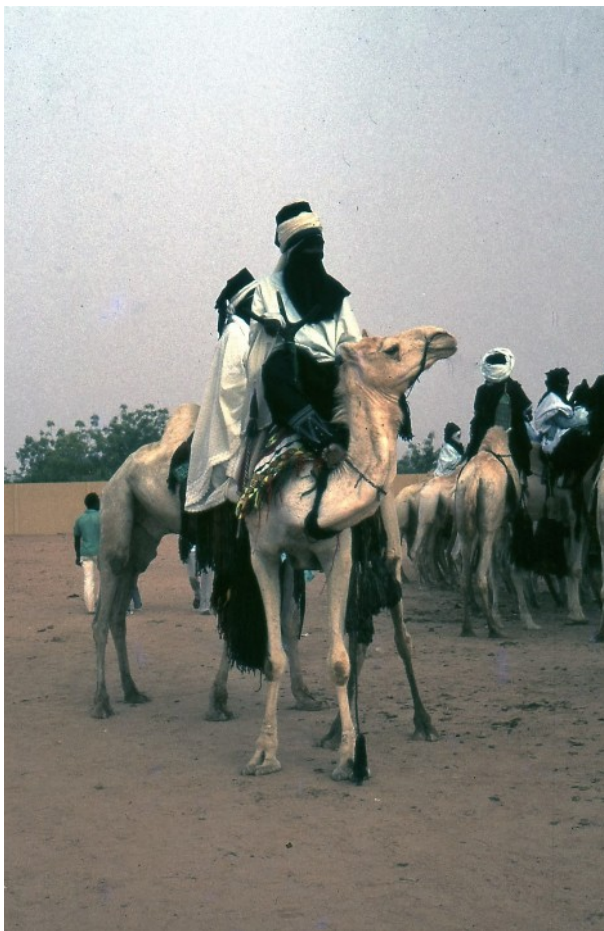
LIEVE OPA EN OMA, WIJ KOMEN IN NEDERLAND – ARASH en OMID

7 augustus 1982, Niamey

Ik schrijf met een potlood omdat ik mijn balpen thuis vergeten ben en hier steeds vergeet om er een te kopen. We hebben deze week twee brieven van jullie ontvangen. De reis naar Niamey ging prima. We zijn een nacht in Tahoua gebleven bij die Nederlandse familie met twee kinderen. Dat is voor de jongens ook heel leuk om eens met Nederlandse leeftijdgenootjes te spelen. In Niamey zaten we tot vanmorgen in een hotel en we waren nogal druk met de jaarvergadering van alle vrijwilligers hier, maar dat is nu afgelopen. Er werd natuurlijk weer heel wat afgekletst. Nu zijn we in het huis van Perzische vrienden en hier zijn ook twee kinderen. Het is een prachtig nieuw huis. En we blijven nog een paar dagen hier om allerlei zaakjes te regelen. Geld wisselen, tickets kopen, enzovoorts.

We kregen ook nog een aardige brief van SNV Den Haag. Dat ging over kinderbijslag. Dat krijgen we niet sinds we in het buitenland wonen omdat Aladdin geen Nederlander is. Nou, hadden we gedacht, dat is dan jammer en daarmee uit; maar nu schrijft de SNV dat zij dat in ons geval dan wel betalen. Een extra dus van f6000,- over de afgelopen twee jaar! We zullen woensdag aanstaande weer weggaan voor de reis naar Lagos. Eerst tot Sokoto en hoe we verder gaan zien we daar nog wel. We hebben hier in Niamey ook veel regen. Vanmiddag is het al de derde van deze week. Maar toch is het voor veel vee al te laat. Zelfs hier in het zuiden. Alle koeien die je ziet zijn broodmager, echt van die uitgemergelde beesten. Gisteren hebben we onze negende trouwdag (en die f6000,-) gevierd door een in een prima Libanees restaurant te gaan eten. We gingen samen met Bennie en Bas, die twee uit Tahoua. Hun kinderen waren in Tahoua gebleven. Daarna was er nog een feest ter afsluiting van de jaarvergadering en daar zijn we ook nog even geweest.

Verder niet veel nieuws, veel groeten en liefs allemaal en tot over drie weken!

Agadez, 14 oktober 1982

*Lieve papa en mama,
Eindelijk een berichtje dan. We zijn weer heelhuids in Agadez aangekomen! De reis naar Niamey ging prima, maar wat was het heet daar toen we 's middags uit het vliegtuig stapten, 37 graden maar liefst! Dan is een lange broek en trui toch wel te veel. We zijn naar het huis van bahá'í vrienden gegaan en daar zijn we tot woensdagochtend gebleven. Maandag de auto opgehaald. De accu was helemaal leeg. En nog dinsdag erbij genomen om de laatste boodschappen te doen. Woensdagavond in Tahoua geslapen, en donderdagmiddag thuis. De kaas is goed overgekomen en alle andere spullen ook. Alleen de hutkoffer is er nog niet. Vandaag zijn we de hele dag bezig geweest om het op orde te brengen en vanavond zijn we naar de bioscoop gegaan. Onvoorstelbaar hoor. Zo in je T-shirtje onder de sterrenhemel naar een film te zitten kijken. De jongens waren ook mee en die liggen nu al lekker in bed. Verder alles goed hier. Die vervelende chef van Aladdin is weer overgeplaatst naar Niamey, dus het zal wat prettiger werken zijn voor hem.*

Volgende keer schrijf ik wat meer. Dag, en veel liefs allebei en dank voor alle zorgen!

Agadez, 2 november 1982

Lieve pa en moe,

Alles goed met jullie? Ik heb uw brief van de 17de ontvangen op 26 oktober. Die heeft er dus wel een beetje lang over gedaan. Ik hoop dat pa nou maar weer eens van de pillen en zo afkomt, want dat heeft nu toch wel lang genoeg geduurd zeg! Vervelend is zoiets toch hè. Nou, de jongens denken heel veel aan jullie hoor. Elke dag komen ze wel weer met de een of andere herinnering aan. Het verhaal van Klein Duimpje (van de tv) heb ik al een paar keer gehoord en hoe ze met oma over de brug gingen om in een winkel zeep te kopen voor papa, en hoever ze wel gewandeld en gestept hebben, en ga zo maar door! Nu voelen ze zich hier ook weer prima thuis. Elke dag samen naar school, en als ik ze om 12 uur ga ophalen komen ze hand in hand aangestapt. Aladdin was weer hard aan 't werk gegaan, maar naar vijf dagen werd hij vreselijk ziek. Hij ligt nu al bijna twee weken in bed en het gaat nu wel veel beter. Hij had een zware bronchitis te pakken met een week lang hoge koorts en twee keer was hij niet meer in staat om te praten en liet hij zich zomaar vallen toen de dokter kwam. Maar met een spuitje valium ging dat ook weer over. Waarschijnlijk door de hoge koorts, en de vermoeidheid en alle emoties raakte hij in zo'n vreemde toestand. Nu heeft hij daar gelukkig geen last meer van, maar nog wel 'n beetje koorts en hoesten. Het was wèl 'n toestand. Maar zoals gewoonlijk hou ik het hoofd koel en alles ging zoals het moest. Vandaar dus dat ik nu de jongens naar school breng en weer haal. En het was de afgelopen weken wel wat druk natuurlijk. Met uitpakken, met de jongens, met boodschappen, met alle ziekenbezoek, enz. enz. Gelukkig is Yahyay er weer. Hij was er eigenlijk al meteen toen we thuiskwamen. Dat scheelt! Tussen alle bedrijven door ben ik druk in de weer met verf en kwast. Hier en daar een beetje opknappen voor dit jaar. Met Engels ben ik nog niet bezig. Het wachten is op de hutkoffer, daar zitten de meeste boeken in, en die staat al twee weken in Niamey op vervoer te wachten. Ik hoop dat die er volgende week zal zijn. Kunnen we ook tussen de mooie nieuwe lakens slapen. Het is vandaag aardig koel geworden. Veel wind de hele dag. Zondag was er nog een Nederlands stel te eten. Die wonen sinds een maand in Ingall, ongeveer 140 km hier vandaan. Leuke mensen die we nog wel eens vaker zullen zien. Morgenochtend breng ik deze brief even naar de post. Heel veel liefs en groeten voor jullie allebei en het beste met de gezondheid.

Agadez, 16 november 1982

Ik heb de twee brieven gekregen. Nou, nou, daar staat heel wat slecht nieuws in hè. Ja, we zijn wel geschrokken van het ongeluk dat Mart Heemskerk heeft gehad. Het is je bijna zoiets niet voor te stellen. We hopen dat hij er flink onder blijft hoewel dat niet altijd even gemakkelijk zal zijn. Hij zal 'n hoop dingen opnieuw moeten leren doen, nu met zijn linkerhand dan. Ik heb begrepen dat hij voorlopig nog een tijd in het ziekenhuis moet blijven. Ik hoop dat ze hem daar goed begeleiden. En dan zijn jullie zelf ook eigenlijk ziek. Wat 'n vervelende toestand toch. Wanneer moet pa in het ziekenhuis? Gaat hij daar misschien z'n verjaardag vieren? Ik weet niet wat zo'n operatie precies inhoudt. Ik zal het hier eens aan een van de dokters vragen. Ja, en dan zo'n bericht erbij, dat zal al met al ook niet erg makkelijk zijn voor jullie. Vraag je maar niet af waarom, want daar is nooit een antwoord op. Gelukkig kunnen ze tegenwoordig veel doen met prothesen en oefeningen. Hier zie je wel vaak mensen met zoiets als Mart nu heeft, maar hoewel ze het toch makkelijk accepteren en even zo vrolijk blijven, is het vaak voor hun de noodzaak om te bedelen. Maar ja, soms krijg je zelfs dat ze het voor de lol doen. Ik denk dat voor Mart, behalve alle kleine ongemakken, zal er toch veel ook gewoon door kunnen gaan. Nou, we wachten wat hem en wat jullie zelf betreft de volgende brieven wel weer af.

Hier is alles in orde. Aladdin is weer sinds vorige maandag aan het werk. En de jongens gaan steeds elke ochtend naar school. We hadden een druk weekend. In de eerste plaats kwam vrijdagochtend de hutkoffer eindelijk aan en alles zat er in, en op één plastic kan na was alles ook heel. Nou ma, u weet hoeveel ik er in gestopt had, dus ik ben aardig bezig om alles een plekje te geven. Alle etenswaar heb ik er maar in laten zitten. En goed dat er koffie bij zat want diezelfde middag kwamen de vrijwilligers uit Tahoua aan voor twee nachtjes. Bas en Bennie met hun twee dochters, net zo oud als Omid en Arash, en Leo met z'n Amerikaanse vriendin. Het is heel gezellig geweest met een huis vol.

We moesten een vergaderingetje houden voor de SNV en verder hebben ze hier veel verse tomaten en wortels gekocht. Die zijn er hier nu volop. Het is nu al koud geworden (nou ja!), maar in Tahoua hadden ze tijden lang geen verse groenten gehad. Verder hebben we veel gekletst, spelletjes Yahtzee gedaan en de kinderen hebben heerlijk gespeeld. Ze sliepen met z'n vieren in het hele grote bed. Met kussens hadden ze in dat vier stukken verdeeld!

Over anderhalve week moet ik zelf 'n paar dagen naar Maradi voor een landelijke vergadering vanuit elke streek een SNV'er. Yayyah blijft dan 's middags en 's nachts ook want soms moet Aladdin ineens naar het ziekenhuis als er een spoedgeval is. We hopen gauw weer wat van jullie te horen. Veel liefs en vooral veel sterkte met alle narigheden! En pa, goeie moed voor de operatie hoor!

Dag, groeten van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

Agadez, 22 november 1982

Zo aan de vooravond van pa z'n 79ste verjaardag zal ik jullie nog maar schrijven. In m'n vorige brief heb ik niet geschreven: gefeliciteerd Pa, maar bij deze dan. Ik weet niet of Pa z'n verjaardag in het ziekenhuis moet vieren of thuis? In elk geval denk ik toch dat er dit jaar een schaduw valt door Mart z'n ongeluk. Ik heb vorige week Riet al geschreven en zal Mart Heemskerk ook gauw schrijven. Het is wel een beetje moeilijk omdat ik hem al zolang niet heb gezien, maar ik zal toch wel wat pennen. Ik hoop dat jullie jezelf er toch wat overheen weten te zetten want zoals altijd: het leven gaat door en er zijn zoveel andere dingen om bij stil te staan. Ik herinner me dat Riet weleens zei dat bij haar, en voor haar, altijd alles zo goed ging dat ze weleens dacht dat er toch ook eens iets niet goed zou moeten gaan, en dat is in feite zo. Iedereen heeft dingen mee, en dan weer eens dingen die tegenlopen, en nu is het duidelijk voor hun eerste echte tegenslag. Maar omdat ze allemaal jong zijn, en Mart zelf ook, ben ik er zeker van dat ze deze tegenslag wel aankunnen. Ik kleiner het geval niet hoor. Het zal voor Mart erg lastig blijven en hij zal zoveel dingen opnieuw moeten leren doen, maar ik weet zeker dat het hem niet voor de rest van zijn leven tot een zielig figuur zal maken die niet meer gelukkig en blij kan zijn! Ik hoop van harte dat het bij deze tegenslag voor hen blijft.

Hier is verder weinig meer over te zeggen van mijn kant, maar dit is wat ik dacht dat ik aan jullie zou willen zeggen. Hier is alles trouwens goed. Aladdin is weer opgeknapt nadat hij helemaal afgeknapt was. En ik zelf ga gewoon mijn gangetje. Ik denk veel aan die zes drukke weken in Nederland. Ik geloof toch dat ik toen wel een beetje afgeknapt op jullie overkwam. Hoewel ik me lichamelijk prima voelde was ik misschien van binnen niet helemaal zoals ik wel had willen zijn. We hadden natuurlijk al 'n opwindende tijd in Nigeria achter de rug! En dan al die afspraken links en rechts die toch afgewerkt moesten worden. Maar ja, c'est la vie, zoals ze hier zeggen. Je hebt het niet altijd voor het zeggen nieuwe? De jongens zijn nog steeds vol van Nederland hoor. Ze zitten nu lekker samen te spelen in hun slaapkamer. Daar is het warmer dan in de kamer. Ja, sinds vorige week is het koud geworden. Er waait steeds een stevige wind en het tocht behoorlijk. Ik heb in hun kamer een extra lampje opgehangen en ze zitten met het een en ander te spelen op het mooie tapijtje van Ome Nosrat. Best gezellig zo.

Ik begin nu weer aardig op gang te komen met het Engels. Heb vandaag m'n tweede les ingestuurd. Gisteravond hadden we de Nederlanders uit Ingall weer op bezoek. Ik had geloof ik al over hun geschreven. Ze heten Hendrik en Lydia en het zijn hele leuke mensen.

We zaten tot laat in de avond te kletsen over van alles en nog wat. We hebben afgesproken dat we bij hun in Ingall Sinterklaas gaan vieren. Dit is over 'n kleine twee weken al. Het is 160 km hier vandaan. Lydia is een dochter van een schapenboer en een van tien kinderen, en dan zou het niet leuk zijn om op zo 'n dag alleen te zijn, want ze is van huis uit hele drukke Sinterklazen gewend! En zelf vind ik het ook wel erg gezellig om toch een Sinterklaas met cadeautjes en rijmpjes te hebben! Dus nu heb ik de jongens verteld dat dit jaar de cadeautjes in Ingall zouden komen en dat vinden heel erg leuk.

Deze vrijdag ga ik voor een lang weekend alleen op stap. Ik vlieg naar Maradi voor een vergadering van SNV-ers en ik moet wel tot dinsdagochtend blijven, want eerder is er geen vliegtuig terug. Yahjah komt dan 's middags en blijft dan bij de kinderen, en slaapt waarschijnlijk ook hier als Aladdin wacht heeft. O, dat had ik geloof al geschreven hè. Vanavond komt Jim, de collega van Aladdin, schaken. Hij had laatst nog een 'n mooie blunder geslagen. Het was zo dat de Minister van Gezondheidszorg op bezoek was in Agadez, en hij kwam ook in het lab langs, maar daar was op dat moment niemand. Jim kwam aangewandeld, wist niet wie die man was en zei: "Hallo, wat moet er gebeuren?" De directeur, die er bij was, haastte zich om uit te leggen wie de bezoekers waren en Jim natuurlijk helemaal rood en verlegen! Enfin, de minister vond het maar een rotzootje en vroeg wie er verantwoordelijk was voor het lab. "O, dat is Aazami" zei de directeur, "maar die is nu ziek!" We hopen maar dat dat bezoek een beetje effect zal hebben. Misschien komen er nu wel meer spullen vanuit Niamey voor hier.

Alle extra kinderkleren, jasjes enzo, heb ik inmiddels uitgedeeld aan kinderen hier en daar, en ook van ons zelf hadden we nog dingen die Omid (eindelijk) nu te klein zijn en die hebben we aan de nonnen gegeven. Nou ga ik er maar een punt aan draaien. Nog even m'n volgende les doorkijken. Hoe is 't met uw Engels? Leer je nog steeds woorden bij? En dan zal ik nog Mies schrijven. Fijn dat ze nog een keer bij Aazami geweest is. Het is wel een hele nieuwe ervaring voor haar, maar ik heb het gevoel dat ze er voor zich zelf veel mee zal kunnen doen. En ik denk ook dat ze nu een heleboel dingen kan begrijpen die mij ook zo bezig houden. Zo, veel liefs allebei en groeten van ons alle vier. Sterkte nog en tot schrijfs.

Liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

Agadez, 8 december 1982

Bedankt voor de brief van 24 november, en de brief van Riet daarbij. Fijn om van haar zelf te lezen dat ze onder alle narigheid zo flink en bezig blijven. Ik stuur hem hierbij maar weer terug. Arash heeft ook weer een mooie tekening gemaakt. Ik moest overal precies bij schrijven wat het allemaal voorstelt. Wat goed dat pa niet geopereerd moet worden zeg. Dat is 'n meevaller. Maar zijn de klachten nu eigenlijk wel voorbij? En mama, hoe is het met de blaas nu? Die geeft u ook ontzettend last hé. Ik hoop dat het nu allemaal een beetje voorbij zal zijn, en dat jullie in goede gezondheid het nieuwe jaar ingaan. Hier is alles goed. Het is alweer twee weken geleden denk ik dat ik schreef. Ik zou naar Maradi gaan voor 'n dag of wat, maar toen ik die vrijdagochtend klaar was om te gaan; tasje gepakt, voor 'n paar dagen eten gekookt, oppas geregeld, nou net op die dag het vliegtuig uitgevallen was! Gemeen hoor, maar ik moest wel thuis blijven. Afgelopen zondag, 5 december, zijn we naar In-gall gereden (160 km van hier) en daar hebben met Hendrik en Lidie Sinterklaas gevierd. Cadeautjes voor de jongens en ik had veel speculaas gebakken. We zijn buiten gaan picknicken en zo was het toch een speciale dag. Verder hebben we de laatste weken nogal veel eters hier gehad, wat altijd wel heel gezellig is. Zo waren hier maandagavond vijf Amerikaanse vrijwilligers/ters. Dat is dan een avondje Engels, want meestal is het toch wel Frans als er visite is. De jongens zijn een paar dagen thuis gebleven van school omdat Arash koorts had. Omid wil dan ook niet gaan. Nu kwam het aardig uit dat ze de hele dag met hun nieuwe speelgoed bezig konden zijn. Lego en kleine keukenspulletjes. Omid "maakt" yoghurt, en hij weet precies al hoe dat moet. Als het zo uitkomt zal ik het hem eens echt laten maken.

Vanmiddag hebben we "Mens erger je niet" zitten spelen en dat doen ze ook al aardig. OJa, Arash voelt zich nu vreselijk groot want hij is aan 't wisselen. Eén ondertand is er al uit en de ander zit al helemaal los. Op school ziet hij natuurlijk veel kinderen die aan 't wisselen zijn, maar die zijn dan al 6 of 7 jaar. Ja, dit moest ik wel even aan Opa en Oma schrijven. Met Aladdin gaat het ook prima.

Hij heeft het tegenwoordig heel druk op z'n werk; geen tijd om te piekeren. Vandaag hadden we de eerste zandwind van deze winter. Ik krijg daar erg de kriebels van, maar het hoort er nou eenmaal bij. Tot schrijfs weer, het allerbeste allebei en heel veel liefs voor jullie.

Regien, Aladdin, Arash en Omid

6 januari 1983

Vandaag ontvingen wij de brief van de 27ste december en het is fijn om erin te lezen dat het goed gaat met allebei. En nu alweer zo gauw Riet en Jan op bezoek. Dat zal wel heel fijn zijn om die weer te zien. Wij zijn sinds de Kerstdagen nogal druk in de weer geweest, of al langer eigenlijk. Op vijf december was er natuurlijk een dagje naar Ingall, en een week later zijn we met 'n paar kennissen 'n heel stuk gaan rijden door de woestijn ten noorden van hier. Zo rond de Kerst en Nieuwjaar waren Hendrik en Lidie, uit Ingall, weer in Agadez en op die dagen hebben we ook hier en daar wat mensen bezocht. Er kwamen ook nog drie Nederlanders uit Zinder ineens aanwaaien voor een nachtje, en net op zo'n avond dat we drie Belgen en Hendrik en Lidie te eten hadden. Een hele club zo bij elkaar! Het ouwejaarsfeest hebben we gezellig gevierd bij de Belgen thuis. Lidie en ik hadden de hele ochtend staan oliebolle bakken! Ze smaakten ons prima. Iedereen had voor dat feest wat eten meegenomen en het was zoveel dat we er de volgende dag weer met z'n zevenen, plus Arash en Omid, van gegeten hebben. En zondag, de 2de januari ben ik met "de Belgen", ik noem ze voor het gemak maar even zo, weer naar Ingall gegaan want daar was 'n groot feest in de stad dat de hele nacht duurde. We zijn om een uur of vijf 's middags wezen kijken en later weer van elf uur tot half twee 's morgens. Het was wel de moeite hoor. De mannen zongen en dansten en de vrouwen maakten muziek met stokjes op tamboerijnen. En dat hebben wij natuurlijk ook even geprobeerd! De mannen in hun lange kleden en helemaal gesluierd, dat was een mooie gezicht. Om half vier was ik weer thuis en Aladdin sliep natuurlijk al lang.

Vanmiddag hadden we weer ineens 'n huis vol, of eigenlijk begon dat gisteren al. Toen kwam namelijk Paul aan, dat is de opvolger van Leentje en die slaapt 'n paar nachtjes hier totdat hij zijn eigen huis 'n beetje op orde heeft. En toen stond ineens Hendrik hier weer, die had in Ingall moeilijkheden gehad met allerlei hoge ambtenaren, en hij was zo kwaad geworden dat hij wel zo terug naar Nederland wou. Dus die kwam bij 'n paar kennissen hier even goed zijn hart luchten. En vandaag was het alweer wat gesust. En hij blijft gewoon. Zo'n crisis krijgt vroeg of laat bijna iedere vrijwilliger. Vanmiddag kwam zijn vrouw Lidie ook, met nog een Franse vrijwilliger en zo hadden we weer een hele eetclub, en vanavond, het is nu al elf uur, aten we allemaal bij die Franse jongen. Al met al wel gezellig en druk omdat deze week Yahyah weg is naar zijn dorp. Ik ben ook prompt achter met de cursus Engels en ik hoop dat ik het weer kan inhalen. De jongens zouden eigenlijk dinsdag weer naar school gaan, maar Arash snottert nogal en het waait hard en het is koud hier. Daarom blijven ze allebei nog maar een weekje thuis. Ze tekenen ontzettend veel en spelen natuurlijk met Lego. Maandag zullen ze wel weer naar school gaan. Vanavond waren ze ook met ons mee en de hele avond hadden ze de grootste lol met Lidie en Hendrik, die ze de honingbaard noemen. Hij heeft namelijk rood haar. Nou, wat hebben we verder nog in het vooruitzicht. Zaterdag zal onze SNV-baas eindelijk eens komen. Die zou eerst in november, toen december en dan nu aanstaande zaterdag komen. Hij zal ons wel wat meer te vertellen hebben over wat we na dit jaar Agadez kunnen gaan doen. Zondag komen de nonnen bij ons eten. Ze komen met z'n zessen geloof ik. Dat is wel leuk hè. Het wordt zo onderhand 'n echte eetfabriek hier. M'n pannen worden bijna te klein. O, en morgenavond gaan we naar de Egyptenaren. Die hebben veel mensen uitgenodigd want zij vieren op 7 januari hun Kerstfeest. Zij zijn Koptische christenen. Zo zie je, het is ook de kouwe tijd en tegelijk de feesttijd. Nou, Aladdin gaat zo tussen alles door zijn gang. Er is genoeg werk op het lab. Paul nam gisteren nog een mooie microscoop voor het lab mee, en nu hebben ze er dan twee die goed zijn (en twee die slecht zijn). Thuis zit hij tegenwoordig veel te schaken op z'n mooie nieuwe schaakbord. Zo, dat zijn weer alle nieuwtjes van hier. Schrijf maar gauw weer.

Veel groeten en liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

januari 1983

Hier is alles prima. Nog steeds koud en veel wind. Het is binnen 20 graden, dus we zitten met sokken en truien aan! Het is nu ochtend, de kinderen zijn naar school en ik kan niet veel tijd aan het koken besteden want ons gas was op en we waren niet op tijd om een nieuwe fles gas te gaan kopen. Nu blijkt er al sinds twee weken geen gas in de stad te zijn en we hopen maar dat er deze week een nieuwe voorraad komt. We hebben wel zo'n klein camping gasje, dus daar moeten we het maar even mee doen. Die Jan, onze SNV-baas, is nog langs geweest. Hij heeft een gesprek met de ziekenhuisdirecteur gehad over de overplaatsing van Aladdin naar Dosso. Daar begint hij een nieuw SNV-contract voor drie jaar. Het is een klein stadje en ongeveer 130 km van Niamey. De mensen spreken daar een andere taal, Djerma. Het is wel leuk dat de buitenlanders hier zoveel met elkaar omgaan, maar ik vind het jammer dat er vaak geen Nigeranen bij zijn.

Maar soms is dat wel zo. Zo was er afgelopen zaterdag een soort afscheidsfeest voor een Amerikaanse verpleegster en daar waren wel heel wat mensen van hier. Dat is wel zo leuk! Om negen uur s'avonds begonnen we met Touareg thee. Drie keer een klein glaasje hele bittere, en hele zoete thee. En tussendoor veel kletsen, een beetje dansen, nog meer kletsen, enzovoort. We bleven tot half twee. Arash lag al lang te slapen op een matras, maar Omid bleef wakker en heeft tot het laatst toe "gedanst" en "spook" gespeeld met een doek over zijn hoofd. Hij vind dat prachtig, zo'n echt feest.

We nemen ze altijd mee als er zo iets is.

26 januari 1983

Hier nog maar even nog een berichtje vanuit dit drukke huis in Dosso! Dat was ontzettend leuk zeg om mama aan de telefoon te hebben vorige week! En inmiddels weten we ook dat het makkelijk is om van hieruit naar Nederland te bellen. Toen mama belde zat Lidie net volop in de weeën en drie uur later werd hun zoon geboren. En ik zit hier nog met een geweldige dikke buik nu deze brief te schrijven. Vanwege alle aanloop, en druktes met hun baby, kwam ik er niet toe om eerder te schrijven. Ik was trouwens helemaal ontzettend achter met de brievenverzending die woensdag.

Dat was me dus het dagje wel, die woensdag. In de ochtend werd Lidie wakker met beginnende weeën, en de bedoeling was eigenlijk dat ze dan met Hendrik, haar man, en Aladdin gauw naar Niamey zou gaan om daar in het ziekenhuis te bevallen, dus de mannen gauw hun auto's klaarmaken en Lidie haar tassen klaarzetten, maar eerst lieten we de vroedvrouw van hier langskomen. Zij vond dat het al eigenlijk te ver gevorderd was om nog anderhalf uur te gaan reizen, en dus besloten ze maar hier te blijven en achteraf waren ze daar heel gelukkig mee. De vroedvrouw kwam zo om de twee uur even kijken en om vier uur ging de stoet naar het ziekenhuis. Aladdin, Hendrik, Lidie, de vroedvrouw en Gerrie. Gerrie is ook een Nederlandse en die heeft de rol van kraamverzorgster op zich genomen. Om vijf uur werd de baby geboren en om zes uur kwamen ze allemaal weer thuis! Dat ging dus allemaal heel voorspoedig. Verder was Wilma, nog een Nederlandse, ook flink in actie. En ik was thuis met de jongens. Die dag en de volgende dag had ik van de weeromstuit ook weeën, maar dat was niet echt en het hield dan ook weer op.

Lidie en Hendrik zouden graag blijven tot onze baby er ook is en ze hebben nog ongeveer de tijd, dus wie weet zien we dan onze kleintjes. Dat zou leuk zijn hé! Arash en Omid vinden hun baby heel mooi en alle druktes er omheen ook natuurlijk. Eigenlijk hadden we de pech dat ze allebei de hele week ziek thuis waren. Koorts, snotneuzen enzo en gisteren weer naar school, maar vandaag had hij toch 39,5.

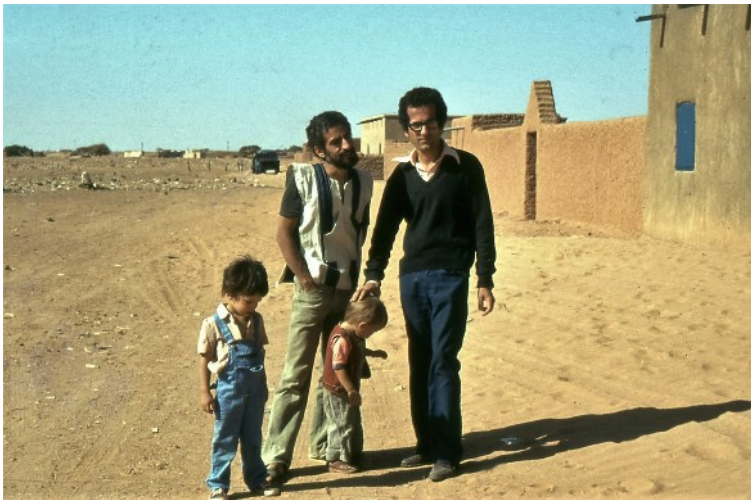
En Omid is aan het wisselen, heeft net een tand er uit, maar is door de koorts van de afgelopen week, en waarschijnlijk door jaloersheid, niet te genieten. Hij at al drie dagen niets meer, want alles doet "pijn" in z'n mond. Hij had ook opgezette amandelen. Hij dronk alleen maar thee met melk! Nu vanavond hebben we zijn losse tand er maar uitgetrokken – en hij is wel trots op dat gat in zijn mond! – want hij had inmiddels wel een hele ruwe tong van het voelen steeds en dat deed ook al pijn. Nou, nou, zo kun je ineens van alles tegelijk hebben. Dat jaloers zijn van Omid is wel een aardig voorproefje voor ons. Lidie was natuurlijk al zes weken hier en deed veel spelletjes enzo met de jongens, maar nu is ze de hele dag met kleine Freek in de weer. Het zal veel schelen als ze hun kwaaltjes weer te boven zijn en tenminste gewoon naar school kunnen gaan. En er zijn verder wel twee families waar ze altijd kunnen gaan spelen. Oppassers genoeg in de stad. Vanaf dit weekend is Aladdin vrij. Hij neemt vakantie op die we nog van vorig jaar hadden staan, en dat zal wel fijn zijn. Ik moet echt een beetje bijkomen en uitrusten, liefst vòòr de bevalling. En daarna ook natuurlijk. Maar met al die druktes en al die mensen die komen en gaan is 't trouwens wel gezellig hoor. We eten nu meestal met z'n zevenen. Lidie, Hendrik, wij vier en Wilma. En ze helpen allemaal mee met het koken en opruimen enzovoort. Ik laat het hier maar bij en schrijf 'n volgend keer weer verder.

We kregen nog een brief van 13 november waarin u over ome Jan Suyten schreef. Die is twee maanden onderweg geweest, en ook de brief van 8 januari. Gelukkig dat het met jullie allebei goed gaat hoor. Houwen zo.

1 februari 1983

Zo, ik heb eigenlijk alweer een tijdje niet geschreven. Gisteren kregen we uw brief van 23 januari en ook de brief van Riet. En vorige week jullie lange brief van 16 januari. Jullie zullen wel een gezellige tijd gehad hebben met Jan en Riet. Gelukkig dat ze het goed maken hè. En nu zal Riet ook wel weer net weg zijn. Twee weken is niet zo lang. Hier is alles prima. Nog steeds koud en veel wind. Het is binnen nu 20 of 21 graden, dus zitten we hier met sokken en truien aan. Het is nu ochtend, de kinderen zijn naar school en ik kan niet veel tijd aan 't koken besteden want ons gas was op en we waren niet op tijd een nieuwe fles gas gaan kopen. Nu blijkt er al sinds twee weken geen gas in de stad te zijn en we hopen maar dat er deze week een nieuwe voorraad zal komen. We hebben wel zo'n klein camping gasje, en daar doen we het dan maar even mee. Die Jan, onze SNV-baas, is nog langs geweest. Wanneer was 't, ik denk twee weken geleden. Nou ja, veel nieuws had hij ook niet te vertellen hoor. Hij heeft een gesprek met de directeur van het ziekenhuis over de overplaatsing van Aladdin naar Dosso. Dat zal wel doorgaan, maar we weten niet precies wanneer. Eerst moet er een opvolger voor Aladdin uit Nederland komen. Waarschijnlijk zal het wel in mei zijn, dus dan verhuizen we en begint Aladdin een nieuw SNV-contract voor drie jaar. Het is ook een klein stadje, en ongeveer 130 km van Niamey zodat we ook daar regelmatig heen kunnen gaan om onze bahá'í vrienden te zien en ook om boodschappen te doen. We komen altijd langs Dosso als we naar Niamey rijden. De mensen daar spreken een andere taal, dat is Djerma, dus dat zullen ook 'n beetje moeten leren, of in elk geval Aladdin. Jim, de Amerikaanse collega van Aladdin, gaat ook weg. Over een paar weken gaat hij naar Arlit en dan komt er een Amerikaanse vrouw voor hem in de plaats. Erik en Catherine, de Belgen, gaan ook in mei voorgoed weg, dus het is de grote uittocht voor de Nederlands sprekenden. Paul, die nog maar net hier is, vindt dat wel jammer, maar tegen die tijd kent hij zeker 'n heleboel andere buitenlanders en ook Nigeranen om z'n vrije tijd mee door te brengen. Het is wel leuk dat de buitenlanders hier zo snel met elkaar omgaan, maar ik vind het jammer dat er vaak geen Nigeranen bij zijn. Maar sóms is dat wel zo. Zo was er afgelopen zaterdag een soort afscheidsfeest voor een Amerikaanse verpleegster en daar waren heel wat mensen van hier. Dat is wel zo leuk. Om negen uur 's avonds begonnen we met de Touareg-thee. Drie keer een klein glaasje hele bittere, en hele zoete thee. Arash lag al lang te slapen op een matras, maar Omid bleef wakker en heeft tot het laatst toe "gedanst" en "spook" gespeeld met een doek over z'n hoofd. Hij vind dat prachtig, zo'n echt feest. We nemen ze altijd mee als er zoiets is. Verder niet veel nieuws van hier.

Tot schrijfs maar weer en veel groeten aan alle broers en zussen. Heeft Mies m'n dia-rolletje al ontvangen?
Dag, Regien, Aladdin, Arash en Omid

19 februari 1983

Lieve papa en mama,
Alles goed met jullie? De rust weergekeerd in de Rip, en vol verwachting klopt ons hart – voor de reis naar Canada van moe. Het zal heel leuk zijn om Riet en Jan en hun kinderen daar in hun eigen bedoening te zien. We vinden het echt flink hoor, want het is toch een hele reis zo. Nog maar drie maanden te gaan. Denk aan 't paspoort hoor. Dat zal wel een geldige moeten zijn. Het is wel fijn

dat er niet overgestapt hoeft te worden. Is het een zogenaamde chartervlucht? Met een vaste datum voor heen en terugreis? Dan moet u ook niet vergeten er een annuleringsverzekering bij af te sluiten, want stel je voor dat je net even ziek wordt en niet kan reizen, dan moet je toch 'n gedeelte, of soms zelf alles, betalen. En natuurlijk ook een bagage-ongevallenverzekering voor de duur van de reis. en doe voor onderweg maar je steunkousen aan, en makkelijke schoenen, want van zo'n lange zit krijg je meestal wel vermoeide benen. En als ik nog meer tipjes bedenk dan schrijf ik dat nog wel. Wel jammer dat pa niet meegaat, maar ja, 't is tenslotte niet verplicht – hoewel er toch geen kippen meer zijn waar je voor thuis moet blijven pa.

Hier gaat alles best. Sinds kort is het ineens weer helemaal zomer geworden. Binnen tien dagen 14 graden verschil! Gisteren hebben we ons bed maar weer buiten gezet, en zo tegen de ochtend heb je nog wel een deken nodig. De jongens slapen nog wel binnen want die blijven nooit zo goed onder hun laken of deken liggen. Op school gaat het prima met ze. Ze zeggen nu eindelijk ook thuis de versjes op die ze daar leren, en zingen doen ze ook! Soms weten ze natuurlijk zelf niet wat ze nou eigenlijk zingen.

Omid speelt graag Madam met baby. Dan moet hij een jurk aan, ofwel dat is een grote theedoek en dan zo'n beertje op zijn rug. Dan loopt hij rond en 't is ssst ssst.... m'n baby is een beetje ziek en hij moet slapen. Als je dat ukkie zo ziet rondstappen dan kan je bijna niet geloven dat hij al vijf wordt. Arash is de laatste tijd hard aan het groeien. Hij ziet er prima uit. Ik heb nog steeds van Mies niet gehoord of ze dat rolletje dia's van me gekregen heeft. Maar inmiddels heb ik door dat ons fototoestel iets mankeert. Ik had een zwart/wit film ontwikkeld, maar er stond helemaal niets op! Snap er niks van. Morgen gaan we met de Landrover op stap en ik heb nu een toestel van iemand anders geleend en zal een kleurenfilm vol maken.

Over Dosso weten we zelf nog steeds heel weinig. Geen idee wanneer we moeten gaan. Er was mei gezegd, maar dat is niet zeker. Eerst moet er nieuwe voor Aladdin in de plaats komen en dat kan nog wel even duren. Dus ik ga nog maar niets inpakken. Ook waar we daar gaan wonen enzo is nog helemaal nog niet geregeld. Wat de SNV betreft is het wel in orde allemaal, en het ministerie in Niamey moet nog benaderd worden over de oververplaatsing, maar dat is allemaal papier gedoe en het zal wel een keer gaan gebeuren. Voorlopig blijven we dus nog gewoon hier en dat bevalt ook prima. We hebben geen haast. Van de plaats Dosso weten we zelf ook niet veel, alleen is het veel groener dan hier.

Het is nu alweer 21 februari. Zondag zijn we de hele dag weer op stap geweest met Erik en Catherine. We gingen een mevrouw naar huis brengen die zo'n 40 km van hier woont, helemaal ver van alles en iedereen. Een moeilijke weg, dat wil zeggen het laatste stuk van ongeveer 40 kilometer. Vol hobbels en gaten en zand en rotsen enzo. Wel een heel mooi gebied.

Zij woont daar met haar man en vier kinderen en ze hebben daar een lagere school voor Touareg kinderen. Verder hebben we thee gedronken op een mooie plek en wat gewandeld. Nu hebben we een paar dagen een logé; dat is een Zwitsers meisje dat bij die familie woont en die les geeft aan hun eigen kinderen. Die krijgen namelijk Frans onderwijs, met een schriftelijke cursus. Zij moet naar Agadez om een aangetekende brief op te halen, dus meteen de kans om Agadez te zien.

Jammer dat het met ome Wim zo moeilijk is zeg! Ik geloof dat de moeder van Aladdin in net zo'n soort situatie is. Zo wordt hun geduld, en vooral de familieleden, nog erg op de proef gesteld.

Arash heeft vanavond al zijn tekeningen uitgedeeld; we hadden 'n paar mensen te eten, maar er is nog een mooie die ik toch doorstuur. Het is eigenlijk geen brief, maar een les. Die wilde hij opsturen naar Leiden om hem na te laten kijken, net zoals ik dat met mijn Engelse lessen doe! Hij had hem al in een envelop gedaan en dichtgeplakt en ging er net 'n stuk of wat postzegels op plakken toen Aladdin dat zag. Arash is soms zo heel serieus bezig.

Veel liefs en groeten van ons alle vier, tot schrijfs!

11 maart 1983

Lieve pa en ma,

Het is zeker al weer even geleden dat ik schreef want ik heb hier nu twee brieven van jullie, van 20 februari en 3 maart. Die laatste kwam gisteren aan. Alles goed met jullie? Fijn dat je nu echt geboekt hebt voor Vancouver hoor! Dus straks gaat het echt gebeuren! Het is goed dat we weten dat Pa zich wel kan redden als hij alleen thuis is. Wel handig eigenlijk, zo'n bank vlak bij huis waar je alles kunt regelen voor zo'n reis. Nou, nog maar twee maandjes maar. Ben je echt niet zenuwachtig moe? Ik was het voor de eerste paar keer wel hoor. Maar nu helemaal niet meer. Het is een soort super grote luxe bus en je krijgt onderweg ook steeds wat te eten en te drinken. Nog een tipje, probeer een plaats aan de gangkant te krijgen, dat moet je vragen op Schiphol waar je de koffers afgeeft enzo. Want dan is het veel makkelijker om even te gaan staan, naar de wc gaan en zo, en het is goed om steeds even de benen te strekken. En zo'n koffertje als handbagage is ook makkelijk als je dat onder de stoel vóór je schuift, of onder je eigen stoel, want dan kun je dat ook onder je voeten zetten zo nu en dan. Dat alles om te voorkomen dat je last van prikkende benen krijgt, en voor de rest zal 't wel lukken, en als je last van oorsuizingen hebt, dan flink slikken en dan gaat dat ook weer over. Maar dat is alleen bij het stijgen en landen hoor. Als het vliegtuig eenmaal recht vliegt dan heb je nergens meer last van.

Zo, hier is alles picobello. Het was eerst warm geworden maar na een week koelde het weer af en nu is het nog steeds lekker koel. Nou ja, in huis dan, want in de zon is het wel heet hoor! Nog steeds truien en lange broeken-weer. Eergisteravond was ik met Erik en Catherine naar de bioscoop en ik zat te bibberen van de kou. Maar het is wel leuk om zo in open lucht een film te zitten kijken.

Aladdin is nog steeds heel druk op z'n werk, en 's avonds zit hij vaak te schaken. Met iemand of zomaar in z'n eentje om te oefenen. Hij verslaat nu bijna iedereen, dus hij heeft echt vorderingen gemaakt. Ik zit 's avonds veel te lezen, of doe nog wat Engels. Daar gaat het tot nu toe goed mee. Ik ben nu aan de 17de les, dus ook de 17de week, en de resultaten zijn ruim voldoende. Op woensdag-ochtend stap ik met een stapel boeken naar Steve, de Amerikaanse leraar Engels die hier op school les geeft, en dan nemen we samen de lessen door en dat helpt me veel. In ruil komt hij dan bij ons eten, en dat is ook gezellig.

Zo nu en dan ga ik langs bij de zusters. Een van hen heeft me een leren bandje voor aan m'n bril gemaakt, want Omid heeft ontdekt dat hij met gemak mijn bril van me neus kan wippen en het is een wonder dat die nog niet gebroken is! Maar nu zit er een mooi leertje aan en ik zie er natuurlijk uit als een juf! Omid en Arash doen hun best om te lezen en te schrijven. Omid kan het eigenlijk niet uitstaan dat hij niet precies alles kan doen wat Arash kan, dus we moeten hem echt steeds prijzen en aanmoedigen in wat hij wèl goed kan en dan is hij heel tevreden en hij glimt dan van trots. Hij heeft nogal een pittig karaktertje en soms wordt hij ontzettend boos en dan schreeuwt hij drie keer zo hard als-ie groot is, en op zulke momenten is m'n bril dan ook niet veilig! Dan gaat hij met me vechten!

Nu is hij echt niet dom en hij kan al zelf een legpuzzel maken met mij en Mens-erger-je-niet spelen. Een keer speelde hij met Arash, maar toen vloegen op 'n gegeven moment alle pionnetjes door de kamer! Verder is Omid steeds aan het "moederen". Hij vroeg laatst: Mama, wie ken jij die kleiner is dan ik? Ik zat even na te denken en noemde drie kleinen op. "Maar die zijn nog baby's! En ik ben toch al bijna vijf!". Hij begint te voelen dat hij 'een kleintje' is. Nog steeds onder de meter. Hij zal daar toch aan moeten wennen want wij kunnen hem ook niet langer maken. We zeggen al nooit meer dat hij "nog klein" is, nee, hij is al groot want hij is vier en 'n half. Arash is juist hard aan het groeien sinds we terug zijn. De bloemetjes-broeken zijn hem alweer veel te kort! Ik zal gauw nog eens wat foto's maken. Mijn toestel is blijkaar kapot, maar ik krijg een toestel van iemand te leen. Nosrat Azami schreef dat oma tot ieders verbazing weer heel veel is opgeknapt. Ze eet weer, praat weer en kent weer iedereen en ze zal waarschijnlijk naar een bejaarden tehuis in Katwijk gaan! Wonderlijk hé. Het is misschien toch haar tijd nog niet, hoewel ze al zo'n lang leven achter zich heeft. Zo, hier laat ik het hierbij voor vandaag, heel veel liefs en groeten van ons alle vier, en groeten aan alle broers en zussen, en zwagers en schoonzussen.

29 maart 1983

Lieve papa en mama,

Alles goed met jullie? Op de radio hoorde ik dat het nog echt winters weer is in Nederland! Brr, ik moet er niet aan denken hoor. En hier is de koele tijd, die al een maand extra geduurd had, nu echt voorbij en sinds eergisteren hebben we de ventilator weer aan. Buiten zo'n 40 graden en binnen zo'n 33, dus nu kunnen we de truien en broeken opruimen. Ik zou ze wel willen inpakken, maar er is nog steeds zo weinig nieuws over Dosso. Er schijnt een opvolger voor Aladdin gevonden te zijn die in juni verwacht wordt. Enfin, half april gaan we voor 'n week naar Niamey en hopelijk zullen we daar dan eens meer te horen krijgen. Bedankt voor het schrijven over ome Wim. Het is toch wel goed om 'n beetje over de omstandigheden te weten. Vreemd dat de een zo dood gaat en de ander, oma, toch weer zo opgeknapt is, terwijl ze in ongeveer de zelfde situatie lagen. Ja, we kunnen het gewoon niet weten hè, wat nou eigenlijk de bedoeling ervan is. Aladdin was wel blij met 'n beetje goed nieuws over z'n moeder, maar ze zal nu toch wel behoorlijk afgezwakt zijn. Ik hoop dat tante Nel goed door de moeilijke tijd heen zal komen. Zoals meestal is 't niet makkelijk om de dood te aanvaarden, en toch is het enige middel om in het gemis van iemand toch nog gelukkig verder te leven. En ongelukkig verder leven kan ook, maar dat lijkt zo zinloos en ook jammer van die jaren die God je nog geeft.

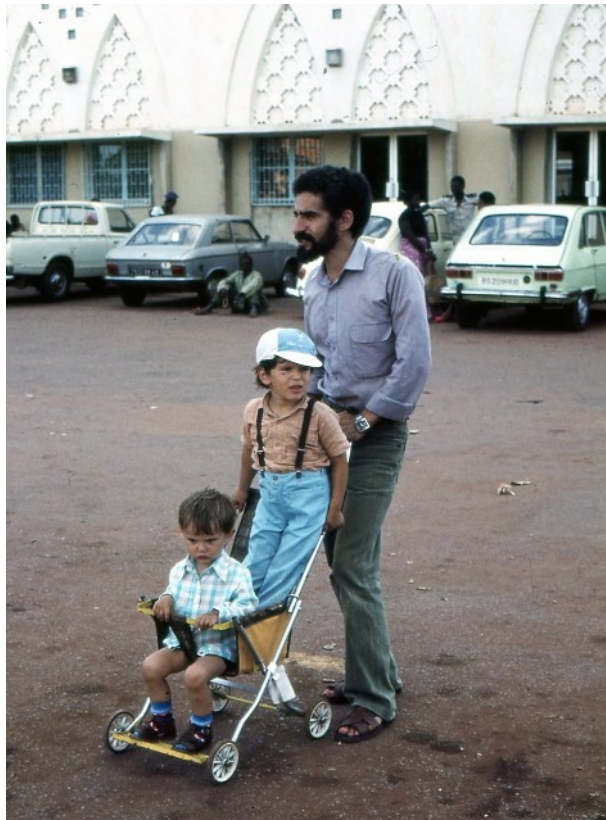
Deze week, en de vorige, hebben Arash en Omid Paasvakantie. Vorige week kreeg Arash ontstoken amandelen, en die is nu weer zo goed als beter, en nu heeft Omid hetzelfde! Maar die heeft last van de medicijnen die hij moet slikken en geeft alles over. Maar ook dat ging vandaag weer beter, tenminste niet gespuugd. En daar heeft hij toch zo'n hekel aan! Vies, vies! Nog twee dagen slikken en dan zullen we dat ook weer hebben gehad. Dit weekend gaan we naar Tahoua en we logeren bij de familie met twee meisjes van hun leeftijd en daar verheugen ze zich enorm op. Ik geloof zelfs dat er Paaseieren worden geverfd. Die vrouw, Bennie, is zo iemand die vreselijk veel van "gezelligheid en leuk bezig zijn" houdt. Ikzelf ben daar niet zo goed in! Voor de jongens zal het in elk geval feest zijn. Op ons Nieuwjaar, de 21ste, kwamen twee van de nonnen ons een nieuwjaarkaart plus een blik ananas brengen. Goed hè!

Dat was eigenlijk de twintigste, op de 21ste ben ik 's morgens met de jongens, en Lidie uit Ingall die hier toevallig was, en een van de zusters (m'n favoriete non) gebeden gaan zeggen in hun kapelletje. Toch 'n waardig begin van het nieuwe jaar zo. Nou, zover weer het nieuws van deze kant, veel liefs, het beste met het been moe! Voorzichtig daar bij dat putje hé! Dag!

PS, ik heb vorige week zes brieven gestuurd van een kettingbrief. Erg zoiets, maar ik wilde de "ketting" niet verbreken, ik heb jullie adres aangehouden en als het goed is ontvangen jullie binnenkort zo'n 400 ansichtkaarten uit alle delen van de wereld. Bewaar ze maar voor me.

4 mei 1983

Zo, nog gauw even een brief voordat mama de lucht in gaat! Ik hoop tenminste dat-ie nog op tijd is. Gisteren kregen we de brief van 15 april, die is dus wel even onderweg gebleven! U schrijft over de regen, nou daar hebben jullie nu wel genoeg van gehad. Ik hoor dat wel op de radio dat 't veel te nat is. Bij ons is het nog droog, maar dat is normaal. Deze of volgende week zal de eerste regen vallen, als het goed is. Maar in de landen aan de kust is het tot nu toe veel te droog gebleven. We hebben laatst weer een artikel geschreven voor het analisten vakblad en ik heb er in Niamey een kopie van gemaakt. Laat het maar door iedereen lezen. We hebben ons best gedaan om het toch wat positiever te laten klinken, maar erg juichend is het natuurlijk nog niet. Sommige mensen zullen zich afvragen waarom we hier eigenlijk nog wonen, maar het werk is niet anders, en het moet gedaan worden, én er zit sinds twee jaar toch verbetering in, én het werk is niet het enige dat telt om het ergens naar je zin te hebben. Verder bevalt het ons prima. In Niamey hebben we gehoord dat degene die in juni Aladdin hier zou komen vervangen niet komt! Het zal wel zo worden dat we eerst het contract voor Agadez gewoon afmaken. Dat loopt af op 1 september en de maand augustus hebben we normaal gesproken vakantie. Het is te hopen dat er tegen die tijd wel iemand is, maar anders moeten we gewoon weggaan want in Dosso zitten ze zo langzamerhand toch op Aladdin te wachten. Ik ga er nu maar vanuit dat we ergens in augustus verhuizen. En in augustus is er ook een Bahá'í conferentie in Togo waar we graag heen willen. Dat zal dan weer een drukke maand worden. We zijn nog in Dosso langs geweest en we hebben er een nacht geslapen toen we van Niamey terug terugkwamen. Aladdin heeft er een "vergadering" gehouden met de Belgische dokter die daarover de financiering en de organisatie van het bacteriologisch lab gaat. Dat was wel goed want nu weet hij tenminste ongeveer wat hij daar kan verwachten. Met Arash en Omid gaat het goed. Afgelopen zaterdag was er een feest met zo'n 45 mensen en Arash heeft gedanst of z'n leven er vanaf hing. Omid was daar te moe voor. Het was erg warm geweest die dag en dat is erg vermoeiend. Arash huft van het ene been op de andere, 'n mooi gezicht. In Niamey hebben ze voor het eerst met hun zwemvlinders gezwommen! Dat ging heel goed. Ze zijn niet bang voor water en ze spartelden lekker rond. Van oma Aazami hebben we goeie berichten. Ze gaat zelfs een week met de mensen van het bejaardenhuis op vakantie! Ongelooflijk hé! Zo, ik hoop dat jullie een goede verjaardag hebben gehad en dat nu alles voor de reis in orde is. Pa, sterkte er mee hoor, en rustig aan als moe er niet is! Heel veel groeten allemaal en 'n goeie reis moe.

14 juni 1983

Er zijn alweer 'n paar weken verstreken sinds ik jullie schreef. Gisteren kwam de brief van moe met de foto. Leuk hoor. Die is in een mooie tuin genomen. Fijn dat de reis en alles zo goed verlopen is. En vliegen zo boven de wolken, dat is toch wel mooi hè. En nu weer lekker thuis, en dat zal ook zeker nu weer goed bevallen denk ik zo. Zo zie je wat 'n mens op z'n ouwe dag nog allemaal kan doen! Hier is alles prima met ons. Nog steeds in Agadez dus.

We wilden eind juli gaan verhuizen, dan in augustus een reisje maken naar Togo en Benin, om dan per 1 september in Dosso te beginnen. Maar onze bazen hier vinden dat we nog steeds op Aladdins opvolger moeten wachten. Dat is wel jammer, want die komt in nog geen maanden! Afwachten dus maar weer. In elk geval gaan we dus in augustus weer naar Niamey en op vakantie voor 'n week of twee. Gisteren hadden we een brief van een "opvolger" die vroeg wat de school mogelijkheden in Agadez zijn. Hij heeft drie kinderen, vandaar dat hij pas wil beslissen nadat hij wat meer informatie heeft.

Hoe is het met Pa. Heeft hij zich niet verveeld toen hij alleen thuis was? Of is hij juist veel weg geweest? Ik had Joke gevraagd wat T-shirts voor de jongens te kopen. Wilt u haar vragen voor Omid ook een groene te kopen? Hij vind dat zo'n mooie kleur. Vooral lichtgroen. Ik heb sinds kort een lange, groene jurk en elke keer dat ik die aan heb zegt Omid: "Mama, wat is dat toch een mooie jurk. Je bent zo mooi! Ik vin groen het allermooiste". Ja, de kinders hebben zo hun eigen smaak. Een tijdje geleden had Catherine voor hun een blauw jak plus een blauwe lange broek gemaakt. Omid wilde die wel aan toen we een avond bij hun gingen eten, maar Arash vond het maar niks en die wilde het persé niet aan. Bij Catherine gekomen, zie die tegen Omid "O, dat staat je mooi zeg, en Arash, heb jij je nieuwe kleren niet aan?" En Omid meteen: "Arash wou z'n stomme jak niet aan!"

O, die zegt soms dingen, die kleine erwt! "Mama, ik heb dorst en honger, maar niet in water en brood, van water krijg ik nog meer dorst." Dan weet hij dat er een flesje cola ofzo in de ijskast staat. Ze zijn nog een week op school en dan begint de zomervakantie die hier tot 1 oktober duurt. En dan moet Arash naar de lagere school hier. En thuis geef ik hem dan Nederlands met een schriftelijke cursus. Gewoon volgens het Nederlandse lagere school programma.

Gisteren hadden we helaas ook erg slecht nieuws uit Nederland. We hoorden namelijk dat Saskia, de vrouw van Bijan, overleden is. Ze was pas 23 jaar. Dat is vreselijk hé. We stellen ons voor dat de hele familie Aazami diep in de put zit. Die arme mensen zijn geen half jaar zonder zware klappen. Ongelofelijk. En dan is het wel moeilijk dat wij zo ver weg zitten en alle narigheden alleen maar aan kunnen horen zonder zelfs een woordje troost te kunnen spreken, terwijl ons leven hier zo rustig verglijdt. Ik laat hier maar bij, veel groeten en liefs voor allemaal. En tot schrijfs hoor.

1 juli 1983

Lieve pa en ma,

Alles goed met jullie? We hebben al 'n tijdje geen post meer gehad, Arash staat naast me en hij leest wat ik schrijf. Hij heeft gisteren z'n eerste leesboekje uitgelezen, dat wil zeggen helemaal alleen zelf gelezen, en hij is heel trots. En hij lacht veel. (dat staat hij me nu te dicteren) "en hij is een lieve jongen", en hij heeft nu vakantie en overmorgen is hij zes jaar. Feestje, taart, ballonnen, cadeautjes, die uit een zak komen die hij al heel lang geleden per ongeluk had gezien. Verder hier is alles goed, het is nogal warm de laatste tijd met zo nu en dan eens 'n paar spetters regen. Ik heb wel flink nieuws deze keer en wel dat we in februari volgend jaar onze derde baby verwachten. Nou ja, ik dus. Ik ben sinds anderhalve maand in verwachting en we vinden dat erg leuk. Er zit al veel tijd tussen Omid en de volgende, en we wilden niet dat nog meer verschil laten worden. Gelukkig heb ik geen last van misselijkheid enzo. Alles gewoon, behalve dat ik wat gauwer moe ben. Maar dat valt hier niet op, want in dit warme seizoen is iedereen gauw moe. In elk geval zal het winter zijn als ik een echte dikke buik heb, dus dat komt prima uit. Zo zien jullie; de schaar van kleinkinderen breidt zich nog steeds uit. En behalve dit heb ik maar weinig nieuws, dus laat ik het dit keer maar bij dit ene velletje.

Veel liefs allebei van

20 juli 1983

Lieve papa en mama,

Alles goed op de Rip? Nu zal ik maar eens het laatste nieuws van Agadez vertellen. Het afgelopen weekend hadden we 'n heleboel mensen op bezoek. Bas en Bennie uit Tahoua met hun twee dochtertjes, groot feest voor Arash en Omid natuurlijk.

En dan was er nog Jan, onze baas uit Niamey, en nog twee andere vrijwilligers. Nu is er eindelijk schot in de verhuizing. Het is er eindelijk door dat we niet langer op een vervanger voor Aladdin hoeven te wachten. Die is kennelijk tot op heden niet gevonden in Nederland, en hoewel het moeilijkheden zal geven op het lab hier gaan we toch binnenkort naar Dosso. Meteen zelfs. We zouden in augustus vakantie hebben, maar dat is nu veranderd. Omdat ons contract op 31 augustus afloopt, en we op 1 september met een nieuw driejarig contract voor Dosso gaan beginnen, hebben we nog recht op een verlof naar Nederland. Nu konden we van te voren niet plannen wanneer we dat verlof zouden opnemen omdat we maar niet wisten wanneer Aladdin in Dosso moest beginnen. Maar nu lijkt het het beste om dat verlof op te nemen vlak voor we in Dosso beginnen, dan kan hij daarna tenminste dóórwerken. Dus zo snel mogelijk nu! En zo kan het gebeuren dat we over een paar weken weer voor jullie neus staan! Jan is terug naar Niamey en zal daar kijken wanneer we het vliegtuig kunnen nemen. Het zal ongeveer rond 15 augustus zijn. En vóór die tijd moeten we ons boeltje hier inpakken en een vrachtwagen organiseren die alles erin zet en we hopen dat ze daar meteen een huis voor ons hebben. Daar zou Jan ook achteraan gaan. We zullen proberen het verlof in Nederland heel rustig te houden – voor zover mogelijk – want er moet natuurlijk toch weer van alles gedaan worden. We zien wel wat we gaan doen. Eerst hier maar even alles in orde maken. Met de zwangerschap gaat het prima. Vorige week was ik wel 'n hele week knock-out vanwege de zenuwen naar 't schijnt. Pijn in de borst en schouders en ik heb drie dagen helemaal stil moeten zitten. Maar dat was gelukkig vòòr 't weekend weer over.

O ja, ik had mijn bril naar Mies gestuurd. Laat ze 'm in elk geval niet terugsturen, want die haal ik zelf weer op! Hier heeft het de afgelopen dagen flink geregend. Dikke druppels en veel gedonder in de lucht. En voordat de regen gaat vallen kleurt de lucht rood-bruin en zwiept er een dikke wolk zand en stof langs! Onze katten zijn erg actief tegenwoordig. Er zijn drie kleintjes die rondrennen en gisteravond kreeg de oudste kat er ook nog drie. Dat wordt acht in totaal. Waar laten we die weer! Zo, ik ga eens verder met m'n huishouden en ik schrijf zodra we de datum weten.

26 juli 1983

Nou mama, je stuurt ons brieven uit de gekste plaatsen. Nu weer uit het ziekenhuis! We hopen dat het wat beter gaat nu en dat je gauw weer thuis kunt blijven. Ik kan me goed voorstellen dat het voor jullie veel te warm was. Wij hebben hier zo'n graad of 34 en voor hier is dat wel lekker, maar het is lang niet zo vochtig als in Nederland en bovendien hebben we toch steeds de deuren en ramen open en de ventilator aan. En 's nachts is het prima slapen buiten. Vandaag regent het 'n beetje en er is een dik pak wolken, geen zon. Onze baas Jan heeft intussen het vliegtuig geboekt. We vertrekken de nacht van vrijdag op zaterdag (12 op 13 augustus) en dan zijn we er 's morgens om 'n uur of negen. Dus we komen eerst gewoon richting Rip en dan Oegstgeest. De jongens hebben wel veel zin om naar Nederland te gaan. Ineens herinnerde Omid zich weer welk speelgoed er bij opa en oma in huis is! Houten tafeltjes en stoeltjes. De grote kiep-auto's die we de vorige keer niet mee konden meenemen! En ze hebben zin in druiven, slagroom, pruimen, worst en enzovoort. Misschien dat Jan of Ton of wie ook ons kan halen? Ik denk dat we de eerste nachten maar bij Nosrat logeren, en daarna weten we nog niet. Misschien dat we ergens een vakantiehuisje huren voor de rest van de tijd, maar dat is iets dat we dan na het weekend moeten regelen. Zo kunnen we dan bij ons laten komen wie we willen en we hebben ook zin om echt vakantie te houden. Een beetje in elk geval. En jullie hoeven dan niet zoveel te regelen, want ik neem aan dat moe 't wel rustig moet houden. Enfin, dat is niet van hieruit te bezien, hopelijk zal alles geregeld worden, dus we komen eerst gewoon richting Rip, en dan Oegstgeest. Verder zijn we nu al druk aan het inpakken en afscheid nemen. We gaan volgende donderdag of vrijdag hier weg. Dan hebben we nog een dag of wat de tijd in Niamey voordat we weggaan. De jongens hebben wel zin. Ineens herinnerde Omid zich weer welk speelgoed er bij oma en opa in huis is! Houten tafel en stoeltjes. De grote kiepauto's die we de vorige keer niet mee konden nemen. En ze hebben zin in druiven, slagroom, pruimen, worst en zo voort. Dat wordt weer smullen allemaal.

Nou, ik laat het hierbij, het allerbeste voor allebei en gauw tot ziens.

Regien, Aladdin

Ja, het pakje voor Arash en Omid is goed aangekomen hoor. Ze waren er heel blij mee! Bedankt nog. De tijden zijn, om precies te zijn: AF aankomst 08.30 en mochten we die missen dan KLM 10.45

21 september 1983

Lieve papa en mama, hier is dan de eerste post uit Dosso. We hadden een goede terugreis zonder oponthoud ofzo en eerst nog een gezellige samenkomst op Schiphol. Dat zullen jullie wel van Mies gehoord hebben. We zijn tot vrijdag in Niamey gebleven voor allerlei afspraken en boodschappen en vrijdagmiddag reden we dan naar Dosso. Daar hebben we helaas voorlopig nog geen eigen huis dus moeten we weer logeren en nog vanuit de "koffers leven". Maar goed, het zal wel weer eens in orde komen. We zitten in huis bij een vrijwilligster, een Nederlandse, die hier zelf pas drie weken woont. Nu moeten we steeds naar allerlei mensen om navraag te doen naar een huis en dat is 'n vervelend karwei want iedereen stuurt ons even zo vrolijk door naar 'n ander. Arash en Omid maken het goed. Ze spelen wat en er is hier een fijn zwembad waar we gebruik van kunnen maken. En zwemmen vinden ze natuurlijk heerlijk. En het weer is hier goed warm. Vrijdagnacht was er nog een hevige regenbui en dat kan wel de laatste geweest zijn tot volgend jaar mei. De maand oktober is dan nog behoorlijk heet, maar daarna gaan we de winter tegemoet. Volgende week op Omid's verjaardag gaan we denk ik naar Niamey en daar blijven we dan weer een dag of wat. Aladdin heeft gezegd dat hij niet met werken gaat beginnen zolang er geen huis is en de directeur van het ziekenhuis vond dat prima. Het ziekenhuis ziet er wel wat schoner uit dan in Agadez. Vrijdagmiddag ga ik naar de zwangerschapscontrole. Dat is alles voor deze keer. Veel groeten allemaal en het beste met de gezondheid.

3 oktober 1983

Lieve papa en mama,

Nou, hier is eerste brief van ons huis in Dosso waar we sinds 'n paar dagen in zitten. Dat was weer 'n hele toestand en nog! De dienst van het ziekenhuis die eigenlijk voor een huis had moeten zorgen heeft heel gewoon helemaal niets voor ons gedaan. Ze zouden eind oktober wel een zogenaamd "dienst-huis" leeg krijgen, maar wij hadden inmiddels gehoord dat dat bepaalde huis volop mankementen had en bovendien wilden wij niet zo lang blijven logeren. We zijn twee weken bij Wilma in huis geweest, die daar zelf nog maar net woonde, en zij had wel een groot huis met drie slaapkamers, maar ideaal is het natuurlijk niet. Op 'n vrijdag vonden we zelf een huis van onze huisbaas in Agadez, die hier ook 'n stuk of wat huizen heeft en daar konden we wat hem betreft zo in. Het was - en is - alleen nog niet helemaal af. Op 't ogenblik wordt er een gootsteen gemaakt en er valt nog wat te regelen, maar we zijn er toch afgelopen donderdag alvast in gegaan. Woensdag, de 28ste, waren we één dag naar Niamey. Om ook voor Omid de dag 'n beetje feestelijk te maken hebben we een pak ijs gekocht en bij Leentje en Tjeerd gegeten. Het is hier dus voorlopig nog wel een bende met veel stof (cement) maar het is een goed huis en vlak bij de school waar Arash gaat. Die is nu vandaag voor het eerst naar de school en ik ben benieuwd hoe dat zal gaan. Hij begint in de tweede klas, want wat ze in de eerste lessen leren weet hij allang. Omid gaat later deze week op waarschijnlijk dat zelfde terrein. Het is vijf minuten lopen en ik breng en haal ze. Ze maken er wel lange dagen. Van acht tot twaalf en van half vier tot een uur of zes of half zeven. Woensdagmiddag zijn ze vrij en zaterdag en zondag ook. Het is een heel groot, kaal terrein met daarop vier blokken, met ieder vijf klassen en nog een blok met twee klassen voor de kleuterschool. En in elk van die zo'n 70 kinderen, 'n reuze drukte, maar dat terrein is o zo groot, wel een paar, nee, wel tien voetbalvelden groot denk ik. Arash trekt natuurlijk wel veel bekijks. Nou, iets over het huis waar we nu wonen: het is pas opgeknapt denk ik. Het ziet er nieuw uit, maar van afwerken hebben de mensen hier geen kaas gegeten; vandaar dat we zelf nog veel zullen moeten doen. Er woont ook een familie op het erf. Een bewaker zagezegd, met vrouw en een kind van anderhalf jaar. Die jongen dribbelt hier vrolijk rond en dat is wel gezellig. Arash en Omid rijden met hem rond op het terras op ons oude karretje.

Ik zal het een beetje tekenen dan heb je een idee hoe dat hier in elkaar zit. De keuken is dus nog in de maak. Het is een huis met veel ruimte. Het gedeelte voorbij het terras is van de andere familie. Ze wonen meer buiten dan binnen. Zo, nu is het middag. Arash is weer naar school. Er loopt dan een hele stoet kinderen met ons mee uit deze buurt die ook naar school gaan. Omid zit in het kleine zwembadje lekker te spetteren. Toch wel een luxe leven zo. Aladdin heeft voor het eerst sinds tijden z'n witte lab-jas weer eens aan en is aan 't werk! Nou, zo ver het nieuws hier vandaan. We hopen dat alles goed is met jullie en tot schrijfs hoor!

Veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid

14 oktober 1983

*Lieve papa en mama,
Maar weer een berichtje van ons.
Alles goed met jullie? Ik heb sinds
de kaart van Omid nog geen brief
ontvangen, maar er is er
misschien wel eentje onderweg.
Vandaag is 't zo'n dag dat ik
eigenlijk niets zinnigs kan doen.
Er wordt weer eens gewerkt in huis.
De metselaar maakt eindelijk de
gootsteen eens af en de
loodgieter is met de afvoer van de
wasbak bezig. En die jongen van*

ons, Lompo, heb ik gezegd het plafond een beurt te geven. Ze hebben hier namelijk de binnen- en de buitenmuren met een mengsel van wit cement en rood/bruin zand ingesmeerd en dat ziet er best wel mooi uit, maar ze hebben het plafond, de deuren en de ramen meebehandeld en die zien er dus heel smerig uit. Het is ook niet makkelijk te verwijderen. Eergisteren is Aladdin naar Niamey geweest en kwam terug met spaanplaat, latjes, vliegengaas, tegels voor de keuken, appels, mandarijnen, enzovoort. Hij had het heel druk gehad. En ook nog verf en lak enzo. De kinderen zijn nu op school. De tweede week zit er al bijna weer op. Het gaat best met Arash in de tweede klas. Het is niets te ingewikkeld voor hem. Hem hoeft je niet veel te leren lijkt het wel. Hij ziet veel vanzelf. We dachten bijvoorbeeld dat hij niet kon lezen in het Frans en dat hij bijvoorbeeld Franse woorden op z'n Nederlands zou uitspreken. Maar nee hoor, hij leest het keurig in het Frans. Hij schakelt zo over van onze g op de zj-klank enzo, zonder dat iemand hem dat uitlegt. Ik moet eigenlijk Omid dit jaar voorbereiden dat hij de eerste klas kan overslaan; dat is een klas met ruim 92 kinderen! En ze leren er bar weinig. Maar Omid wil tot nu toe 's middags als hij thuis is alleen maar fietsen, en kan niet gaan zitten om te tekenen ofzo, of om te leren. Omid zegt over zijn school nu: ik doe er niets, en we hebben twee scholen (klassen) en die ene is om hélemáál niets te doen en in die andere doen we gewoon niets, alleen soms zingen of een verhaal. En dat verhaal is in Hausa. En er zijn drie vrouwen in mijn school; één voor te slaan, één voor te kijken hoe laat het is, en één om te leren. En die vrouw van te leren was een hele week op reis en toen deden we helemaal niets! En Omid, vindt je het wel leuk op jouw school? Ja hoor, heel leuk. In de pauze aaien alle kinderen me (zijn haar is iets wat iedereen even moet voelen) en hij heeft ook al een vriendinnetje en die gaf hem een gum. Hij vindt het in elk geval wel leuk. Aladdin heeft voor allebei een schooltasje gekocht en daar lopen ze nu apetrots mee naar school. Een flesje water er in, een zakje met een broodje en hun pen en potlood enzo. Het water wat hier uit de kraan komt is bruinig. Er zit heel veel roest en andere vuiligheid in, dus het moet schoongemaakt worden en daarna koken we het ook nog. Er zijn veel kinderen die water van huis meenemen. Op het hele schoolterrein is er maar één kraan. Er zijn geen wc's en je ziet hele groepjes kinderen die in de pauze en na schooltijd buiten zitten te poepen. Dat droogt dan wel weer op. Het is een gek gezicht hoor, maar 't is niet anders. En onder het poepen door roepen ze allemaal naar me: "Hé blanke, blanke, hallo, dag!"

Op het ziekenhuis is Aladdin druk bezig met z'n lab. Het wordt echt heel mooi en nieuw allemaal. Omid vroeg laatst of papa z'n lap nu al af was, of die al klaar was met naaien en welke kleur die lap dan wel was. Maar we zeggen altijd lab in plaats van laboratorium. Verder geen nieuws op 't ogenblik. Allemaal de groeten van ons alle vier. De vijfde is reuze actief in mijn buik! Het zal toch wel half februari worden volgens de dokter hier. Tot schrijfs en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash en Omid.

2 november 1983

Lieve papa en mama

Alles goed met jullie? We hebben de brieven van 6 en 13 oktober ontvangen hoor. Nou moe, u houdt de analisten van 't ziekenhuis lekker bezig zeg met al die bloedonderzoekjes. Het meeste doen ze voor de routine natuurlijk, dat gaat dan in één moeite door. En dan staan bijna Riet en Jan weer voor de deur hè. Leuk hoor. Ik heb vorige week Riet nog geschreven. Ik vind het echt jammer dat we elkaar zo op 'n paar maanden mislopen, maar daar was weinig aan te doen. Ik heb vorige week Riet nog geschreven. Hier is alles best. Arash is begonnen aan een mooie tekening, maar die is nog niet af en Omid is eigenlijk niet zo'n geweldige tekenaar, maar ik zet ze vanmiddag weer aan 't werk.

We komen zo langzaam 'n beetje op orde. We kregen vorige zaterdag de eerste visites, vanuit Niamey, en een Perzische mevrouw, een oma, bleef meteen 'n paar dagen. Ze gaat vandaag weer terug. En gisteren kwam ook een van de nonnen uit Agadez voor een nachtje hier. Ze werkt in Agadez in het ziekenhuis en die had natuurlijk volop nieuwtjes te vertellen over de toestanden daar. En zondag leek het wel even een instuif. Er kwam visite uit Niamey, een Nederlandse met twee kinderen die toevallig in de stad was, en Paul en Gerrie die hier wonen, en ook nog Bas en Bennie uit Tahoua die onderweg naar huis waren. Dus ze kunnen ons huis wel allemaal weer vinden en dat is erg leuk.

Op school gaat het goed met de jongens. De nieuwigheid is er een beetje af en de andere kinderen drommen niet meer zo om hun heen. En volgens de juffen doen ze goed hun best. Dat is al voor vandaag, ik ga nog een paar brieven schrijven.

Net nog een brief ontvangen. Hier ook de tekening. Arash heeft hem helemaal zelf getekend en de letters gekleurd, en met Omid samen heeft hij de bloemetjes gekleurd. Mocht ik nog wat nodig hebben voor de baby dan zal ik het schrijven hoor. O ja, heeft Omid misschien een vliegtuigje bij jullie laten liggen? Zo'n 747-model? Als het zo is, dan zou hij wel ontzettend blij zijn als u het opstuurde.

Dag, groeten van allemaal.

15 november 1983

Lieve pa,

Van harte gefeliciteerd met uw 80ste verjaardag! We zullen op die dag speciaal aan je denken en we hopen dat er nog vele jaren in goede gezondheid mogen volgen, waarin we elkaar nog menigmaal zullen zien. Het feest zal misschien inmiddels alweer achter de rug zijn, en het zal zeker iets moois geweest zijn. Ik laat de jongens nog iets tekenen hier en namens jullie negentiende kleinkind kan ik zeggen dat die nu wel heel stevig trappelt! Heel veel liefs en onze beste wensen.

Lieve Opa, de groete van arash en omid, regien en aladdin. Heeft opa veel kadoos gekregen?

Van arash en omid

1 december 1983

Lieve papa en mama,

Zo, hoe is het bij jullie? In dat koude winterse Nederland? Waar nog steeds gestaakt en geruzied wordt, ik hoor dat tenminste via Radio Nederland. We hebben al een tijdje geen brieven meer gehad. De laatste van jullie was van die van 2 november en misschien is er nog wel een onderweg. Hier is alles prima hoor.

Overdag lekker warm, alleen 's morgens vroeg is het wel koud, nou ja, fris. Arash heeft gisteren zijn eerste brief geschreven (dat werd 'm ingegeven door een brief die we een tijdje geleden van Christa kregen) en hij heeft er echt zijn best op gedaan,

hij heeft het zelf bedacht en alleen sommige woordjes heb ik hem voorgesped. Voor de duidelijkheid: "ik ben al twee maanden op school, zaterdag komt Sinterklaas er achteraan: en hebben jullie wel plezier gehad?" Ja, zaterdag komt Sinterklaas in Niamey, dat zal me een feest zijn. De Ambassadeur van België heeft dat georganiseerd voor alle Nederlandse, Belgische en Luxemburgse kinderen en de cadeautjes hebben we de vorige week al bij ze afgegeven. Omid is helemaal enthousiast en telt alle nachtjes die we "nog moeten doen". De vorige week waren we in Niamey voor de jaarlijkse SNV-vergadering met alle vrijwilligers uit het hele land. Het duurde drie dagen vanaf dinsdag en dan vrijdag vrij om boodschappen te doen met 's avonds een feest er achteraan. 't Was heel leuk om iedereen weer te zien, ook de mensen uit Agadez en Tahoua en voor de kinderen was het ook leuk. De eerste dag waren we op een eilandje in de rivier de Niger waar we koffie dronken en lekker gegeten hebben en 's middags vergadering. Er waren zes kinderen en die brachten de meeste tijd door in en om het zwembad. Wat 'n luxe hé, zo eind november lekker buiten. De volgende twee dagen waren er lezingen en natuurlijk nog meer vergaderingen. Een ochtend is Aladdin met de jongens en de twee meisjes uit Tahoua naar de dierentuin gegaan. En vrijdagavond reden we weer naar Dosso om de volgende reis door te gaan naar een plaatsje Kandi in het noorden van Benin. Daar hebben we de bahá'ís van die plaats ontmoet en we hebben er een nacht geslapen. De bahá'ís zijn allemaal jongelui, meest jongens en allemaal Afrikaans. Het was heel leuk om eens met ze te babbelen en het zijn zulke enthousiaste jongens. Zondagochtend gingen we met 'n paar van hen naar twee dorpen in de buurt waar ook bahá'ís wonen, maar we konden geen bijeenkomst houden want de meesten waren op het land bezig omdat het nu de tijd van de kapok-oogst is. Overal zie je hele hopen witte kapok liggen. Zondagmiddag reden we weer terug lang Malanville en Gaya waar we de markt even opgingen en zo weer terug naar Dosso. Het was met al wel wat vermoeiend voor mij maar toch leuk. En na het volgende weekend dat we weer naar Niamey gaan vanwege Sinterklaas zullen we voorlopig maar ophouden met reisjes maken. M'n buik wordt al echt dik nu, 't is bijna zeven maanden. Volgens de dokter moet ik veel rusten, want ik heb lage bloeddruk en als ik teveel doe krijg ik dikke benen. Maar zoutarm of zoutloos moet niet, want door die lage bloeddruk zou ik helemaal geen pap meer kunnen zeggen. Dus vanaf deze week blijf ik langer in bed enzo, dat wil zeggen als de jongens naar school gaan dan duik ik er weer voor een uurtje in, en 's middags na het eten nog eens en zo gaat het wel. Vanmiddag ga ik weer voor de maandelijkse controle. Omid wil ook persé mee, want hij moet zien hoe de dokter (dat is de Belgische mevrouw) dat doet. Gisteren voelde hij dat de baby bewoog en dat vond hij zo leuk dat hij er de tranen van in z'n ogen kreeg.

Dosso, 12 december 1983

Lieve papa en mama,

Alles goed met jullie? Een week geleden kregen we jullie brief van 27 november, dus de post doet 't gelukkig weer goed. Ja, die novembermaand is wel druk geweest maar ook heel gezellig als ik dat zo lees, met zo'n feest voor de kleinkinderen en dan natuurlijk Riet en Jan op bezoek. Leuk hoor. We hebben veel aan jullie allemaal gedacht zo in die tijd. Hier gaat het prima. Het is niet meer zo warm nu, eigenlijk gewoon lekker weer. De vorige week zaterdag waren we naar Niamey voor het Sinterklaasfeest en dat was echt heel leuk. Er waren wel zo'n vijftig kinderen en hun ouders, Nederlanders, Belgische en Luxemburgse en dat was buiten in een tuin. Op het terras stond een grote zetel voor Sinterklaas klaar en die kwam in een witte jeep, mooi versierd, de poort doorrijden. En elk kind kreeg van hem een cadeautje en een woordje. En dan heerlijk uitpakken en vergelijken natuurlijk. Na dat al was er nog een film (Aladdin en de Wonderlamp) en 't was inmiddels donker geworden. Arash en Omid vonden het allemaal maar geweldig natuurlijk. Zondag gingen we weer terug. En afgelopen zaterdag kwam Lidie uit Ingall en die blijft nu hier tot na de bevalling. Ze is ongeveer 20 januari uitgerkend. En het bevalt ons natuurlijk best om zo samen de dagen door te brengen. Onze "baby's" zitten alvast op de kop zoals het hoort, mijn bloeddruk is weer wat beter op peil ook, en de dikke buik bezorgt me nog niet al te veel ongemak. Haar man, Hendrik, zal de 18de komen, en dan maar hopen dat hij niet al te lang op z'n dochter of zoon moet wachten. Ja, u schreef dat ome Joop Suyten is overleden. Dat is dan zeker ook wel plotseling gegaan?

En wat een pech dat tante To ook nog haar pols brak zeg! Zo krijgt ze allerlei narigheid tegelijk. Ik ben bijna door m'n luchtpostpapier heen, dus gebruik ik ook maar halve velletjes. Deze week zal ik hier eens wat foto's maken en dan gauw het rolletje opsturen zodat jullie wat meer idee krijgen van hoe we hier zitten. Ik zal het naar Mies sturen. Arash heeft een mooie tekening voor haar en nog een "echte" brief. Arash zit nu constant te lezen! Hij heeft wat leesboekjes van z'n Nederlandse schoolpakket. Gelukkig spoort Omid hem wel aan om actief te spelen, anders werd hij nu al een echte boekenwurm. Van de week hebben ze in de tuin radijsjes gezaaid en bloemen en ze vinden het zo mooi dat dat met aan paar dagen al opkomt! Zo ga ik nu Omid van school halen met Lidie en dan tot schrijfs hoor. Veel liefs allebei, 't beste met de kou en de sneeuw en let goed op de gezondheid.

Dosso, 23 december 1983

Lieve opa en oma: Nummer 1

Ik vind het heel jammer dat ik zoo lang niet heb geschreven. Ik ben al twee maanden op school.

Zaterdag komt Sinterklaas op 3 december. Een doosje van familie muis. Wij hebben heel veel zand bij ons huis en buiten ook en daar ook heel veel steenen. Bij ons tuis en ook de buiten. We hebben geen gras. En heb je al sinterklaas gezien in zijn autotje of op zijn paartje en is hij al bij jullie geweest?

Van Arash Aazami:

Lieve Opa en Oma. Wij hebben groot feest gehad met Sinterklaas. Op 3 desember en ook nog op 4 desember heel erg veel plezier gehad. Ik was de 24ste. Ik had zoo veel plezier gehad, dat ik erg hard rende door het helen huis en ik rende alsmaar door. En Omid was de 12de. en er waren wel 200 [ongeveer 50 kinderen]. Veel hè! We hebben lietjes gezognen van Sinterklaas, twee lietjes, hele leuke lietjes. Een in het Frans en een in het Nederlands. Het was een heel groot huis.

Dosso, 5 januari 1984

Lieve papa en mama,

Het is alweer 'n heel tijdje terug dat ik geschreven heb! Ik weet 't niet eens precies meer, maar in mijn mapje zitten nu al vier brieven van mama; een met het vers van de kleinkinderen. Dat is echt heel leuk zeg. Jammer wel dat de tekening van Arash en Omid niet op tijd was. En vandaag kwam er nog een brief van de 28ste december. Ja, jullie zijn met een zacht klimaatje het nieuwe jaar ingegaan hè. Wel zo plezierig denk ik. Gisteren schreef ik 't al aan Mies dat ik niet zoveel schrijfzin heb. M'n buik zit nu natuurlijk ook al aardig in de weg, maar dat zal niet zo lang meer duren. Nog zo'n vijf weken en dan zijn de negen maanden weer voorbij.

Aladdin was een paar dagen ziek, maar vandaag was hij weer op de been, maar nog niet aan het werk. Ouwejaar hebben we hier ook nog gevierd bij een Belgisch echtpaar. Die man werkt ook in het Ziekenhuis als chirurg. Het was heel gezellig met zo'n stuk of dertig mensen, en tegelijk een aardige gelegenheid om elkaar wat beter te leren kennen. Er zijn aardig wat buitenlanders die hier nog maar een maand of wat wonen en het is best belangrijk dat je elkaar regelmatig ziet. Met Lidie en mij gaat het best. Aladdin zal er wel eens een punthoofd van krijgen, van ons geklets over zwanger zijn en ons gesteun en gezocht als we moe zijn, maar aan de andere kant zorgen we natuurlijk goed voor hem.

De mensen van Dosso vinden het prachtig als we op straat lopen met die dikke buiken. We krijgen er van de vrouwen heel wat aardige opmerkingen over. De jongens vinden 't ook gezellig zo. Arash kreeg van Sinterklaas een boek over de natuur en hij heeft voor jullie een paar vogels nagetekend. Hij is gek met dat boek zeg! Leert er heel veel uit. Hij heeft ook nog weer een brief geschreven over het Sinterklaasfeest in Niamey. Wat hebben we verder nog van nieuws. O ja, Aladdin en de jongens zijn nu officieel Nederlandse staatsburgers geworden. We hebben nog geen paspoorten, maar dat volgt nog wel. We kregen er deze week bericht van. Ik zei al, dan moet je nu meer brood en minder rijst gaan eten, maar wat het eten betreft blijft hij liever een echte Pers! En ik kan het hem niet kwalijk nemen.

We hebben trouwens ook een telefoon hier in huis, en als de baby er is dan zullen we proberen dat bericht via onze eigen telefoon door te geven! Dat zou wel leuk zijn hé. Het nummer is 650079 – ik heb het al aan Mies doorgegeven. We hebben nu ook een eigen postbus hier op 't postkantoor, daar kunnen jullie ook de brieven heen sturen. Gewoon: Aazami, B.P. 98, Dosso, Rép. Du Niger. Zo, hier laat ik het maar weer bij. Tot schrijfs en veel groeten en liefs allebei van de hele familie!

Dosso, 23 februari 1984

Lieve papa en mama,

Zo, hier is dan eindelijk de eerste brief na de geboorte van Soroush (op z'n Nederlands klinkt het als: Soroesj) Ja, veel vrije tijd blijft er natuurlijk nog niet over. Overdag zijn er de jongens, als die niet naar school zijn, en 's avonds houdt Soroush me constant bezig. Gelukkig slaapt hij 's nachts goed en hij wordt één keer wakker voor een voeding waarna hij dan meteen weer doorslaapt. 's Avonds in z'n wakkere tijd, en soms 's middags ook en dan wil hij het liefst zonder ophouden aan de borst. Gelukkig kunnen die wel 'n stootje verdragen, geen kloofjes dit keer. Hij drinkt heel goed en woog na een week al meer dan bij de geboorte. Hij ziet er al aardig spekkig uit. Het is hier ook weer warm geworden sinds een week, dus heeft-ie extra veel dorst. Nou ja, overdag houdt die kleine me natuurlijk ook bezig maar dan slaapt hij wel goed tussen de voedingen door.

Aladdin gaat dinsdag weer aan het werk, dus dan moeten we maar kijken hoe het gaat, want dan moet ik weer gaan koken en zo. Verder doet die jongen die hier in huis werkt natuurlijk veel, wat dat betreft heb je hier 'n hoop voor op 'n huishouden in Nederland! En dat komt maar goed uit want bijvoorbeeld bij de buurvrouw even laten oppassen dat gaat hier niet en met de warmte gaat alles een beetje langzamer. Riet belde gisterenochtend op. Dat was heel erg leuk zeg. Het klonk heel duidelijk. We hadden ook vorige week al 'n brief met vier mooie foto's van de kinderen erbij. We kregen ook een aardige brief van tante Marie, die zal ik ook binnenkort weer eens terugschrijven. Arash en Omid zijn echt lief met hun broertje hoor. En met de jaloezie valt het tot nu toe wel mee. Hij slaapt 's middags bij mij in bed - of ligt gewoon wakker en dan kletst hij meestal aan één stuk door en ik let er op dat ik niet bijvoorbeeld, sst, sst zeg "omdat de baby slaapt". Die went wel aan een beetje lawaai. Arash brengt zijn tijd dan door met lezen of tekenen, of met Aladdin te kletsen.

Dat is een prachtige flanellen doek zeg. Heel leuk. En de cadeautjes zijn aangekomen. Allemaal hartelijk bedankt ervoor! En sinds gisteren wordt er door de jongens geknipt met die gekke schaar! Zoiets vinden ze prachtig.

Vorige zaterdag hadden we een groot feest. Het is hier de gewoonte om op de zevende dag een zogenaamd naamfeest te geven. We hebben alleen het eetgedeelte gedaan, en daarvoor twee schapen laten slachten, en klaar laten maken door een kok, en zeven kratten frisdrank erbij en 's middags van vijf tot half acht wemelde het hier van de mensen. We hadden alle stoelen, banken en tafels buiten op het terras gezet. Er waren ongeveer vijftig Nigeranen, de meesten van het ziekenhuis, en verder vier juffen van de school, de burens en nog wat kennissen en nog een paar Nederlanders. Alle vrouwen kwamen even de "blanke baby" bewonderen. En verder werd er gelachen en gegeten. Iedereen was tevreden dat die Aazami de lokale gebruiken in ere houdt. Op de foto's die nog volgen zie je er wel wat van. Ik zal in de volgende brief nog wel weer schrijven.

Het is nu al half een en Soroush slaapt zowaar dus moet ik er ook maar gauw in!
Veel liefs van Regien en Aladdin en de jongens.

Dosso, 16 maart 1984

Lieve pa en moe,

Alles goed met jullie? Met ons alle vijf is in elk geval alles naar wens. Ik kreeg nog uw brief van 29 januari. Die was lang onderweg geweest, wel 'n hele maand. Daar zat de brief van Rijnep in, en die heb ik inmiddels zelf nu ook geschreven. Dan nog de brief van 5 februari en de laatste van 26 februari. Van Martien en van Riet hebben we ook brieven gehad. Ja, dat van Margo dat zal 'n hele leuke onderneming worden als alles doorgaat. Het lijkt ons echt geweldig om hier onze oudste nicht te logeren te hebben en we hopen dan ook van harte dat 't echt doorgaat. En Ans, die dan nu in Australië is, dat is ook al niet mis hè! Ontzettend leuk voor haar en haar vader dat ze samen zo'n reis kunnen maken. En lief van Martien om het idee te opperen en drie weken het huishouden te voeren. Hij schreef trouwens 'n hele gezellige brief. En dan jullie nog gefeliciteerd met Riet die gisteren jarig was. 41 jaar als ik het goed heb. Wat 'n ouwe kinderen hebben jullie al.

Met het grut hier gaat alles uitstekend. U vroeg over de voedingen, nou dat kan ook niet beter. Ik zal er wel wat kilo's mee kwijtraken, want die kleine drinkt wat af zeg! Na vier weken was hij al 4 kilo en 600 gram. Dus al bijna anderhalve kilo gegroeid. Hij heeft gisteren voor het eerst gelachen, tegen Arash toen die naast op ons bed lag. En hij maakt al flinke nachten. 's Avonds slaapt hij meestal wel tegen half 12. (een enkele keer om twee uur nog niet, maar dat is pas twee of drie keer gebeurd) en vanmorgen bijvoorbeeld was hij pas om half zeven weer wakker. Arash en Omid deden er maanden over om zo lang door te slapen. De ochtenden slaapt hij ook, wordt alleen wakker om 'n uur of negen om te drinken en dan tegen 12 uur weer. Maar 's middags en 's avonds blijft hij wel wakker, slaapt dan soms een uurtje of zo en verder moet ik dan wel present zijn. Na het eten 's middags lig ik met hem op bed en dan om drie uur gaat hij even in bad. Lekker zo in de hitte van de dag. Het is hier alweer zo warm. Vanmiddag was het al 38 graden in huis, en buiten minstens 45 denk ik. Gelukkig hangen er nu overal ventilators aan het plafond en zo redden we het wel. De jongens zijn 's middags veel buiten – na zes uur dan als Arash uit school is, en dan zijn ze bezig in de tuin.

Ze zijn druk bezig met planten en bloemen en hebben nu hun eigen kleine tuintjes met radijs, selderij, tomaten en bietjes en morgen – zaterdag – gaan ze bloemen zaaien. Ze vinden dat heerlijk werk. Op school gaat het goed met ze. Arash is zelfs de eerste van de klas, maar hij loopt natuurlijk wel voor op de anderen omdat hij thuis al veel geleerd heeft.

Veel liefs allebei, `t beste met jullie gezondheid en tot schrijfs.

Dosso, 10 april 1984

Lieve papa en mama,

Alles goed met jullie? Zo uit de brieven te lezen gaat het wel hè, houwen zo hoor. En ik hoop dat bij jullie de lente nu goed is begonnen en dat de kou jullie niet meer dwars zit. Hier is alles goed. De jongens hebben twee weken vakantie gehad en zijn nu weer naar school voor het laatste trimester. De maanden juli, augustus en september hebben ze grote vakantie. Lang hè! We zullen thuis wel voor hun een lesprogramma voor ze organiseren want drie maanden alleen maar spelen dat is ook niet zo goed. We hebben de foto's van Mies ontvangen. Ze zijn heel leuk en Soroush staat er echt op zoals hij is. Een lekker toetje heeft hij. Hij heeft nu een flinke onderkin en van die dikke beentjes! Weegt nu, met twee maanden, al vijf en half kilo. Een bulletje dus. Maar ja, het is hier nu erg warm (binnenshuis tussen 36 en 40 C.!) en hij heeft daarom heel veel dorst. Water moet-ie niet, of alleen `n heel klein beetje, maar melk gaat er altijd in en ik heb hem overdag, en vooral in de middag, om de haverklap aan de borst. `s Nachts slaapt hij prima, zo halverwege de avond gaat hij slapen, om 12 uur voedt ik hem nog eens, en hij wordt daar niet eens wakker van, en dan 's morgens om een uur of zeven is dan de volgende voeding. Keurig hè! Van de warmte heeft hij nu wel veel pukkeltjes, hele rode buik en rug, en Omid ook al. Ik doe hem vanwege die warmte-uitslag twee keer per dag in bad, dat vindt hij heerlijk, en dan poederen. Hij heeft 's nachts alleen een broekje aan en overdag alleen 'n luier, of niets. Luiers liggen onder hem. Gelukkig maar dat we iemand hebben die de was doet. We zijn twee weken geleden voor 'n paar dagen in Niamey geweest en het was om er even uit te zijn. Uit dit warme huis waar ik toch de hele dag in zit. Vooral die eerste maand met Soroush die me constant bezig hield. Nu nòg wel, maar ik kan nu toch meer doen in huis omdat hij wat regelmatigheid heeft. Vanmorgen ben ik weer eens met A en O naar school gelopen. Dan is het nog koel en het is goed een wandelingetje te maken. En woensdagmiddag gaan we nu zwemmen in het mooie zwembad dat bij het ziekenhuis hoort. En dan naderen we ook alweer 10 mei! Ik zal jullie dan bellen. Schrijf maar of het 's morgens of 's middags of 's avonds beter is. Dan zullen we proberen of het lukt. Dit weekend hadden we een "gestrande" visite. Soms kom je hier toch voor rare dingen te staan hoor. Een Nederlandse vrijwilliger, Leo, die in Tahoua heeft gewerkt, was met zijn auto naar Zinder gereden, had die daar verkocht omdat hij teruggaat naar Nederland, en had de bus genomen van Zinder naar Niamey. De bus komt ook door Dosso en daar was een controle en de politie pikte Leo eruit, en hij moest mee naar het politiebureau. Zonder opgaaf van redenen. Toevallig zag Leo na een uur of wat Aladdin voorbij rijden en hij rende er achteraan om hem te laten stoppen. En laat op de avond was het dan zo ver dat hij wel hier bij ons mocht slapen, maar zijn paspoort moest hij afgeven. Zo maar. De volgende dag bleek het "een klein foutje" geweest te zijn en kreeg hij zijn paspoort weer terug.

Er zat ook nog een Duitse zakenman te wachten op permissie om verder te mogen reizen. Die man hebben we ook maar gevraagd bij ons te komen eten. Boerenkool met rookworst - dat had Wilma opgestuurd gekregen en Wilma was hier dus ook. Dat was een warm, maar gezellig etentje. Die Duitser had vroeger in Nigeria gewoond en wond zich er niet over op dat hij een dag of wat vertraging had. En Leo vond het ook wel allemaal best. Die is nog maar een nachtje langer gebleven. Je leert hier vanzelf om over allerlei gekke streken je schouders maar op te halen. Misschien heeft het ermee te maken dat deze week het grote jaarlijkse Festival in Niamey is. Zoals twee jaar geleden in Agadez. De burens, op ons erf, hebben sinds kort een televisie en elke avond zit het hier buiten vol mensen die naar de uitzendingen van het Festival komen kijken. Muziek, dans en toneel. Die TV staat buiten, heel gezellig is dat. Onze jongens kijken op zondagmiddag naar het kinderprogramma, dan pakken ze hun eigen stoeltjes op en gaan ze recht voor dat apparaat zitten. En ik ga er zelf zo nu en dan ook bij zitten kijken. Ik laat het hier maar bij, veel liefs en groeten van Regien, Aladdin, Arash, Omid en Soroush.

Dag en tot schrijfs.

Dosso, 2 mei 1984

Allereerst moe, van harte gefeliciteerd met je 75ste verjaardag. Dat het maar een fijne dag mag worden. En dat er nog vele goede verjaardagen mogen volgen! Hierbij ook een bloementekening van Omid (heeft-ie zelf opgevouwen). Arash heeft z'n tekening nog niet af. Hij heeft te druk met het lezen van Pinkeltjesboeken en Jip en Janneke. Maar ik heb toch wel gezegd dat deze brief op z'n laatst vandaag met de post mee moet, en ik hoop dat die nog op tijd is. De laatste tijd is het hier warm en benauwd geweest, en druk, en ik kwam niet eerder aan brieven schrijven toe. We zijn 21 april (Paasweekend) naar Niamey geweest waar we deze keer weer eens bij Leentje gingen logeren. De week ervoor was het hier heel heet geweest en Omid, Soroush en ik zaten onder de hitte-uitslag. Maar daar moeten we mee leren leven; hier hebben we er meer last van dan in Agadez omdat het hier veel vochtiger is. Het wachten is nu op de eerste flinke regenbui. Twee keer zag het er al naar uit dat die ging komen; er waaide een stevige stofstorm, maar de regen die daar dan op moet volgen bleef nog uit. Arash en Omid kijken echt uit naar de regen, want dan mogen ze hun laarzen aan! O ja, die uitslag, die rode pukkels, dat is iets dat komt en gaat, dus gelukkig hebben we er niet constant last van. Soroush is nu bijna zonder. 's Middags hebben we in een kamer de climatiseur aan en hij slaapt dan koel. En nu er wat wind is zit ik ook meer buiten met hem. Het is toch zo'n heerlijk ventje. Hij lacht nu volop en ook met geluid. De laatste dagen is hij wel de nacht en de dag weer door elkaar aan 't halen en afgelopen nacht had wel drie keer honger. Gelukkig slaapt hij dan na het drinken wel meteen weer door. Hij drinkt nu ook 100 cc water uit een flesje, per dag. Dat is wel goed want je kan je hier niet al je dorst met melk lessen.

In Niamey troffen we een jong stel SNV'ers met een kindje van net één jaar die binnenkort voor drie jaar naar Agadez gaan. Ze logeerden in een kamer van het Veldkantoor van SNV en ik zag mezelf terug, drie jaar geleden; moe, kind met diarree. Geen eigen plek, geen goede gelegenheid om te koken, enz. enz. Dus hebben we Annie en haar zoontje Peter maar meegevraagd naar Dosso en het gaat hier prima. Eind deze week gaan ze dan naar Agadez. Haar man had nog allerlei dingen te doen in Niamey en die was hier alleen dit weekend.

En in het weekend was er nog een heleboel andere visite. Hendrik uit In-Gall (‘t gaat goed met hun Freek) en nog mensen uit Niamey. Gezellig, maar druk natuurlijk en met die hitte is dat wel een gedoe. Zondagochtend zaten we hier met vijftien mensen te ontbijten. Buiten, want nu we dat afdak hebben zit je daar ‘s ochtend wel lekker. Enfin, al met al zijn we aardig in de weer, maar veel gelegenheid om rustig brieven te schrijven is er op ‘t ogenblik natuurlijk niet. Het tweede fotorolletje is nu bijna vol. Nog even geduld en je ziet de familie weer op de foto. Veel plezier nog op de 10de mei en onze groeten aan allemaal!

Dosso, 18 mei 1984

De hoogste tijd dat ik jullie weer eens schrijf. Ik hoop dat de verjaardag op 10 mei goed verlopen is. Het klonk wel gezellig zo met al die visite. Ik heb hier nog uw brief van 13 april en de laatste van 26 april. De jongens vragen elke dag naar het pakje! Nu vanavond vond Aladdin een briefje in de postbus dat er een pakje is, dus dat zal het wel zijn en dat krijgen we dan maandag. O ja, dat BP 98 is onze eigen postbus, dus u hoeft er geen CHD bij te schrijven. CHD is Ziekenhuis.

Ja, zo te lezen zijn jullie nog aardig in de weer met allerlei bezoeken hier en daar. Dat is toch wel leuk. Je moet toch contact houden met alle familie enzo.

Aladdin is vanavond gaan schaken bij een Franse kennis hier. Dat doet hij eens per week. Hij heeft zoveel plezier in het schaken en steekt anderen ook aan. Binnenkort kunnen ze hier wel een schaak-competitie gaan houden. Over spelen gesproken. Twee weken terug hebben we klaverjas-les gehad. Die vrienden uit Tahoua, met die twee dochtertjes waar we vaak gingen overnachten als we van Agadez naar Niamey reisden, die waren hier en bleven hier slapen, en ze vonden dat Aladdin Nederlander is geworden, en dat hij toch zeker ook moest kunnen klaverjassen! Bij mij begon het wel snel weer te dagen hoewel het jaren geleden was dat ik dat gespeeld heb. En Aladdin was ‘n goeie leerling, die zich verbaasde over de vreemde puntentelling en al die speciale uitdrukkingen zoals roem en stuk, enz.

Met alle jongetjes gaat het hier prima. Wel hebben Arash en Omid last van ‘n soort steenpuisten. Wat ‘n gedoe is dat zeg. Het begon zo’n twee en halve maand geleden met Omid. Die had er drie op z’n ooglid, en daarna op z’n wangen en benen en toen Arash ze ook kreeg werd het pas echt vervelend. Het komt hier nu en dan veel voor en je ziet dan ook veel mensen met puisten. Aladdin en ik hebben er geen ervaring mee en gelukkig kreeg Soroush ze ook niet. Het schijnt dat je ze of wel, of niet kunt krijgen. Dat de een er wel en de ander er niet gevoelig voor is. Enfin, op ‘n gegeven moment werd het echt te gek en Arash had er wel een stuk of twintig op z’n benen, dus toen hebben we ze allebei antibiotica gegeven. Daarmee verdwijnen ze direct. Maar nu had Arash er weer twee en Omid ook weer een op z’n bil. En die medicijnen kun je eigenlijk niet zo vaak geven. En zo liggen we constant op de loer naar puistjes die we dan maar zo goed mogelijk “verzorgen” met pleisters, trekzalf en ontsmettingsmiddeltjes. Maar behalve dat maken ze het goed hoor. Arash wordt nu al ‘n flink ventje, met tegenwoordig van die grote nieuwe voortanden. Omid is ook al aan het wisselen. Hij heeft beneden al twee “echte” tanden in dat kleine koppie!

We zijn vorige week weer eens hard ten strijde getrokken tegen de kakkerlakken. O, soms zag ik er wel tientallen tegelijk in de keuken en de douche – s’nachts dan, en ik had er al zoveel doodgemaakt! Nu zaten er overal tussen plafond en muur grote kieren waar ze doorheen kwamen en ineens had ik een idee hoe we dat dicht konden stoppen. Een stapel kranten en een grote pot plaksel! Daar ‘n mooi papje van gemaakt en alles dichtgestopt. En het scheelt behoorlijk hoor. Zo nu en dan zie ik er nog wel een, en die mep ik meteen, maar veel zijn het er niet meer. Ik vond laatst ook een flinke schorpioen. Die was in de gootsteen gevallen en was keurig verdronken in een laagje water dat er toevallig in stond. Maar dat enge beest was dus ook van bovenaf gekomen. Een SNV collega uit Niamey die hier vandaag was, vertelde dat hij en zijn vrouw op een zaterdagmiddag wel 160 kakkerlakken om zeep hadden geholpen. Met behulp van DDT dan hoor.

Hebben jullie de nieuwste foto’s al gezien? Ik had ze naar Mies gestuurd om te laten ontwikkelen. Ik ben alweer aan het volgende rolletje bezig. Soroush kan nu zo mooi lachen. Hij heeft deze week zijn eerste prik gehad – DKTP. Aladdin was er speciaal voor naar Niamey gereden om het daar te halen.

We hadden notabene de drie prikken uit Nederland gekregen; had iemand voor ons meegenomen, maar dat moet je koud bewaren, tussen 4° en 10° C, en we ontdekten laatst dat het in onze koelkast 20 graden is! Tja, dat ding kan het in de hete maanden niet bijwerken, want in huis was het steeds 39° of 40° C. Dus vertrouwden we dat vaccin niet meer. Nu bewaart Aladdin de andere twee vaccins in zijn koelkast in het laboratorium. Die is 8° C. O ja, ik heb mezelf meteen even gewogen toen ik met Soroush naar het ziekenhuis was en ik weeg nu met kleren 66,5 kilo. Twee weken na de bevalling was ik nog 70 kilo. Hij drinkt nu ook elke dag wat water voor de dorst. En hij duimt dat het 'n lieve lust is. Soms twee duimen tegelijk! Tot groot plezier van Omid die ook duimt, als hij gaat slapen, en die het zo leuk vindt dat Soroush iets hetzelfde doet als hij! Verder met mezelf gaat het weer steeds beter. Ik was steeds heel moe, maar dat is aan 't voorbijgaan. Alleen nog last van moeje voeten, vooral zo aan 't eind van de middag. Nu ga ik maar weer eens 'n tijdje op mijn Scholl-sandalen lopen, misschien scheelt dat nog wat, ik zou wel een paar dingetjes willen vragen om op te sturen, als dat kan. Trekzalf, een flesje Betadine-jodium (plastic flesje) en, als u wat kunt vinden van die kleine T-shirtjes met wijde hals voor Soroush. Maat 68 of groter (hij is toch een dikzak) en van die badstofbroekjes. Schrijf maar wat de kosten zijn! Dag, ik laat het hier nu maar bij. Veel groeten en liefs van ons allemaal.

PS Nog iets nodig: ritsen! 'n goed soort plastic rits voor broeken van de jongens, en rokken van mij, twee blauwe en twee bruine, en een lichtblauwe van 20 cm.

Dosso, 14 juni 1984

Lieve papa en mama,

Alweer een lange stilte hè, tussen deze brief en de vorige. Jullie moeten er maar aan denken dat er niet zo veel rustige tijd overblijft om brieven te schrijven. Soroush eist me dan wel niet meer de hele dag op, hij is een lieve baby hoor, maar er zijn er natuurlijk nog twee, en die vragen ook veel aandacht. Vooral Omid dan. En dan is nog heel vaak Wilma hier. Die woont alleen en die houdt het nooit uit zo alleen in haar huis, en meestal komt ze dan maar hierheen. En 's avonds, als het spul eenmaal op bed ligt, en dat is meestal pas tegen half tien, want we eten nogal laat en dan ontbreekt vaak de fut nog te gaan schrijven.

Nu zijn de regens eindelijk goed op gang en de temperatuur is lekker gezakt van ongeveer 40 graden naar 30, vandaag dan. En dat scheelt behoorlijk. Nou maar hopen dat de regen netjes regelmatig zal blijven komen, dan is het hier nog 't beste uit te houden. Had ik al geschreven dat het cadeau-pakje aangekomen was? Nee. Ze waren zo blij met de duikbrillen en wat een prachtig mooi vliegtuig! Die kreeg meteen batterijen er in en rijen maar. Omid staat bij zo iets te springen van blijdschap. Wat de kosten betreft : dus 166,75 + 13,70 (of zo) = f180,45. Dus de kosten voor het tweede pakje met de T-shirts en zo en de foto's . Nu heb ik net f150,00 laten overmaken op jullie giro en dat zal er binnenkort wel zijn. Nu lijkt me het handigst als ik nog eens zo'n bedrag laat overschrijven voor de foto's en andere dingetjes die nog zullen volgen. Is dat goed? Ik stuur dan wel de rolletjes naar Mies om ze te laten ontwikkelen, maar dan heeft u het geld er alvast voor.

De T-shirtjes zijn echt schattig hoor. Het verandert zo'n baby als hij zoiets aanheeft. Soroush is echt drollig ja. Dat was op de foto's al goed te zien. Hij kan al staan op die dikke beentje s van hem als ik z'n handen vasthou. En hij is goedlachs. En er zitten al twee beneden-tandjes te komen. Je kunt al duidelijk twee witte plekje zien. Hij kijkt nu ook een beetje. Wat aardig van hem is, is dat hij nooit spuugt. De meeste baby's doen dat wel na een voeding, maar deze houdt keurig netjes alles binnen. Spuugdoekjes heb ik dan voor hem ook niet nodig. Die gebruik ik voor mezelf voor de lekkende borsten. Ik ben nog steeds niet begonnen met het geven van bijvoeding. Het moet eigenlijk wel zo langzamerhand. Ik zal de banantijd maar afwachten (weet niet eens wanneer dat precies is). Gek eigenlijk hè dat je in Nederland bijna altijd bananen en sinaasappels kunt krijgen en hier bijna nooit. Er zijn op 't ogenblik ook helemaal geen groenten. In Dosso alleen nog maar uien, en als het meezit Citroentjes – soms. En in Niamey valt nu ook niet zoveel meer te krijgen. Geen sla, tomaten, aardappelen, enzovoort. Dat komt in oktober weer op gang en tot die tijd eten we vaker peulvruchten en van die gedroogde groenten die we nog uit Nederland hebben. En Nasi-Goreng bijvoorbeeld.

Maar ik weet dat moe onze Riet wel negen maanden alleen maar borstvoeding heeft gegeven en dat is een goed voorbeeld. Zolang ik moet zoeken naar geschikte dingen voor Soroush blijft hij maar lekker sabbelen. Ik droomde van de week dat Riet en Jan hier waren. Het was net `n echte ontmoeting. Leuk, waar je blij mee wakker wordt. Is er trouwens nog nieuws over Margo? Of ze komt en wanneer? Arash is over naar de tweede klas. Hij was de tweede van zijn klas. Hier krijgt elk kind z`n nummer. Heel veel liefs allebei en groeten van Regien, Aladdin, Arash, Omid en Soroush. Daag!
PS. Nog iets nodig: ritsen! `n goed soort plastic rits voor broeken van de jongens, en rokken voor mij

Dosso, 16 juli 1984

Alweer twee brieven te beantwoorden! De tijd gaat snel met drie jongetjes in huis. Ja, Soroush is nu vijf maanden en 't is een heerlijke baby hoor. Sinds een week zit hij los - niet heel lang hoor, en hij rolt heerlijk over het tapijt en ook ernaast natuurlijk. Hij maakt nu ook flink geluid. En hij is nu al bezig met z`n boventanden en bijt me soms stevig! Eén boventand is bijna door dus dat kan nog gezellig worden. Hij heeft nu ook goed door wie hij kent en wie niet. Bij onbekenden, en mensen die heel hard praten zet-ie het op `n huilen. Maar er zijn hier zoveel mensen die hem oppakken dat hij wel niet zo eenkennig zal worden. Dat is toch hier wel anders dan op de flat in Zaandam. De mensen hier zijn echt gek op kinderen. Lidie en Hendrik waren vorige week hier voor een nachtje - ze waren op verlof geweest naar Nederland - en ze brachten nog wat rijstbloem mee dus dat voer ik hem. En verder zijn er nu wel bananen en sinaasappels, maar later zal ik met gemalen sperzieboontjes beginnen en wortel. Binnenkort zijn die er ook weer. Dus het zal wel zo lukken met ons kleine beertje.

Nou, ze moeten u wel weer hebben hè met al die onderzoeken. Je zou er nog ziek van worden zeg! Maar ja, als de heren doctoren er echt achter kunnen komen wat er mis is, dan zal dat misschien best wel te verhelpen zijn.

O ja, het was leuk om hun Freek weer te zien, ook al zo`n beer, al achtenhalf kilo. We gaan begin september naar Agadez, en dan voor een week, om alle kennissen weer eens te zien voordat ze het land weer gaan verlaten. Met Arash en Omid is het prima. Ze spelen de hele dag en vervelen zich geen moment. Ze zijn echt goeie kameraadjes. Arash zit veel bij de bomen en de bloemen en is voortdurend op

insecten en vlinderjacht. Omid interesseert zich daar niet zo voor en loopt te rennen en te dollen. Ze hebben trouwens nog steeds die puisten. Wat `n gedoe is dat hé. Al vier maanden nu. Ze leren wel dat ze voorzichtig moeten zijn met wondjes. Als ze nu ergens een wondje hebben, al is het nog zo klein, "de jodium die niet bijt" – dat kunnen ze nu zelf lezen en dus geloven nu ook dat dat waar is.

U vroeg nog over de atlas. Ja, die is ook aangekomen hoor. Een heel goed cadeau voor Arash.

Hij heeft hem al bijna uit z`n hoofd geleerd! Als we bijvoorbeeld over tarwe praten komt die wijsneus meteen met de opmerking dat dat veel in Amerika wordt verbouwd, en meer van dat soort dingen zegt hij wel. Hij haalt bijvoorbeeld vaak iets uit een boek over de natuur. Dan krijg je ineens te horen dat "het vliegende hert (een soort kever) een bedreigt insect is."

Het pakje waar u nu over schreef is er nog niet, maar dat zal binnenkort wel aankomen.

Vast bedankt hoor. En wat de Canadezen betreft - `t zal afwachten worden. Leuk dat Margo nu bij jullie is. Ze zal het wel best naar haar zin hebben zo in Noordwijkerhout. Ik wil vragen of u iets op zolder kunt opzoeken!

Als het gaat hoor. Er moet tussen die boeken die daar nog van ons staan, een pocketboekje, `n beetje oud, met een zwart/witte kaft – als ik het wel heb. Als u dat boekje zou vinden dat is in het Engels en geschreven door Rosey Pool. Het zijn gedichten. Die vrouw is vorig jaar overleden, ze was een joodse bahá'í, en een bahá'í kennis vroeg me of ik iets over haar wist. Als u dat boekje zou kunnen vinden en sturen naar Anneke Schouten, Dintel 20, 7333MC Apeldoorn, zal ze er heel blij mee zijn. Ik hoop dat het lukt. Nou, allemaal de groetjes hoor en veel liefs. O ja, onze telefoon is afgesloten omdat de huisbaas `n paar rekeningen niet heeft betaald! Van vòòr dat wij hier kwamen. Ik hoop dat hij weer gauw aangesloten wordt. Dag, veel liefs van Regien, Aladdin en de jongeluitjes.
(Mijn moeder heeft het boek gevonden en aan Anneke Schouten-Buys gestuurd, die er heel blij mee was!)

21 augustus 1984

Bedankt voor de foto's! Ze kwamen gisteren aan en ze zijn weer goed geslaagd. Onze burens waren heel blij met hun foto's en Lompo met de zijne en zo is iedereen weer voorzien en tevreden. Hier gaan de mensen nog graag zo heel officieel op de foto – echt in de houding. Dat wij van dingen of dieren of landschappen foto's maken vinden ze eigenlijk maar onzin. Ik heb hier ook nog de brief van 29 juli, maar de brief die bij de foto's moest aankomen is er nog niet. Toch werd het de hoogste tijd om weer eens het een en ander te laten horen, dus schrijf ik nu maar. Ik geloof dat het wel haast vier weken geleden moet zijn sinds ik schreef! Niet zo best hé. Maar echt, de tijd en de energie ontbreken me vaak.

We hebben `n paar weken geleden een andere auto gekocht. Het zelfde model, dus zo `n stationwagen met veel ruimte achter de achterbank. Dit is een Datsun, drie jaar oud. Die we hadden was een Toyota, acht jaar oud inmiddels. Die moet nog verkocht worden. Het is `n hele toestand zoiets, met al het geregeld van papieren en verzekeringen, enz. Dat moet allemaal in Niamey gebeuren en Aladdin gaat dan van `t ene bureau naar `t andere voor allerlei handtekeningen enzo. Hij was daarvoor een dag of twee in Niamey en kwam terug met de nieuwe auto en twee Hollandse dames, een zus en een vriendin van Leentje, die hier `n dag of drie gebleven zijn.

Aladdin ging toen de volgende dag naar Benin voor een Bahá'í conferentie bij Cotonou, aan de kust. Hij is een week weggebleven heeft het heel goed gehad. Veel mensen ontmoet en weer fijn "opgepept" teruggekomen.

Met weer een jongen bij zich, uit Ghana, die hier bleef slapen. Toen was het acht augustus en hebben we gebeld. Riet belde me ook nog op vanuit Vancouver. Dat was een leuke verrassing. Ze zei dan dat Margo niet zou komen, maar dat zij zelf wel zin had om te komen. Ik zal haar gauw schrijven dat ze dat dan ook maar echt moet doen. Dat zou toch ook geweldig zijn hè! De tijd zal wel leren of dat door gaat.

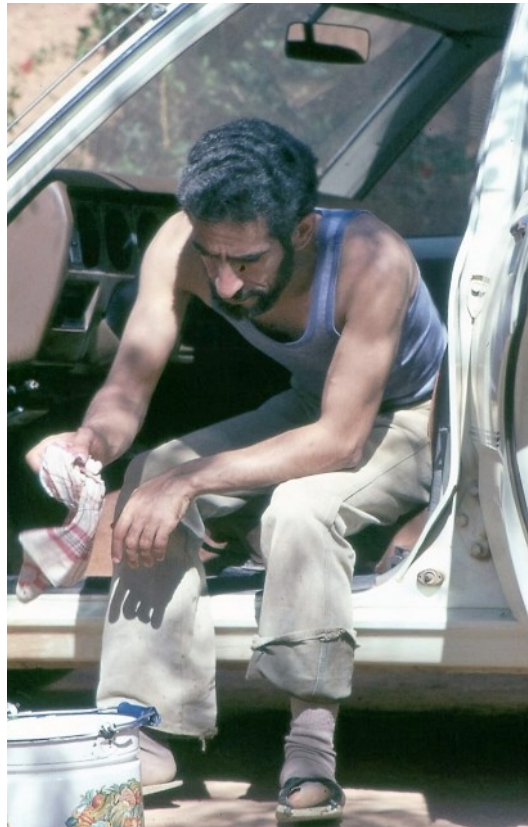
Ja, nog bedankt voor het opzoeken van het boekje. Dat is dus een heel gedoe geweest begrijp ik. Ik had ook geen idee hoe het heette. Anneke Schouten schreef me ook al. Ze was er heel blij mee.

Verder met het nieuws. Nou, er is eigenlijk niet zoveel nieuws. Vorige week was ik ziek. Zwaar verkouden en een ontstoken neusholte, maar nu gaat het wel weer. En nu is Soroush aan de beurt. Hij snottert een beetje en heeft koorts, maar hij eet wel goed. En zo gaat natuurlijk het maar door. Hij begint allerlei geluidjes te maken en ook iets na te doen. Dat is echt heel grappig. In z'n loopfiets gaat hij al aardige eindjes op stap. We hebben ook de ruimte daarvoor, binnen en buiten. De huisbaas heeft net twee weken geleden opnieuw cement laten storten op het terras en dat ziet er keurig uit. Als alles goed gaat, gaan we zaterdag dan voor een week naar Agadez. Dat zal daar wel heel gezellig worden. Daarna schrijf ik weer hoor. Voor nu, het allerbeste, hopelijk nog wat mooi weer in september! En schrijf maar weer. Groeten en veel liefs van ons allemaal, Arash en Omid beginnen vaak aan een tekening voor jullie, maar ze maken ze nooit af. Omid vindt jullie heeel lief, want het Panam vliegtuig is zo vreselijk mooi!

Dag, Regien, Aladdin en de jongetjes

12 september 1984

Bedankt voor de brieven, die twee die vlak na elkaar kwamen, of ze kwamen zelfs tegelijk aan. Alles goed met jullie? Met ons gaat het uitstekend hoor. We zijn voor een week naar Agadez geweest en dat was heel fijn. Gek om in je eigen huis te logeren. Ik vond het er wel gezellig en we kenden Annie en Willem al. Annie was immers twee weken bij ons met hun zoontje, voordat ze naar Agadez gingen. Ze hebben het best naar hun zin daar. En Arash en Omid voelden zich daar natuurlijk helemaal thuis. Ze hebben het prima naar hun zin gehad. Wij zijn later gegaan dan de bedoeling was, want Soroush was de week daarvoor ziek. Hij had of de mazelen, of de rode hond. Een beetje snotterig, moeilijk met eten, zelfs aan de borst, hoge koorts en na 'n paar dagen onder de rode vlekken. Maar hij is er goed doorheen gekomen. We zijn toen donderdag vertrokken en vrijdag kwamen we aan. Tot aan de andere donderdag. Zelfs die poes van ons, Miki, liep er nog rond. Een aardig weerzien. De f200,- van mevrouw Duivenvoorden hebben we in Agadez achtergelaten – omgerekend in francs, het geld van hier dan. En wel bij de zusters daar. Er is een trieste stemming in Agadez en dat komt door de grote droogte dit jaar. Er zijn, nu al, veel mensen die te weinig eten hebben, of helemaal niet, en hoewel de nonnen eigenlijk geen materiële hulp bieden, (ze zijn zelf arm en willen ook niet rijk zijn of als distributie-centrum fungeren) kunnen ze wel zo'n bedrag besteden. We hebben trouwens ook f100,- van mevrouw Beelen ook uit haar naam er bijgedaan. We hadden daar eigenlijk nooit iets speciaals mee gedaan.

Maar in feite is de toestand in het departement van Agadez zo slecht dat geen geld kan helpen. In de vorige seizoenen is er al te weinig regen geweest waardoor het gras op de steppen daar niet voldoende was, heeft het vee van de nomaden het al gegeten voor het uitgebloeid was. Ook de putten voor het water hebben geen aanvulling gehad. Gevolg is dat het vee sterft en wat we nog zagen lopen is broodmager.

Doordat er zoveel vee al dood is (hier en daar al de helft van de kuddes) en er ook veel nomaden naar het zuiden getrokken zijn, zit er nu nog wel water in de putten maar dat blijft niet lang meer. En voor de nomaden is hun vee hun geld. Ze kunnen het niet meer verkopen, want wie koopt er nu bijvoorbeeld geiten of schapen terwijl er geen voer voor ze is, en zo hebben ze ook geen geld om eten te kopen. Je kunt nu een kameel kopen voor nog geen tientje! Terwijl die normaal wel tot f1000,- waard kan zijn; en zo hebben ze ook geen geld om eten te kopen. Ook de tuinders bij Agadez hebben voor het volgende jaar geen water meer om hun tuinen te bevoeien. Al met al, zo vertelt men ons, deze droogte is nog veel erger dan die van tien jaar geleden en er zal een echte hongersnood zijn. In het noorden is dat al begonnen. Er zijn buiten de stad al veel mensen die het met één maaltijd per drie dagen moeten doen. Het zou een Europeaan niet overkomen. Die zou al lang z'n heil ergens anders gaan zoeken en bij de autoriteiten aankloppen – en terecht. Maar de nomaden hier reageren daar anders op. Ze zijn heel lijdzaam. Ze kennen het, ze verwachten altijd honger, het is hen niet vreemd. Het is bijna ondenkbaar, maar op dertig kilometer van Agadez zijn er mensen die hongeren en er is voor hen geen oplossing. Hun vee, en zij zelf, zijn te zwak om zich nog te verplaatsen. Ze kunnen niet hun laatste beetje vee in de steek laten en naar de stad trekken. Ze hebben immers geen geld om eten te kopen – en daarbij, het eten is schaars. Het land heeft dit jaar veel te weinig oogst. Niger heeft ook niet het geld om te importeren en hulp te bieden aan z'n eigen onderdanen. Het wachten zal zijn op het afkondigen van “hongersnood” waarna de rijkere landen met hun overschotten kunnen komen. Zo werkt dat nu eenmaal. Tja, die regentijd is hier ook zo kort hé. Alles is ervan afhankelijk. Zo is de tijd voor regen in Agadez vanaf ongeveer juni tot en met augustus. Als het dan in juni niet regent, hoopt iedereen dat het in juli tenminste zal komen, en zo verder. Maar dan is het vee inmiddels al danig verzwakt. Dat is sowieso altijd al het geval zo eind mei. Nou, geen opgewekt verhaal hé. Niger is een arm, droog land; dat is het. Er hoeft maar even iets mis te gaan en je hebt een ware catastrofe.

Nu om maar weer even op het huiselijke terug te komen, de jongens maken het goed. Had ik al geschreven dat Omid alvast voor z'n verjaardag een step heeft gekregen? Een echte Hollandse step op luchtbanden en hij is er apetrots op. Hij rijdt erop op het terras en er omheen, waarbij hij soms gevaarlijk vlak langs de keuken van Aisjatoe scheurt. Die zit immers altijd buiten te koken op een houtvuur. Het geeft zo nu en dan wel ruzie natuurlijk, zoals op dit moment. Even er naartoe. Soroush kruipt sinds maandag. Hij maakt al aardige tochtjes door het huis. Het is wel 'n

gedoe soms als je met zo'n ukkie op reis bent. Hij heeft er wel een paar dingen bijgeleerd. Hij roept : mem mem mèmèmè!

Weet precies hoe die zijn pap moet weigeren – gewoon hoofd omdraaien en mond dichthouden, en in z'n eigen bedje slapen was ook niet meer bij. Maar hij slaapt wel gemakkelijk op een matrasje tussen de mensen. Nu thuis, regelen we het wel weer, maar op die reis heeft hij zeker vier dagen alleen maar borstvoeding gehad. En hij drinkt veel hoor. Ik heb daar overal waar we gingen eten ongens zitten eten en dat was wel nodig ook. Hij is ook steeds aan het tanden krijgen, heeft er nu acht. Gelukkig gaat dat zonder al te veel moeite. Het is een goedlachs mannetje.

Iedereen krijgt van hem de mooiste glimlachjes, maar niet iedereen kan hem zomaar oppakken. Gisteren heb ik hem voor het eerst bij me genomen in het zwembad. Ik zwem zelf niet vaak, hooguit eens per maand, maar A en O gaan zeker twee keer per week met hun vriendje Nicolas met zijn moeder. (die wonen naast het zwembad). Arash kan al een aardig eindje los zwemmen, zonder zwemvlinders dus, maar Omid vindt dat hij nog maar tot volgend jaar moet wachten met los zwemmen.

Ten slotte, met Aladdin gaat het ook goed. Hij heeft het op het ogenblik niet erg druk, maar dat zal wel komen. Verder alles prima. Z'n baard wordt steeds langer en z'n krulletjes grijzer. Hij vertelt nu een verhaaltje voor Arash en Omid. De ene keer moet ik een liedje zingen, en dan weer hij een verhaal – het is namelijk inmiddels alweer bedtijd. Nog een vraag, ik ben in Agadez twee-T-shirtjes van Soroush kwijt geraakt. Zou u 'n stuk of drie of vier kunnen opsturen? Liefst toch 'n goede kwaliteit ook al is dat wat duurder, want anders zijn ze na een keer wassen al uit model. En ook graag weer drie fotorolletjes. Kodak kleuren kleinbeeld cassettes. Van Kodak zijn toch de kleuren op de foto's het mooist. En nog iets, sokken voor A en O. De winter staat weer voor de deur. Ieder twee paar maar. Die winter stelt niet veel voor, maar ze kunnen niet zo hun schoenen of laarzen aan. Arash z'n voeten zijn 18 cm lang, Omid 15 cm. (ik heb geen idee van schoenmaat) Die f200,- zet die maar op jullie giro voor ons. Of hou ze gewoon bij je. We hebben ze hier dus al besteed. Dag, veel liefs van allemaal en tot schrijfs.

7 oktober 1984

Alles goed met jullie? De brief van 20 september heb ik hier. Oja, die had ik al toen jullie de 29ste 's morgens belden! Aladdin heeft het pakje toen maandagochtend opgehaald van het postkantoor. Die T-shirtjes staan Soroush zo lief! En ze passen prima. De sokken werden meteen aangetrokken, hoewel het er nog te warm voor is. En de drop was erg lekker. Dat die filmpjes met 24 opnamen zijn is niet erg hoor. Inmiddels hebben jullie denk ik alweer nieuwe foto's gezien. Ik herinnerde me vandaag dat er nog een mooie donkere lucht op staat van toen het bijna ging regenen en daarna van de jongens die met Lompo naar de "rivier" in het straatje langs ons huis staan te kijken. Ik heb op het rolletje wat nu in het toestel zit meer foto's van de kinderen van dichtbij en ook ik zelf sta er ook 'n paar keer op. Voor ik het vergeet! Het is goed dat jullie dat geld, die f300,-, op de bank hebben gezet. We rekenen het om in Franken van hier en die geven we hier uit. Ik zal mevrouw Duivenvoorden ook schrijven. Zie je, hier op 't ziekenhuis is een werkplaats waar ze invalidenwagentjes maken. Daar is ook een vrijwilliger mee bezig. Wilma, de andere SNV-ster, is fysio therapeute en die heeft op het ogenblik twee patiënten die vanaf hun middel verlamd zijn. Allebei jonge knullen en die zullen leren in zo'n wagentje te rijden. Vaak betaalt Caritas zo'n kar (ze zijn ongeveer f300,-), maar ik heb haar gezegd dat als ze iemand heeft, ze er dan dit geld voor kan besteden. Zelf hebben die jongens in elk geval niets.

Wat de droogte betreft: de voedselhulp én de honger betreft: de voedselhulp is op gang aan 't komen, en van Agadez hoorden we dat er twee weken geleden al zo'n vijftienduizend mensen vanuit de "brousse", het land, naar de stad gekomen waren. Hier heeft het nog wel geregend, en op sommige plaatsen in het zuiden zelfs heel veel. Meer dan 200 mm in één bui! Alles spoelt dan weg. Er waren echte overstromingen. De jongens zijn sinds vorige week weer naar school. Zo'n eerste week wordt er eigenlijk nog niets gedaan. Alle klassen worden ingedeeld. Arash zit nu in de derde, Omid hebben ze geaccepteerd in de tweede. Apentrots is die. Die kleine kikker! Hij vindt het natuurlijk geweldig om bij de groten te zijn. Hij is dan wel heel klein, maar zijn mond is groot genoeg. Iemand wilde Arash plagen en Omid gaat op de plaaggeest af en schreeuwt hem toe: "Hé, jij daar, waarom sla jij mijn broer hé, waarom!" Dit in het Frans dan. En met zijn vingertje geheven vertelt hij zo iemand de waarheid wel.

Omdat het nog zo'n erwt is (101 cm en ja hoor, 14 kilo) wekt die grote mond verbazing en bovendien werkt het altijd op de lachspieren. Thuisgekomen kan hij lekker klein zijn.

Duim in de mond en soms heel hard huilen als er iets niet naar de zin is. Met Soroush spelen ze graag en dat wordt ook steeds leuker. Hij kan goed om ze lachen. Ze willen ook dat Soroush in hun kamer komt; zo de drie jongens bij elkaar. Ja, en hij weet de weg, want hij kruipt (of fietst) er zo naar toe.

Die loopfiets hebben we in Niamey gekocht. Dat is toch zo'n handig apparaat. Soroush loopt nu langs bank, tafeltjes en stoelen! `n Pracht gezicht op die korte dikke beentjes. Nog even en hij loopt los. Soms staat hij al even los. Hij is wel snel. Hij drinkt nog steeds van de borst en dat moet snel verminderen, want dat wordt zo langzamerhand te veel. En hij pakt me alsof ik de fles ben. En rustig zitten of liggen drinken dat is `t ook niet altijd. Hij zit te hippen, te draaien en zo onder het drinken door.

Verder is alles prima hier. We verlangen wel naar de koelte van de winter! Maar eerst komen er nog twee warme maanden. Vorig weekend is Aladdin weer aan het boompjes planten geweest. Het wordt al aardig groen hier. We gaan ook weer bloemen zaaien. Ik heb gisteren z'n haar weer eens geknipt. Dat is nu lekker kort, maar die baard daar mag ik toch niet aankomen.

Dag, veel liefs en groeten allebei, en o ja, toen jullie belden was ik nog maar net wakker, schunnig hé!

Volgende keer bel ik weer hoor. Misschien voor Pa z'n verjaardag. Of een dag eerder, anders is dat zo druk in huis als er visite is.

18 november 1984

Hallo Opa en Oma

Met ons gaat alles goed, gaat het met jullie ook goed? Ik zit nu in klas 3!! Papa zegt nog 9 maanden dan komen we naar Nederland!!! Leuk hé, maar ik vind het niet leuk dat jullie niet naar hier komen, en ik vond het ook niet leuk dat papa wegging, maar nu ben ik weer blij want papa is weer terug en ook omdat opa bijna jarig is, ik wil een kaart op sturen.

Zo, nu wil ik stoppen met de brief. Daaaaaaag en veel groetjes van Arash voor opa en oma van Arash, Omid, mama, papa en Soroush.

21 november 1984

Zeker komt deze brief te laat om pa te feliciteren met z'n 81ste verjaardag, maar ik ben van plan om toch vrijdag op te bellen. Ik hoop dat jullie er een gezellige dag van hebben gemaakt. Het is lang geleden dat ik schreef zeg. Ik heb hier nog twee brieven van moe, van 2 en van 14 oktober. Er schijnt ergens een staking te zijn waardoor de post op het ogenblik niet snel doorkomt.

Aladdin is dus weer goed en wel terug en gelukkig maar. Het was wel erg stil zo s'avonds, afgezien van de drukte overdag met de jongens. Het ging verder allemaal goed hoor, maar met z'n tweeën is het wel zo plezierig.

Maar Aladdin was erg blij dat hij gegaan was. Het was goed om bij de begrafenis te kunnen komen en al die andere familieleden en vrienden weer te zien. Dinsdag voor hij terugkwam waren Lidie en Hendrik met hun Freek hier aangekomen. Die zijn nu inmiddels in Nederland terug en ik heb Lidie gevraagd of ze u eens wilde opbellen om zo eens mondeling wat nieuwtjes vanuit Dosso over te brengen. Jammer genoeg was Freek nogal ziek toen ze aankwamen, overgeven, diarree en koorts en toen vrijdag Aladdin terugkwam had Soroush precies hetzelfde. Dus eigenlijk zaten we een week met zieke baby'tjes. Jammer hè. Maar ook Soroush is nu weer opgeknapt. Zowel Freek als Soessie (zo heet hij in de wandel) weigerden 'n paar dagen de borst met als gevolg dat eerst Lidie en daarna ik met geweldig gezwollen en pijnlijke borsten liepen. Ik dacht, nou, het komt wel goed uit want na negen maanden kunnen we daar wel eens mee op gaan houden, maar dat is toch niet gelukt. Hij is heel fanatiek hoor en schreeuwt zo nu en dan moord en brand als ik 's nachts een fles geef in plaats van de borst. Ik bewaar dat laatste voor avond en nacht en probeer hem vòdr de avond valt flink te laten eten en drinken zodat er weinig ruimte blijft voor moedermelk.

Eergisteren probeerde ik de truc die de meeste vrouwen hier gebruiken om hun kinderen van de borst af te krijgen. Ik deed poeder van nivakine, dat is een heel bitter tablet tegen malaria, op de borst, maar Soroush hapte er zo doorheen. Misschien proeft hij het nog niet. Hoe dan ook, ik ga toch maar door met de voedingen maar probeer ze echt alleen zo voor het slapen gaan te geven. Verder gaat het prima met Soroush. Hij wordt trouwens steeds blonder! Van die pikzwarte haartjes die hij bij de geboorte had is nu niets meer van over. Hij is volgens ons zelfs een kale. Heeft van die hele lichte korte haartjes die je bijna niet ziet. Deze week is hij weer druk aan het oefenen om te lopen. Zo 'n vijf, zes pasjes en dan kukelt hij voorover. Maar het gaat al snel met hem. Hij pakt iets van een lage tafel in z'n twee handjes en gaat er dan mee zitten. Dat is al een hele knappe tour. Arash en Omid weten hem goed aan 't lachen te maken. Met hen gaat het ook prima. Aladdin heeft uit Nederland wat homeopathische middelen tegen de puisten meegenomen, en tot nu toe gaat het goed, hoewel twee weken nog te kort is om echt te zien of ze weg zullen blijven. Soroush had ook weer een paar enorme puisten op z'n hoofd. Eerst vier tegelijk, daar moest hij medicijnen voor slikken, en later nog eens een op z'n voorhoofd en die heeft de dokter uiteindelijk doorgeprikt. Arash heeft, helemaal alleen, een brief voor jullie geschreven en die gaat hierbij.

Leuk dat jullie allemaal bij Mies Bouwman op visite waren zeg. Dat is toch wel aardig om eens zoiets, en zo iemand, van dichtbij te zien lijkt me. En de gespreksgroep? Bij de pastoor? Gaat dat leuk? Ik vind het echt heel goed hoor dat u daaraan meedoet. Praten over godsdienst met al z'n aspecten verruimt de geest en ook is het goed te ontdekken dat de echte godsdienstigheid in de daden ligt. In de gewone alledaagse dingen die een mens doet. Voor mij is God dienen alleen door de mens te dienen – en zo proberen we in ons leven op alle manieren de mens te dienen, niet altijd even gemakkelijk, maar toch is dat het belangrijkste. Een vraag die altijd weer opkomt is natuurlijk hoe kun je het best de ander van dienst zijn. Ik geloof dat je je daarin moet laten leiden door het voorbeeld van de echte "Groten", Christus, en voor mij ook het leven en handelen van Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá. Maar vaak vind je veel dichterbij een goed voorbeeld. Er zijn zoveel mensen om ons heen, de een blinkt uit door z'n eerlijkheid, de ander weer door z'n opofferingsgezindheid, 'n ander door zijn nederigheid enz. enz. We blijven bezig Pa en Moe. Altijd op weg en altijd voor verbetering vatbaar. Zo, ik laat het hier maar weer bij. Tot schrijfs en het beste met de winterkou! Groeten en veel liefs van ons allemaal.

10 december 1984

Hallo opa en oma, ik het net wat van Sinterklaas gekregen. Hij kwam op 8 december, en in Nederland kwam hij op 5 december, maar vorig jaar kwam hij in Niger op 3 december, maar eigenlijk komen wij over zeven maanden in Nederland dus in juni, en ik denk 15 juni leuk hé! Zo, nu is de brief af, dag opa en oma.

13 december 1984

Lieve papa en mama

Hierbij wensen we jullie een zalig kerstfeest en ook alvast onze allerbeste wensen voor het komende jaar! We hebben de brieven van 26 en 28 november ontvangen hoor en ook de foto's. Er zijn hele aardige bij. Arash was er maar trots mee dat hij een brief had gekregen. Het adres van Lidie: ik weet het niet. Het was de Broekdijk in Breukelen, maar ik weet geen nummer. Ik zal moeten wachten op een brief van hun! Ja, er is veel te doen geweest bij jullie voor de hongersnood in de Afrikaanse landen. Hier is het ook niet best hoor, maar ik weet niet van kampen vol uitgeteerde mensen. In het ziekenhuis zijn er wel vaak broodmagere kinderen, maar het overgrote deel van de mensen wonen niet in de stad, en op het platteland zal er veel er veel ellende zijn. Er zijn wel steeds meer mensen die naar de stad komen. Wij hebben elke dag wel een paar vaste klanten aan de deur die om eten komen, dus ik kook flinke potten rijst met saus. Verder heeft iedereen in de stad wel grote financiële zorgen want wie in de stad familie heeft die is daar inmiddels wel daar naar toe gegaan. In Dosso wonen normaal ongeveer 20.000 mensen, maar er zijn er tussen de tien en vijftienduizend bijgekomen en die worden onderhouden door hun familie.

Verder met ons alles prima hoor. Geen puisten meer gelukkig en het is hier zelfs nu koud! Weleens fijn zo. Soroush kruipt op 't ogenblik hier rond. Hij maakt het prima, nog steeds aan de borst hoor. Dat zal nog wel even duren. Maar hij drinkt ook twee keer per dag een flesje melk. En sinds twee weken loopt hij ook! Een koddig gezicht is dat. Hij kan echt onder de tafel doorlopen! Arash en Omid lachen zich er 'n hoedje om. Van de week hadden we de moeder van Tjeerd, de man van Leentje, op visite voor drie dagen. Geweldig vonden de jongens dat. Ze heeft een filmrolletje en een brief van Arash meegenomen. Ze gaat aanstaande maandag terug naar Nederland en dan doet ze dat op de post. Op de laatste foto staat zij zelf ook. En Arash met een vestje van Soroush en zijn muts. En verder wat foto's van het Sinterklaasfeest in Niamey, maar ik vraag me af of er wel wat leuks tussen zit. Aladdin heeft er teveel gemaakt. Hij dacht dat het dia's waren. Wat er verder op staat weet ik helemaal niet meer.

Ik ga nu gauw nog wat kaarten en brieven de deur uitdoen. Ik ben vorige week, na anderhalf jaar stilstand, weer begonnen met de studie Engels en ook met vertaalwerk, bahá'í boek vanuit Engels naar Nederlands. Heel veel liefs allebei, het beste met de gezondheid en warmte toegewenst in deze donkere winterdagen.

Oja, Arash schreef dat we in juni komen, maar dat kan ook juli worden. Weten we nog niet zeker.

10 januari 1985

Lieve pa en moe,

Alles goed met jullie? Vandaag kregen we nog vier brieven en kaarten van de familie.

Ook uw kaart erbij, en gisteren de brief van 27 december. En de koffie, tweemaal, is ook aangekomen. Het smaakt toch wel heerlijk hoor, zo'n Hollands bakkie koffie. Voor ouwejaar had ik lekkere appelflappen gebakken – appels gekocht in Niamey, en die waren zo op! En u schrijft dat het nog zulk zacht weer is bij jullie, maar als ik de radio moet geloven is dat nu wel voorbij. Het schijnt in heel Europa vreselijk koud te zijn. En hier was het vanaf gisteren alweer zoveel warmer geworden. De jongens zijn nu weer met 'n T-shirtje aan naar school, en de afgelopen weken moesten ze 's morgens vroeg toch wel een trui aan. Maar misschien komt er nog wat koelte voordat de zomer weer begint. Even vertellen wat we zoal de laatste weken hebben uitgespookt. De jongens hadden twee weken vakantie, en Aladdin had ook nog twee weken. Arash had een goed rapport, hij is de derde van de klas, maar Omid had minder succes. Hij had nog al moeite met schrijven en hij heeft nu twee keer per week de meester van de eerste klas thuis die hem dan een uurtje schrijfles geeft. Het gaat nu al veel beter. In die grote klassen hebben de juffen en de meesters er niet veel tijd voor om elk kind wat aparte aandacht te geven, en dat is erg jammerwant zo zit in feite de helft van de kinderen er voor spek en bonen bij. Maar met een beetje hulp zouden ze best meekomen. Nou, we zouden naar Benin reizen voor een vakantie en om in Parakou vrienden te bezoeken. Maar toen belden ze op om te laten weten dat zij zelf uit de stad waren; en we kregen een brief van een vriend uit Agadez dat die de 30ste december hier zou komen. We zijn toen naar Niamey gegaan, twee nachtjes in een hotel gelogeed (de meeste kennissen waren de stad uit) en toen weer terug. De 30ste kwam Olivier, die vriend uit Agadez, en dat was heel gezellig met hem. De jongens zijn nogal gek op hem want hij besteedt veel tijd aan ze en ze lachen zich altijd een bult met hem! Ouwejaar waren we hier in Dosso met 'n stuk of twaalf mensen – buitenlanders dus – en we hadden een gezellige avond. Gegeten, gedanst, gekletst. Twee januari gingen we weer naar Niamey, waar inmiddels Olivier al was, en toen zijn we met elkaar met zijn auto, een Landrover, naar een wildpark gereden in het zuiden van Niger, zo'n 150 km vanaf Niamey. Het was drie dagen hobbeldobbel in die auto, over onverharde wegen. Eerst ernaar toe, dan een hele dag in 't park zelf, en dan weer terug. Er is daar een mooi hotel waar we twee nachten hebben geslapen. We hebben er olifanten, waterbokken, wilde paarden, apen en antilopen gezien. Een keer waren Aladdin en Olivier en de gids (die moet altijd mee) te dicht bij de olifanten en ineens kwam de hele kudde op hun af zeg! Rennen naar de auto en wègwezen! Die middag gingen Aladdin, Arash en Olivier nog weer het park in en ik bleef met Omid en Soroush in het hotel. Soroush was net die dag ziek. Koorts, diarree (hij heeft nu twee kiezen, en hij had toch weer een grote puist die de dokter eergisteren heeft opengesneden, weer op z'n hoofd.) Enfin, om zeven uur gaat het park dicht en moeten alle auto's er uit zijn. Maar wij maar wachten. Om acht uur is de politie gaan zoeken – dat doen ze altijd als er een auto te lang wegblijft. Uiteindelijk kwamen ze pas om elf uur thuis, moe en hongerig. Ik had me vooral zorgen gemaakt over Arash want ze hadden niets te eten of te drinken bij zich. Ze hadden vastgezet in het zand, in 'n diep gat in de weg. Eind al goed. Omid had zich ook bezorgd gemaakt en was bang dat ze die olifanten weer tegen zouden komen.

De volgende ochtend reden we weer terug naar Niamey waar we nog twee nachten gebleven zijn. 'S avonds gezellig gegeten bij Tjeerd en Leentje, en zondagochtend weer bij hun voor koffie en taart, want Leentje was jarig. Tjeerd had een echte mokaart gebakken. Goed hé! Dat hadden A en O de dag ervoor al gezien, en Omid vraagt dan natuurlijk wanneer die taart gegeten zal worden.

Nu zijn de jongens weer naar school, en werk, dus het leven herneemt weer z'n gewone gangetje. En Soes zit nu rustig naast me te spelen en hangt voor het eerst niet aan mijn rokken. (Hij zet me weleens voor schut want ik heb veel rokken met een elastiek en die trekt hij zo naar beneden als hij vervelend is!) Hij loopt nu heerlijk overal te dribbelen in huis. Probeert ook te rennen, maar dat gaat natuurlijk nog niet. Z'n haren beginnen eindelijk eens wat te groeien. Hij heeft net zulke lichte haren als Omid, maar nog donkerder ogen. Ja, die Sinterklaas foto's zijn niet zo geweldig hè. Nou ja, pech gehad. Er is nu alweer een rolletje onderweg. Daar staan veel mensen op. Kinderen die hier regelmatig komen en die "op de foto" willen. En de jongens bij de Landrover met Olivier en nog een Amerikaanse kennis erbij. En die olifanten in het park. Ik hoop maar dat er wat mooie bij zitten.

Vandaag was er ook een mooie brief van Christa bij de post. Die schrijft al leuk hoor!

Dat inspireert Arash ook om te beginnen met brieven schrijven. Jammer dat zus Riet niet zoveel schrijft, maar ik droom regelmatig van ze. Dat is ook wel leuk, maar ik zou ze graag ook weer eens echt zien. Zo, ik laat het hier nu maar bij.

Tot schrijfs, het beste met de kou jullie, en veel liefs van Regien, Aladdin, Arash, Omid en Soroush.

5 februari 1985

Lieve pa en moe,

Bedankt hoor, voor alle brieven en knipsels en foto's! O nee, de foto's had ik al geschreven en de laatste serie (met de olifanten

enzo) die zal nog binnenkort wel komen. De brieven die ik heb zijn van 10, 22 en 23 januari. Zo, is alles goed met jullie? Geen nare gevolgen van de kou gehad?

Vandaag kwamen toch die laatste foto's binnen. Ze zijn prachtig gelukt allemaal. Ja, Soroush zo

boven op de Landrover, net zo'n Michelin-mannetje. Het is nu negen uur 's avonds. Arash en Omid liggen op bed en Soroush die stapt hier nog klaarwakker rond. Hij slaapt nu op de dag wat langer. 's Morgens een uur (dat was, als hij sliep hooguit 'n kwartier!) en 's middags nog eens 'n uurtje. Hij is een echte hartendief hoor. Hij doet allerlei dingen die, volgens zeggen, nog niet bij een kind van bijna een jaar passen. Hij voetbalt! Schopt echt tegen de bal aan. Rent al aardig snel ook. En hij danst, dat is heel koddig hoor. Zakt zo keurig op de maat door z'n dikke knietjes en hij staat er met een zalig gezicht bij te kijken. Nou, dat was weer onvervalste trotse moederpraat hè. Er volgt nog meer hoor. Arash en Omid hadden proefwerken gehad en vandaag kregen ze hun schrift mee met de resultaten. Arash is de eerste van de klas en Omid is de zesde van zijn klas. Dat was 'n hele verbetering want de vorige keer, voor de Kerst, was hij nog 34ste. Alles en iedereen is dus weer dik tevreden. Verder hebben Arash en Omid steeds echtere vriendjes. Aardige jongetjes hier uit de buurt en ze gaan ook met twee van hen graag mee naar hun huis. Een van die twee heeft thuis 'n heel mooi en keurig verzorgd groentetuintje. Hij is al een jaar of 13 hoor, maar klein van stuk. Ze hebben altijd oudere vriendjes want die van hun eigen leeftijd spreken nog geen Frans en de groteren wel.

Gisteren was bij ons een Amerikaanse vrijwilligster op bezoek. Zij woont sinds oktober in Dosso en geeft Engelse les aan 't Lyceum. (Dat Lyceum is het pronkstuk van Dosso) En ze blijkt heel goed viool te spelen. Nu hebben we hier die viool van Aladdin, nog altijd in prima staat, en ze wil proberen of ze Arash kan leren spelen. De beginselen althans. Dat zou leuk zijn hè. En misschien zal Aladdin het ook nog eens een beetje leren. Zo, wat valt er verder nog te melden. Niet veel bijzonders van hier.

Van Mahin hadden we slechte berichten; dat is te zeggen; ze is geopereerd aan haar schildklier. Die is er uitgehaald want daar zat kanker! Ongelofelijk wat die mensen allemaal treft. De operatie was goed verlopen; we hebben de dag daarna Nosrat opgebeld, maar er moest natuurlijk nog verder onderzoek gedaan worden. We zullen deze week weer bellen om te horen hoe het met haar is.

Leuk dat u die bahá'í in Leiderdorp gebeld hebt. Daar dacht ik nu ineens aan. Ik stuur nu ook een krantenknipsel mee, ja, ja, ik haal de krant in Nederland nog! Ik kreeg dus in een Bahá'í Nieuwsblad een gesloten giro-envelop mee en ik dacht dat die van een van de bahá'ís zou zijn die de Nieuwsbladen in de enveloppen had zitten schuiven. Maar het blijkt dus van een volkomen onbekende mevrouw te zijn! Giller hoor, ik moest er wel om lachen. Vooral omdat: "redelijk Nederlands". Ik schrijf toch bekant perfect Nederlands dacht ik! Een bahá'í uit Zoetermeer stuurde me al een fotokopie van dat krantenartikel, maar nu stuurden die mensen zelf mezelf ook nog een knipsel!

6 maart 1985

Alles goed met jullie? Nog altijd in de kou hé. Op het moment dat ik dit schrijf schijnt het nogal mistig te zijn bij jullie. Niet zo lekker hoor, al dat kouwe steeds. De zomer mag wel `n hele goeie worden om de boel weer `n beetje in balans te brengen. Hier met ons is alles in orde. Sinds deze week is het pas weer echt warm aan het worden, dus hebben we voor ons doen ook een lange winter gehad.

Het bleef maar waaien en met zoveel stof in de lucht dat de zon er nauwelijks doorheen kwam. Met de kinderen gaat het prima. Arash en Omid worden al zo groot. Omid is nu ook aan `t wisselen en loopt met twee scheve voortandjes die er een dezer dagen wel uit zullen komen. Jullie zullen van de zomer wel zien dat ze allebei echt groot aan `t worden zijn. We hebben laatst in Niamey de reis geboekt en ik zal nu even schrijven wat we zoal van plan zijn te doen. We hebben geboekt op 17 juli en vliegen dan

via Algiers naar Nice. We hebben nu namelijk 6 weken verlof en dachten dat 't het beste zou zijn om "onderweg" te stoppen voor een kleine vakantie. En de jongens willen bergen en sneeuw zien. Ja, in juli nog wel! Maar dat kan, want de Franse Alpen zijn vanuit Nice goed te bereiken per trein en van een Franse vriendin hoorden we dat Briançon een leuke plaats hoog in de Alpen is waar altijd sneeuw te zien valt. Dus we hopen dat we de 18de `s avonds daar aankomen. Die vriendin gaat volgende week voor vakantie naar Frankrijk en zal proberen daar een appartement te huren voor een week. En daarna treinen we weer naar Nice om vandaar naar Amsterdam te vliegen. Dat zal dus woensdag 24 juli zijn. Er is dan een vlucht die `s middags om `n uur of zes op Schiphol aankomt, maar die moeten we nog bevestigd krijgen. Enfin, de juiste aankomsttijd geven we later nog wel door. En de terugreis hebben we op maandag 26 augustus geboekt. Tussendoor is er nog de Bahá'í zomerschool geboekt in Groesbeek bij Nijmegen. Dat is van 3 tot 10 augustus. Dat zal goed zijn voor ons en voor de jongens. Het is een mooie omgeving. (Mijn verjaardag slaan we gewoontegetroou gewoon over en doen we wel later nog wel eens) Ze zijn nu ook wel groot genoeg om meer te zien dan alleen maar speelgoed denk ik zo. Ze willen natuurlijk van alles zien en doen. Nu hadden Aladdin en ik het er al over gehad dat we dit keer beter niet bij Nosrat en Mahin kunnen gaan logeren in verband met Mahin. Ze is dan waarschijnlijk wel thuis maar ze zal niet veel kunnen doen, en als wij daar zijn zal ze natuurlijk tòch wel van alles willen doen. En met vijf personen zijn we dan toch een te grote last denken wij. Bovendien komt Aladdin `s oudste broer met vrouw en kinderen ook naar Nederland, maar wanneer precies weten we niet. Die komen als "vluchtelingen" omdat ze niet langer in Dubai mogen blijven, en die zullen voor onderdak ook op Nosrat aangewezen zijn. Nou ja, bij jullie kunnen we ook niet met de hele club al die tijd blijven, dat zou echt te veel zijn. Nu dachten we dat het misschien wel te doen is om ergens een huis of flat te huren voor een maand of vijf weken. Bijvoorbeeld van mensen die zelf op reis gaan. Zou u, of Mies of wie dan ook, een advertentie kunnen zetten in het Leidsch Dagblad? Leiden zou wel het makkelijkste zijn hè, of Oegstgeest of Leiderdorp of Zoeterwou? Nee, is er niet iemand op de Rip die z`n huis wil verhuren voor een maand of vijf weken? Dat zou wel heel mooi zijn hè. Enfin, we moeten toch wel zoiets proberen. We hebben ook wel gedacht aan `n vakantiehuysje, maar dan zitten we ten eerste net in `t hoogseizoen (duur) en je moet dan echt wel vervoer hebben, en dat hebben we niet. Maar voor een huis of flat betaal je voor zo `n maand misschien 600 of 700?

Minder is beter, maar de huren liggen hoog. Ik zal nog wel even een tekst bedenken voor de advertentie, dan schrijf ik dat onder aan de brief. (Het moet trouwens geen huis inclusief honden en katten zijn, want daar zijn we niet zo gek op, en ook niet hoger dan tweehoog. Want van hoger griezelen we bij de gedachte alleen al.) Nou, genoeg hierover. Ik heb nog steeds geen geld overgemaakt. Ik zal echt vandaag de ABN even schrijven dat ze f 300,- op jullie giro storten. (Er zijn alweer foto's onderweg.) Met de Elfstedentocht is 'n hele boel te doen geweest hoor ik. Dat was wel zoiets als 'n nationaal feest. Leuk hè.

De vorige Elfstedentocht heb ik destijds thuis helemaal op de TV gevolgd. Ja, dat baantje vegen herinner ik me nog best. En ook die kouwe voeten en die bevroren koordjes van de schaatsen. Oei, wat 'n kouwe boel. Laatst belde Hendrik op vanuit Nederland. Hij heeft werk in Gao in Mali, en dat is maar 400 km van Niamey! De 31ste maart hopen we hem even in Niamey te zien, dan is hij twee weken in Gao geweest en vliegt dan weer terug naar Nederland om later met Lidie en Freek terug te komen. Lidie heeft zich voorgenomen om later in Dosso haar tweede kindje te krijgen. Ze is nog niet in verwachting hoor, dus dat is nog echte toekomstmuziek. Het is wel erg leuk dat we elkaar weer zullen zien, zo nu en dan. Je hebt hier meestal van die kortstondige vriendschappen; de meeste mensen komen voor twee of drie jaar en verdwijnen dan weer uit het land en je leven en als er dan eens mensen zijn die je langer kunt blijven zien is dat wel erg leuk. Zo ook bijvoorbeeld met Leentje en Tjeerd-Jan. Die kennen we al zo lang we als we hier al zijn, en ze zijn zo leuk met de jongens. Ze vervangen eigenlijk zo een "oom en tante".

Meestal schrijf ik eerst netjes welke brieven ik van jullie heb! Nou, die zijn van 12 en van 24 februari. Ja, die reportage over die ziekenhuizen. Er is ontzettend veel verschil. Dat is zeker. Het is bijna ongelooflijk vind ik. Zoveel geld en middelen, en voorzieningen bij ons, terwijl we wat dat betreft hier nog in de middeleeuwen leven. Daar kun je haast geen idee van hebben als je niet hier bent. Wij nemen (in het Westen) al die voorzieningen maar als ons recht, maar het is een voorrecht, en meer dan dat zelfs. Ik bedoel dat we er helemaal geen recht op hebben, als elders in de wereld nog zoveel onnodig wordt geleden. Maar wie weet keren de kansen nog wel eens. Er zal veel verandering voor nodig zijn. Ja, en dan mevrouw Roos. Vonden jullie het niet om te gillen? Leuk dat je hun hebt opgebeld en mevr. de Jongen ook. Ik zal de Roezen nog een kaart sturen. Maar jammer dat Niger zo onbekend is en iedereen verwacht het met Nigeria! Zelfs dus die journalist van de krant; die mag zijn aardrijkskunde nog wel eens wat ophalen. Nu ben ik weel een beetje uitgekletst. O ja, ik kreeg een lange brief met foto's van Riet. Ze had een heel stuk getypt en de rest

geschreven. Nu zal ik ook weer gauw eens 'n uitgebreide brief schrijven. Marga is nogal bezig met verschillende talen schrijft Riet. Leuk is dat. En dan Mart, die zoveel kilometers aflegt met 'n vrachtwagen. Geweldig hoor, een pittige jongen.

Ik zal nu op een apart vel alle gegevens schrijven voor de advertentie in de krant en wilt u dat dan aan Mies doorgeven? Ik denk dat zij dat wel goed kan regelen.

Dag, veel liefs en groeten allebei en tot schrijfs.

22 april 1985

De tijd vliegt maar voort, en voor je 't weet is er alweer een maand verstreken. Is alles goed met jullie en is de lente goed begonnen?

Hier is het overdag nu zo'n 40 graden, maar de nachten zijn nog heel koel (24 graden de afgelopen nacht). Vorig jaar was het verschil lang niet zo groot tussen dag en nacht.

Eind maart zijn we een dag of vijf naar Boven Volta geweest, naar Ouagadougou. De reis verliep goed, maar over die 500 km. deden we wel 12 uur. Honderd kilometer hobbelweg, de rest was asfalt, maar je moet vaak stoppen voor controles en aan de grens ben je natuurlijk ook wel even bezig. We hadden een klapband net aan het begin van die onverharde weg en moesten dus toch een heel eind zonder reservewiel. Maar op hoop van zegen zijn we toch doorgereden en ging het verder goed.

Maar veel van de stad daar heb ik niet gezien want ik had een grote steenpuist op m'n voorhoofd die naar binnen scheen te groeien in plaats van naar buiten. En halverwege de heenreis begon mijn gezicht te zwellen. Vooral bij mijn ogen. Ik zag er uit als een aap met zakken boven en onder mijn ogen, en ik voelde me er niet erg lekker bij. Gelukkig kon ik de volgende dag naar een dokter die me de juiste medicijnen voorschreef. (die we konden vinden, al was het pas in de vijfde apotheek!) en zo is dat ook weer voorbij. Ik heb er nog een aardig litteken van over. De jongens hadden reuze plezier daar met de kinderen van de vrienden waar we bij logeerden.

Nu eenmaal thuisgekomen werden achtereenvolgens Soroush, Arash en Omid ziek. Veel hoge koorts, wel ruim een week lang. Angina. En vorige week stortte ik zelf ook min of meer in ... benauwd en zo. De bekende verschijnselen, veel pijn in de borst en zo. Dus dat viel allemaal niet zo geweldig met Arash net weer beter, maar nog niet naar school, en Omid net ziek, en Soroush een en al levendigheid. Nu gaat het weer prima. Omid is nog thuis en Arash is weer naar school vanaf vandaag. Al met al kwam er zo in de afgelopen weken natuurlijk niets van brieven schrijven.

Maar het belangrijkste van wat er te zeggen viel hadden we aan de telefoon al gezegd. Tja mama, ik geloof dat je geen idee hebt hoe druk ons gezinnetje tegenwoordig is hoor. Soroush is al reuze ondernemend en klimt overal bovenop en zit natuurlijk ook overal aan. Aladdin zei al 't is goed als we ergens zitten waar het een beetje leeg is, dan hoeven we tenminste niet constant te "neeën" en ons zorgen te maken dat die jongetjes dingen kapot maken. Ze zijn tamelijk lege huizen gewend hier. Niet te vergelijken met de huizen in Nederland hoor. Zo wat we nu met jullie hebben afgesproken dat is wel het handigste. Het zal best wel fijn worden zo. De jongens verheugen zich er ook al enorm op. En ze willen van alles zien en doen. Naar het strand en de duinen. Arash heeft in 'n Pinkeltjesboek gelezen wat zich onder meer in de duinen afspeelde, en die wil helmgras en duindoornstruiken met eigen ogen zien! Verder willen ze naar de dierentuin, het circus, de speeltuin en de stad. En spelen met alle neefjes en nichtjes. Nou, daar zullen ze wel de gelegenheid voor krijgen. U schrijft dat het toch maar vier weekjes zijn, maar het belangrijkste is dat we één plek hebben en vanwaar we rustig alle zaken kunnen regelen. En er zal, omdat het op de Rip is, volop gelegenheid zijn om elkaar te zien hoor moe. Maar maak alstublieft geen afspraken voor ons met andere Rippers want de enigen die we graag zien zijn jullie zelf. Misschien dat ik even bij mevr. Beelen 'n bezoeker breng, maar verder houden we het voor gezien. Wel moet er een afspraak met de dokter gemaakt worden en met een oogarts in Leiden. Ik moet voor Arash, dus voor hem en mij, de ogen laten nakijken. Omid krijgt eind deze maand een paar spuitjes om te proberen of daarmee z'n ene balletje nu eindelijk eens wil afzakken. Lukt dat niet dan moeten we waarschijnlijk weer naar de chirurg die hem in 1982 heeft geopereerd. Misschien kunnen we donderdagochtend of vrijdagochtend bij de dokter terecht? En als er een oogarts in het Elisabeth Ziekenhuis zit, dan is dat wel het handigst misschien om daar meteen begin van de volgende week een afspraak mee te maken.

Zo, ik moet zo langzamerhand de keuken in. Nog even en er staat weer een verjaardag voor de deur hè. De tiende zal ik bellen hoor. Veel liefs en tot schrijfs.

Zou u nog een stuk of vijf van die badstofbroekjes voor Soroush op willen sturen? Ze zijn erg handig. Hij heeft geen luiers meer want hij heeft door de warmte gauw last van de plastiekjes en zonder dat gaan z'n plassen er zo doorheen. Maar hij waarschuwt meteen als hij iets gedaan heeft, dus zo moeilijk is dat niet – zeker hier op de cementen vloer hier. Oja, ik heb hier de brieven van 10 en 15 maart. Misschien is er nog wat onderweg.

Die foto's zijn er ook allang. Ik weet niet meer of ik dat al had geschreven. Die tuin is bij de school.

19 juni 1985

Lieve Pa en Moe,

Alles goed met jullie? Hier gaat het uitstekend hoor. De grootste hitte is voorbij en vannacht hebben we de eerste echte grote regenbui gehad. Het heeft lang geduurd, dat wel, maar vanmorgen trok iedereen er dan toch op uit met zaaigoed naar hun veldjes. Iedereen was op opgelucht en opgewekt.

De kinderen bleven thuis van school, want er was gewoon niemand. Iedereen was gaan zaaien, ook de kinderen en de leerkrachten. Arash en Omid wilden ook met onze buurman mee en Arash liep al met zakje tomaten en sla-zaad in z'n hand, maar het gaat nu natuurlijk om de gierst en de boontjes. Ik heb nog wel wat radijs laten zetten; die kunnen we nog net eten voor we op vakantie gaan.

Soroush keek z'n ogen uit naar al die regen en nattigheid. Hij wil steeds naar buiten, liefst ook nog de poort uit. Hij loopt zo weg hoor, op z'n slippers. Vanmorgen had hij laarzen aan! En hij loopt er goed op. Hij heeft nogal flinke voeten geloof ik. Vorige week heeft de chirurg hem nog een knoert van een `n puist open moeten snijden. Die zat op zijn rug en er kwam een hele golf pus uit! `t Was even huilen, maar het is inmiddels alweer netjes genezen en dicht. Onze reis is iets veranderd, er waren vliegtijden omgezet zodat we andere vluchten moesten boeken. We komen nu één dag eerder in Amsterdam aan, namelijk dinsdag 23 juli, en we komen dan met het vliegtuig uit Genève (we vliegen Marseille, Genève, Amsterdam) dat op 20.20 uur op Schiphol aankomt. Mies had al gezegd dat ze ons wel wilde afhalen. Dus geef het haar maar door. Met de woning zal het geen problemen geven denk ik, want dat zouden jullie al `n dag of wat van te voren huren. Zo tussen de bedrijven door schiet me weleens iets te binnen voor de uitrusting daar, `ns kijken of ik nog wat in m'n hoofd heb. Ja, als er een eettafel is, zou een kinderstoel voor Soroush wel erg fijn zijn. Dat is eigenlijk het enige, verder denk ik dat jullie dat wel piekfijn zullen regelen. Zo voor de vuist weg: hangertjes voor de kleren. En verder; vul het ijskastje maar met wat lekkere dingen, dat zou wel lief zijn! Worst, kaas, fruit, eieren, broodjes. Hm, ik krijg al trek als ik eraan denk! En we mogen er allemaal

best van eten, want aan de lijn hoeven we niet te denken. Ik weeg tegenwoordig zelf nét 63 kg. Ik kreeg al opmerkingen van een paar vriendinnen dat ze m'n botten in m'n nek zien! ik vind dat wel prima natuurlijk, maar hier houden ze meer van dik. Ik heb foto's gestuurd naar Mies (`t rolletje dan) even denken wat er zoal op staat. Arash met half gete haren, heel veel Soroush, de Juf van de jongens met haar jongste kind, het kindje van onze

buurvrouw – die begint al te kruipen en is nog maar net zes en `n half maand - en de kinderen in het zwembad. Als Mies me nog gauw die foto's zou willen sturen (in elk geval die met de juf en de baby en haar baby met Soroush) want dan kan ik haar die nog geven voordat we weggaan. Wat kan ik verder nog vertellen. Soroush is zo'n aap aan het worden. Hij bijt van zich af en hij bijt ook echt als je niet oppast. Hij slaapt nu sinds twee weken bij de jongens, komt soms `s nachts zelf uit z'n bed en loopt naar de ijskast omdat hij melk wil. Afgelopen nacht kwam hij naar ons toelopen met een busje talkpoeder in z'n handen; hij heeft uitslag op z'n buik, en dat kriebelt nogal als het te warm is. Zo'n eigengereid ventje is het al. Praten doet hij nog niet veel, wel papa en mama, en kaka (voor poep en plas) en kom! Maar hij brabbelt volop en zingt zelfs al een paar wijsjes. Pom pom pom pom!

Arash en Omid zijn al allerhande vragen aan `t verzamelen die ze jullie willen gaan stellen. Over van alles en nog wat. Bijvoorbeeld, vandaag hadden we een regenboog, een complete grote cirkel om de zon heen. Zoiets had ik nog nooit zo gezien.

Misschien zie je dat in Nederland nooit dacht Arash, omdat het zoveel naar het noorden ligt. “Zullen we opa en oma vragen”, komt er meteen achteraan! Lidie en Hendrik kunnen we nog nét zien in Nederland. Ze zullen waarschijnlijk half augustus vertrekken naar Mali. Ze komen daar in een heel droog- en hongergebied. Zo, ik stop hier maar. Veel liefs en groeten allemaal/allebei en tot schrijfs of ziens!

16 september 1985

Het heeft alweer een tijdje geduurd hè, voor ik schreef. Bedankt voor de brief, en de nota's van de oogarts. Vandaag is Aladdin pas weer begonnen met werk. Nadat we terugkwamen in Niger besloten we namelijk om nog wat vakantie te houden. 't kan niet op deze keer. Eerst na de aankomst in Niamey was het net twee dagen vrij vanwege een feest (het “schapenfeest”). Daarna konden we pas naar Dosso (donderdag) en die zaterdag hadden we weer een SNV-bijeenkomst in Niamey. We hadden maar net de tijd om onze koffers uit te pakken. En we hadden inmiddels het plan opgevat om nog een reisje naar Benin en Togo te maken, en we moesten dan 's maandags in Niamey een visa halen. Al met al zijn we die woensdag daarop vanaf Dosso tot Parakou gereden en hebben daar twee nachten geslapen. Verder over een onverharde weg van ongeveer 180 km. naar Lama Kara in Togo. Een prachtig land hoor. Zo ongelooflijk groen, en fruit volop! Het was wel veel kilometers allemaal, maar door een mooi gebied. We zijn in drie dagen langs dezelfde weg terug gereden. Twee nachten in Kpalimé, (of Palamé). Zoek het maar eens na op de kaart van Afrika. Het was er ook lekker koel en we sliepen in hotels. De twee kisten zijn ook goed aangekomen. Omid is weer aan 't stappen, Arash aan 't lezen en tekenen en blote Soroush stapt weer vrolijk rond. Hij begint nu ineens al veel te praten. Hij zegt Hij zegt Ajas of Alas en Amid, blo, voor brood, Pe-las (plas) enz. enz. Auto ook. En Klem voor vliegtuig. Dat heeft hij nu goed door wat dat is. Verder maakt iedereen het wel goed. We hebben nog niet alle kennissen zelf ontmoet, maar van horen zeggen gaat het wel. De juf van de jongens hebben we nog niet gezien. O ja, de eerste dag dat we terug in huis waren hebben we ongeveer honderd kakkerlakken om zeep geholpen. Die zaten allemaal in de douche. Smerig hè. Nu zien we er wel hier en daar nog wel een en die krijgt dan meteen een mep met een slipper en zo krijgen we die plaag wel weer onder de knie. Soroush mept nu ook met z'n slippertje op vliegen. PAP! roept hij er dan bij. Mama, Pap! Hij slaat natuurlijk wel altijd mis. De jongens slapen nu met z'n drieën in één heel groot bed. Dat zijn eigenlijk twee brede eenpersoons bedden tegen elkaar. Verder valt er over hier nog niet zoveel nieuws te melden. De regens zijn tot nu toe heel goed geweest. Zelfs in Niger is het nu groen. Ik moet nu even naar buiten want de jongens zijn er, en er zijn kinderen bijgekomen die altijd de poort open laten staan. En voor je 't weet smeert Soroush 'm. ik zal gauw weer schrijven hoor. Heel veel liefs allebei en het allerbeste van Regien, Aladdin en de jongens. Volgende brief 'n beetje uitgebreider! Ik heb foto's en dia's naar Mies gestuurd. Die zijn deels van Nederland en zelfs van Frankrijk nog, en verder onderweg in Togo. In Benin mochten we geen foto's maken. We kregen bij de eerste de beste keer dat we iets fotograferden al twee agenten op ons dak!

Dosso, 1 oktober 1985

Lieve papa en mama,

Even 'n berichtje uit Dosso. Vandaag de brief met foto ontvangen. Het is een leuke foto hoor. Iedereen staat er goed op. Tien extra afdrukken zal wel genoeg zijn denk ik, dan kunnen we de Perzische familieleden weer eens een recente prent sturen. Dat is wel eens nodig want ze wonen zo wijd verspreid dat we sommigen al in geen tien jaar meer hebben gezien. Hier is alles goed. Vandaag was de eerste schooldag, maar er was nog geen school. Eerst moeten de klassen nog ingedeeld worden en dan moeten de lokalen uitgemest worden. Al met al beginnen de lessen pas echt op de volgende maandag. De jongens hebben wel zin om weer te beginnen. Soroush zal ze nog missen want ze spelen vaak zo leuk met elkaar. Maar we hebben Omarou, het buurjochie, die loopt hier toch de hele dag rond. En zijn kleine broertje Idrissa, daar is Sous ook al gek op. Als hij bij zijn moeder zit, kijkt hij eerst op haar rug of de “bébé” er ook is. En dan moet hij hem altijd even aaien. Ik heb vandaag pas weer de juf (die vriendin) gezien. Ze was bij de school en nog maar net terug van Niamey, dus ik heb haar nog niet het cadeautje kunnen geven.

Dat komt deze week nog wel. En Pa, is de gezwollen lip weer geslonken? Dat moet knap vervelend geweest zijn. Ik zat hier de vorige week goed in de lappenmand. Ik had de eerste keer in vijf jaar malaria opgelopen. Nou klinkt dat ernstiger dan het is hoor. Het komt hier op 't ogenblik veel voor en als je maar direct begint met medicijnen nemen is het niet gevaarlijk. Voor de mensen hier is het zoiets als griep bij ons.

Tja, hebben ze dit jaar eens lekker veel regen gehad, maar daarmee zijn er dus ook lekker veel muggen, dus is er veel kans op malaria. Voor de mensen hier is het zoiets als griep bij ons. Het is vervelend pijnlijk, maar het hoort nou eenmaal bij het seizoen. Ik had drie dagen flink koorts, tot boven de 40 zelfs en behoorlijk veel spierpijn; geen eetlust, maar gelukkig geen braken of diarree erbij. Je wordt er wel erg slap van, maar nu voel ik me weer reuze fit. Wat is het toch zalig om gezond te zijn. De jongens gingen die paar dagen overdag naar een nieuwe Belgische familie hier, die ook twee zoontjes hebben (4 en 5) en bovendien twee fietsen! Die mevrouw nam 's middags de hele club mee naar het zwembad. Soroush ook, en dat ging prima. Het was feest voor ze, en ze kunnen nu allebei fietsen. Dat is heel belangrijk voor ze want ik denk dat ze zich wat dat betreft in Nederland nogal klungelig voelden, omdat ze daar allerlei kleintjes, zoals Eefje en Janneke, hebben zien fietsen. Ze zijn dus allebei vreselijk trots dat ze dat nu ook kunnen. Ze vinden het ook wel bijzonder dat de wereldkampioen fietsen uit Rijpwetering komt. Dat wist ik trouwens nog helemaal niet! Met Aladdin gaat het ook goed. Hij heeft behoorlijk veel werk, maar hij krijgt er nu een Nigeriaanse collega bij die hij dan tegelijkertijd moet opleiden. O ja, de f1000,- van de Rip. Die waren we na een week alweer kwijt zeg! Er werkt namelijk in Niamey een Nederlandse vroedvrouw. Die zit hier al een jaar of tien en is nu aangesteld als lerares op de school voor vroedvrouwen. Maar ze heeft bijna geen materiaal om haar leerlingen het een en ander bij te brengen. Geen boeken ook. Nu wil zij graag aan het eind van de opleiding aan al haar leerlingen een goed handboek meegeven, en ze had ook nog wat andere spullen nodig. Uit Nederland had ze al een proefpop meegenomen, en dat is heel duur. Ze kan het geld heel goed gebruiken. Ik ben van plan van Nel (de vroedvrouw) wat meer informatie over haar werk te vragen en dan een artikeltje te schrijven dat dan misschien in de PIT (zo heet dat Ripse blad toch?) Ik kom er nog wel op terug. Tjee, ik heb het zo druk met van alles, maar dat gaat wel lukken. Nu zit ik ook alweer stevig te gapen, dus laat ik het hier nu bij. Het beste met de gezondheid, en moe, sterkte alvast met de poliepen. Veel liefs allebei.

23 oktober 1985

Lieve Pa en Ma,

Alles goed met jullie? Ik hoop het maar en dat pa z'n schrammen enzo inmiddels weer kwijt is! Wat 'n avonturen allemaal. U was zeker wel geschrokken hè moe, toen de politie aan de deur kwam. Maar goed dat het dat het allemaal nogal is meegevallen. En die poliep? Tjonge, wat 'n "bevalling" moet dat geweest zijn. Nou, we hopen dat jullie voorlopig en verder van dit soort vervelende dingen verschoond blijven. Hier is alles in orde hoor, 'n snotneusje hier en daar, want onze "winter" heeft z'n intrede gedaan. Wind, stof, en de temperatuur zakt 's nachts tot ongeveer 22 graden. Overdag nog zo'n graad of 35. Net lekker! De jongens zijn goed bezig op school. Omid al in de derde klas, gelukkig bij z'n favoriete juf. Eerst kwam hij in de andere derde klas maar daar is een juf die hij vorig jaar ook een tijdje heeft gehad en hij is daar doodsbang voor. Dat zegt hij niet hoor, maar we weten het wel. We hadden zelfs eerst nog gedacht dat hij misschien beter de tweede klas nog 'n keer zou doen – hij is nog zo klein en speels, maar hij zei "Nee, ik hou niet van school, dus ik wil het gauw afmaken!" En of hij dan liever bij z'n andere juf in de klas wilde? Nee, want dan willen alle andere kinderen ook en dat kan toch niet! Maar we hebben hem toch over laten zetten en hij gaat nu echt graag naar school en doet heel goed zijn best. Arash ook. Er zijn in de vakantie 'n heleboel jonge boompjes op het schoolterrein geplant en elk kind heeft zijn eigen boom te verzorgen – of twee kinderen per boom – en zo slepen ze elke ochtend 'n jerrycan met 2 à 3 liter water mee voor "hun" boom. En dat moeten ze het hele jaar blijven doen, anders haalt het boompje de volgende regentijd niet, die begint in juni, en daarna kunnen ze op eigen kracht verder. Ze hebben ook weer hun vriendjes – altijd veel ouder maar dat is niet zo erg.

Er is een nieuwe bij, Omar, en dat is zo'n heel aardig, beleefd en schoon mannetje van ongeveer 14 jaar, zesde klas, die steeds met ze meeloopt naar en van school. Hij is klein van stuk. Net een kop groter dan Arash.

Laatst zijn Leentje en Tjeerd (uit Niamey) een weekend hier geweest. Leentje is stevig in verwachting van de eerste en we hebben afgesproken dat ik een week bij haar ga kramen. Soroush neem ik dan mee. Dat zal eind november zijn. En ook weer Sinterklaas met elkaar.

Dat wordt al de vijfde keer dat we dat met elkaar vieren. Ik heb de jongelui nog wat verder ingelicht over die ouwe baas – ze wilden er nog niet helemaal aan dat het een "grap" was, maar nu zien ze dat we het toch nog vieren en er dus ook cadeautjes aan te pas komen, vinden ze het wel leuk. En verder wachten we op Lidie en Freek die al bijna komen. Dat zal leuk zijn om die hier te hebben.

Soroush speelt nu veel met Oumarou, hij noemt hem "Malo" en dat gaat heel leuk die twee bij elkaar. En elke dag loopt hij wel een paar keer naar hun kamers om bébé, die kleine dus, van Aisjatoe, te aaien.

Soroush eet veel en hij is een echte dikzak. Omid is een paar centimeter gegroeid, maar niet dikker. En Arash is ook langer geworden en wel stevig. O ja, Harrie Rouwenhof. die zullen we wel schrijven, maar Aladdin kan niet zo in de gauwigheid zien welke boeken hij eventueel nodig heeft. Leuk dat je die tegenkwam. Tot schrijfs, groeten aan iedereen en het beste met de november maand.

13 november 1985

Lieve Pa en Ma,

Allereerst Pa, van harte gefeliciteerd met uw verjaardag. Ik hoop dat het een fijne dag zal worden. Arash heeft net 'n mooie tekening gemaakt en Omid en Soroush en Aladdin doen de groeten. Arash is een paar dagen thuis van school want die heeft 'n flinke verkoudheid met koorts en vandaag gaat het wat beter.

Dus die heeft alle tijd om te tekenen en te lezen. Omid is niet zo'n tekenaar en hij is ook altijd moe als hij van school komt. Iedereen loopt hier op 't ogenblik te snuffelen. Dat is het grote temperatuur verschil tussen dag en nacht. In de middag meten we nog 40 C buiten in de schaduw, en 's nachts daalt het tot ongeveer 20 C. En we hebben altijd 's nachts alle ramen en deuren in huis open. Lidie en Freek zijn er nu ook. Wel wat later gekomen dan wij dachten, maar ja, ze zijn er nu toch. Lidie had geen tijd meer gehad om nog te bellen. Ze hoorde maandagmiddag dat ze de zelfde dag nog weg moest. Uiteindelijk kwam ze woensdagochtend hier, en nu is het wachten op Hendrik die een dezer dagen wel zal komen. Freek en Soroush botsen nogal eens, ze gedragen zich als echte concurrenten. Dat was te verwachten met deze leeftijd.

Hoe is het met de verwondingen die pa had opgelopen? Is dat allemaal nu wel netjes genezen? De foto's zijn mooi geworden hoor. Bedankt ervoor. Verder niet veel nieuws.

2 december 1985

De decembermaand is alweer begonnen. De tijd gaat maar door. Ik hoop dat bij mama de rust 'n beetje is teruggekeerd. Het is jammer dat de zenuwen zo opspelen, en dat is natuurlijk ook vermoeiend waardoor allerlei andere kwaaltjes weer de kans krijgen de kop op te steken. Ik weet niet wat het is dat u zo ontregelt, en misschien weet u het zelf ook niet zo precies. Of het was dat ik en Riet er waren en nu weer zo ver weg zijn, of dat u merkt dat jullie nu echt wel oud worden en dat jullie leven en bezigheden voor 't allergrootste deel achter je liggen? Ik weet het natuurlijk ook niet; maar ik vind wel dat je over je leven en alles wat dat heeft voortgebracht best tevreden mag zijn. Ik bedoel dat wát jullie gedaan hebben, goede resultaten heeft gehad. Ik denk niet dat het ooit mogelijk is om helemaal tevreden te zijn; je moet zo vaak kiezen tussen dit of dat, en achteraf weet je niet of dat wat je koos nou echt wel het beste was, en zo vaak wordt er van buitenaf al 'n richting bepaald of een keus bedwongen, en daar moet je als mens je dan toch maar naar voegen. We hebben uiteindelijk lang niet alles zelf in de hand. Maar ik hoop echt dat het nu wat beter gaat, en dat je weer oog krijgt voor allerlei andere zaken. Want dat helpt wel hoor, als je hard probeert om aan andere mensen en zaken te denken, en dan wel aan echte positieve, blij-makende dingen.

Even de "deur" dicht houden voor alle vervelende en ontmoedigende verhalen, gedachten en herinneringen. Echt, probeer dat maar, en ik hoop echt dat je gauw weer die innerlijke rust zult terugvinden. Bid daar maar voor en ik zal dat ook doen.

Hier is de rust in huis weergekeerd. Hoewel, Soroush protesteert nogal als ik zit te schrijven of te vertalen, want de afgelopen drie weken kwam ik er niet aan toe, en was ik constant beschikbaar voor Soroush. Hij moet er weer even aan wennen dat ik 's morgens zit te pennen. Het was heel gezellig met Lidie en Freek, en Hendrik is ook nog een dag of drie hier gebleven.

En zo half maart komen Lidie en Freek weer terug. Ze is zelf half april uitgerekend. We wachten nu op nieuws van Leentje uit Niamey, die een dezer dagen zal bevallen. Ik ga dan voor een week naar haar toe (met Soroush) om te kramen. Dat lijkt me wel leuk, en het is wel eens goed om te proberen hoe de man en de mannetjes het zonder mij redden. Dat zal wel lukken hoor. En er is wel kans dat we er toch allemaal zijn als die baby geboren word, want van vier t/m negen december zijn we daar voor de jaarlijkse SNV-vergadering. Ik zal Soroush niet langer op de proef stellen en ophouden met schrijven. Op 7 december hebben we een Sinterklaasfeest in Niamey.

Veel liefs allebei van Regien en de rest! En tot schrijfs.

21 januari 1986

Hoe is het met jullie? We hebben de brief van 3 januari ontvangen hoor. Het was goed om weer eens een echte brief van mama te krijgen. Gelukkig maar dat het nu wat beter gaat en ja, die medicijnen dat is ook altijd alles hè! Hoe minder je ervan nodig hebt, hoe beter. Ja, de jongens denken nog vaak aan de Rip. Ze hebben er de beste herinneringen aan. Ze maken zo eigenlijk veel mee, want er is toch een groot verschil tussen hun leventje hier en alle bezigheden tijdens 'n lange vakantie in Nederland. Ze kunnen nog eens echte wereldburgers worden, die zich overal thuis kunnen voelen. Alles gaat hier goed. Aladdin kwam 3 januari weer terug en hij had het daar goed gehad. Hij had gelogeerd bij een Nigerijns stel, die pas uit Niamey vertrokken waren om in Bamako te gaan wonen. Het had hem wel goed gedaan, wat ik wel verwacht had. En hier ging het ook goed met de jongetjes. Wel erg stil, maar vooruit. Ik heb flink gewerkt aan de vertaling waar ik nog steeds mee bezig ben. Want het is veel werk om zo 'n heel boek woordje voor woordje om te zetten in goed Nederlands. Het gaat goed. Soroush maakt het prima. Hij is wel een echte klauteraar en aapt in alles z'n broertjes na. Hij is nu in de "nee"-tijd. Hij zegt zelfs "nee" in drie talen, en weet precies tegen wie hij het in welke taal moet zeggen! En hij is een stevige hoor. Zo eentje die een stootje kan hebben en die ook niet gauw huilt. Op het ogenblik mist hij de buurjongetjes een beetje, want vorige week zijn Aishatou en haar man en kinders verhuisd. Ze wonen nu een paar straten verderop. Haar man ging namelijk weer trouwen en we dachten: nog een vrouw erbij plus alle aanloop, dat wordt toch wel wat te veel. Er was al zoveel komen en gaan dat het echt niet meer zo leuk was. Want er woonde ook nog een broer van hem, en nog weer een neef ook, en iedereen moest door onze poort en langs het terras. Vooral als we straks weer buiten gaan slapen is dat niet zo geschikt. Dus zijn ze verhuisd. Er is nog wel die broer hier die inmiddels alweer vergezeld is van een neef! Zo gaat dat nou eenmaal. Aishatou was trouwens best tevreden dat ze nu een mede-vrouw heeft. Voor haar betekent het minder werk, voor hem meer kinderen. Aishatou kan geen kinderen meer krijgen. En voor ons is het dus een heel stuk rustiger en heel wat minder nieuwsgierige mensen om ons heen. Dat waren al hun kennissen. Zij zelf waren wel hele goeie burens en we vinden het ook niet leuk dat ze weggingen.

Ik laat het hier maar bij. Soroush wordt net wakker, en Arash en Omid hebben de giechel. Dag, veel liefs van ons allemaal, het beste met de gezondheid en groeten aan iedereen.

Dag oma en opa. Hoe gaat het ermee? Hier is mijn handtekening -- een hele mooie! Arash

13 februari 1986

Lieve papa en mama,

Hoe is het ermee? Deze keer typ ik de brief naar jullie maar eens. Ik heb die machine hier tenslotte niet voor niets staan.

Het was leuk jullie stem aan de telefoon weer eens te horen en gisteren kwam ook de brief met de kaart voor Soroush. Net op de goede dag aangekomen. Fijn te horen dat het allemaal weer zoveel beter gaat met de gezondheid. Hier is ook alles in orde, gelukkig maar. Soroush is nu dus alweer twee jaar en gisteren waren er twee moeders (Belgische) met hun kinderen gekomen en ook nog de moeder van een Belgische jongen die ook in 't ziekenhuis werkt. En Soroush noemde haar meteen oma. Ze is ook een oma, en zo waren we gisteren met een clubje thuis voor de cake en de boterkoek en de frisdrankjes. Toch 'n beetje feestelijk in elk geval. Met Soroush gaat het heel prima. Hij wordt al een echte kletskep. Hij las vanavond zelfs een brief voor!

Allemaal klanken achter elkaar en op zo 'n echte leestoon. Prachtig om te horen, en de jongens lachen zich 'n hoedje om hem. Aladdin heeft het wel druk op het werk en ik heb het wel aardig druk thuis met allerlei schrijf, lees, en vertaalwerk. Ik moet nu nog een paar dingetjes nalezen voor ik het op papier kan zetten hoe die f1000,- besteed werd/wordt. Want ik weet wel wat de bedoeling ermee was, maar ik weet niet of het allemaal al is uitgegeven. Het is voor de opleiding van vroedvrouwen, of misschien voor de school waar Arash en Omid op zitten. Aladdin zou binnenkort even met de directeur gaan praten om te zien hoeveel geld er nodig is om elektriciteit aan te laten leggen en in elke klas TI-buizen te plaatsen. Nu zitten ze op stoffige dagen, en in de winter als de koude wind waait, en dan de ramen en deur dicht moeten blijven, praktisch in het donker. Ze hebben dit afgelopen jaar al veel zelf aan de school opgeknapt. De muur er omheen is af en dan al die nieuwe boompjes die de kinderen elke dag water geven. Ik denk dat er wel duizend boompjes staan. Ook hebben ze met geld dat ze vorig jaar hebben opgehaald een kraan laten leggen. Geen luxe met bijna duizend leerlingen. Wc's zijn er nog niet, maar dat is waarschijnlijk maar beter ook want wie zou ze schoon moeten houden. Wat de kinderen buiten doen droogt weer heel snel op en vanwege de boompjes doen ze de grote boodschap nu verder van de schoolgebouwtjes. De Belgische oma keek trouwens haar ogen uit hier in Dosso, want waar je kijkt zie je mensen hun behoeften doen. Dat is nu eenmaal zo in een stad waar alleen in de huizen van de rijken wc's te vinden zijn. We letten er allang niet meer op en we weten waar we wel en waar we niet moeten lopen. Maar genoeg daarover.

Wat valt er verder nog te melden. De foto's zijn heel leuk hé. Ik geloof dat bij het Sinterklaasfeest Aladdin teveel genomen heeft, maar er zitten ook bij voor andere mensen. We hebben een nieuw flietsapparaat en dat deed het in het begin niets steeds. Dat wil zeggen, wij wisten er nog niet goed mee om te gaan. Deze week stuur ik weer een rolletje op. Daar zitten dan weer foto's op die Aladdin in Bamako heeft gemaakt. Dus Riet is nu misschien alweer in Nederland? Doe haar onze hartelijke groeten. Ik hoop dat jullie een goede tijd met elkaar hebben. Wij weten nog niet wanneer we weer naar Nederland kunnen komen. Misschien deze zomer, maar we denken er ook over om een keer in de winter te komen. Dat zou dan de volgende winter zijn. Maar zogezegd, we weten het nog niet. Zodra we er over beslist hebben zullen we het wel laten horen. Is "ons huis" op de Rip al afgebroken? Wat die f500,- betreft, houdt u die maar vast voor uitgaven voor ons. We rekenen het om in geld van hier en halen het dan hier van de bank – van ons Nigerijnse salaris dus.

Nu laat ik het hier maar bij. Morgen zal ik proberen om nog wat te schrijven voor mevrouw Duivenvoorden.

Dag, veel liefs van alle mannen en van Regien

Dosso, 5 maart 1986

Lieve Pa en Ma,

Hoe gaat het ermee? Alles goed? Nu is de lente geloof ik dan toch eindelijk aan 't beginnen hè. Het werd wel tijd. Bedankt voor de brieven en de foto's. Dat is allemaal goed aangekomen. Er zaten wel erg veel foto's van de Sinterklaas gebeurtenis bij, maar dat komt omdat er veel mensen waren die zelf geen fototoestel bij zich hadden en die foto's moeten we nu dan uitdelen. Inmiddels zal Mies het volgende rolletje wel ontvangen hebben.

Daar zitten nog foto's op die Aladdin in Bamako gemaakt heeft en verder nog wat van hier thuis.

Ja, die brief aan mevr. Duivenvoorden dat is dus wel in orde zo denk ik. Ik kan moeilijk over eten en kleding schrijven als dat niet is wat wij er mee doen. Maar ik denk dat het de oudere mensen wel zal aanspreken als het er om gaat dat de vroedvrouwen hun werk behoorlijk kunnen doen. Want er wordt hier ontzettend onnodig geleden hoor. Als je die verhalen van Nel hoort, de Nederlandse vroedvrouw, dan weet je niet wat je hoort! Zo leerde zij bijvoorbeeld de vrouwen die bij haar een beetje opleiding kregen voordat ze in Niamey op die school ging werken, dat een vrouw die gaat bevallen nooit langer dan twee zonsondergangen er over mochten doen, en dat ze dan zo gauw mogelijk naar de kliniek moesten komen. Soms kwamen daar vrouwen die al vier dagen bezig waren geweest en de schade is dan vaak onherstelbaar. En natuurlijk het kind vaak al dood.

Die vierhonderd gulden, hebben we nu besloten, zullen we in eigen beheer houden. Sinds kort moeten de patiënten in het ziekenhuis heel veel dingen zelf betalen. Bijvoorbeeld ook de medicijnen die ze nodig hebben. Voor heel veel mensen kan dat helemaal niet en iedereen hoopt dan ook dat die regel weer veranderd zal worden. Zo was er een of twee terug een jongeman die een infectie had in een ver stadium. Aladdin heeft onderzoek gedaan en toen bleek dat er maar één soort geneesmiddel kon helpen. Maar dat kost ongeveer f60,- per injectie, en daar had hij er zeker vijf van nodig. Het was dus wel te koop in de apotheek hier. Goed, Aladdin heeft de uitslag van het onderzoek doorgegeven aan de dokter die meteen al zei van "O, maar dat kan die man niet betalen." En twee dagen later was die man dood. Hij had geen medicijnen gekregen. Toen schrok Aladdin daar natuurlijk erg van, ook dat hij er niet aan gedacht had om ergens dat geld vandaan te halen, maar hij zal in het vervolg als er zich weer zoiets weer voordoet, van die vierhonderd gulden gebruik maken. Nu schrik je misschien ervan dat zo'n man misschien met f300,- geholpen had kunnen zijn, maar ik verzeker jullie dat er heel wat mensen lijden en sterven, die met veel minder geholpen hadden kunnen zijn. Het is gewoon zo en het is aan de orde van de dag. Ik denk dat in veel opzichten het leven hier te vergelijken is met misschien 100 of 200 jaar geleden bij ons. Met het grote verschil dan wel dat er sommigen zijn, waartoe wij ook behoren, die met de technische vooruitgang en alle middelen van vandaag leven. Toch een hele rare situatie waarvan je moet hopen dat die ook tot de verleden tijd zal gaan behoren. Laten we hopen dat onze kleinkinderen zich zullen verbazen over situaties die bij ons vroeger heel gewoon waren. Maar tot die tijd valt er nog een hoop te ontwikkelen. Hier op technisch gebied en bij ons op geestelijk gebied, om het zo maar een kort te zeggen.

Nu, om even over te gaan tot de orde van de dag in huize Aazami. De jongens maken het goed. Alles verloopt naar wens. Arash was alweer de eerste van zijn klas en Omid de derde. Dat is dus prima. Ze doen echt heel goed hun best, maar voor Arash komt het allemaal heel gemakkelijk terwijl Omid echt moet werken om alles te leren. Hij is eigenlijk nog te jong. En hij speelt natuurlijk veel liever met Soroush dan hij zijn lessen leert. Maar we jagen hem niet te hard op hoor. Laat nog maar lekker spelen. Soroush maakt het ook prima. Hij wil ook naar school. Als de jongens thuiskomen, pakt hij een van hun tassen en waterflacon, doet z'n slippers aan en zegt: "Daag", "Ikke ook naar school". Hij zal toch nog een paar jaartjes moeten wachten. Hij heeft van die prachtige woorden, zoals "pattesotte", dat is tandenpoetsen. En Zakari, die hier werkt, noemt hij altijd "Kakalai". Zo, ik denk dat ik het hier maar even bij laat, want ik ga eten koken. Vorige zaterdag kwamen er een heleboel SNV'ers uit Niamey langs en die namen doperwtjes, wortels en prei mee. Dus lekker vers eten. En vandaag komt misschien onze SNV chef eten, dus ik moet even m'n best doen.

Oja, gisteren kregen we nog een lange brief van Margo en een mooie kalender van Canada erbij. En nog wat, dat had ik al aan Joke geschreven, onze telefoon is afgesloten en het kost erg veel geld om een eigen nummer te laten aansluiten. Maar ik zal van tijd tot tijd wel vanuit het postkantoor. Jammer is het wel. Sinds deze week hebben Arash en Omid ook een huishoudelijk taak. De een ruimt 's middags de tafel af en de andere 's avonds. Nu zitten ze onder het eten al op elkaar te letten om te zien of de ander niet te veel zit te morsen, want dan is het zoveel moeilijker om de tafel schoon te maken. Maar ze doen het heel goed moet ik zeggen. Ze willen voor elkaar niet onderdoen, dus er wordt gepoetst en onder de tafel geveegd en het ziet er keurig uit. Na een week draaien we de middag- en avonddienst weer om, en na drie weken krijgen ze weer een ander werkje te doen.

Dat moet wel, want omdat Zakarie hier altijd rondloopt en ze graag en snel wat uit handen neemt, wordt het voor de jongens wel 'n beetje te gemakkelijk allemaal. Hij ruimt bijvoorbeeld ook steeds de rommel in hun kamer op, en ik moet hem soms echt tegenhouden en hem zeggen dat ze zo nooit leren dat ze geen rommel moeten maken. Maar nu we een afspraak met Arash en Omid hebben dat ze moeten meewerken, zal het misschien toch lukken. Oja, ik moest naar de keuken! Daag, het allerbeste met de gezondheid, groeten aan iedereen en tot schrijfs.

Dosso, 26 maart 1986

Lieve pa en ma,

Alweer een heel tijdje geleden dat ik schreef hè! Hoe gaat het ermee? En met de gezondheid? Ik hoorde op de radio over heel slecht weer met veel storm en harde windstoten. Dan is het lekker om binnen in huis te zijn. Hier met ons gaat het prima hoor. Heet, heet, heet. Vooral vandaag is het zweten want het is boven de 40 graden en in huis zelfs 39. Maar de jongens hebben het goed, want het is vakantie deze week en gelukkig was er vandaag tussen de middag genoeg water uit de kraan om hun plastic zwembadje te vullen, en daar zitten ze nu alle drie in. Boven hun hoofd hebben we een grote doek opgehangen zodat ze de zon niet direct op hun hoofd hebben. De bomen zijn nog te kaal om genoeg schaduw te geven. Maar die zitten nu wel vol met jonge nieuwe blaadjes. Dat gaat heel snel. Het afgelopen weekend waren we voor drie dagen in Niamey. Vrijdag moesten Arash en Omid voor controle naar de tandarts en het was ook het Nieuwjaarsfeest. En dat werd heel gezellig. We gingen van het ene huis naar het andere en overal thee, en zelfgemaakte koekjes en gebak en fruit. En eigenlijk overal de zelfde mensen omdat je steeds bij elkaar op bezoek gaat. Maar leuk was het wel. Dit was dus bij de diverse Perzische families. Er zijn er in totaal vijf, plus nog een Afghaanse familie. Ook zijn we nog bij een paar Nigeraanse families langs geweest en ook nog bij Leentje en Tjeerd. Volgende keer gaan we weer eens bij hun logeren. Eerst waren haar vader en moeder bij ze op bezoek en nu de moeder van Tjeerd voor vijf weken. Vorig jaar was zij er ook en toen is ze nog een paar dagen bij ons geweest, maar dit zit er niet in. Je weet als er een kleine baby in huis is – die van hun is nu vier maanden – dan wordt alles ineens toch een stuk ingewikkelder. Vooral bij de eerste. De avond voor Nieuwjaar hadden we hier weer de familie Hamidu te eten gevraagd. Ze kwamen met z'n achten en zo hadden we in Dosso tenminste ook nog een beetje feest. Ik had twee grote pannen vol rijst met vlees en groenten klaargemaakt en nog een grote salade. 'n Mens moet eigenlijk wat tijd in het eten steken hè. Soms heb ik er wel eens genoeg van om elke dag maar weer, ik weet niet hoe lang ik in de keuken bezig zal zijn, maar het gaat me nu allemaal wel heel wat beter af dan vijf, zes jaar geleden. Aladdin probeert altijd lekkernijen te maken. Hij doet het niet slecht hoor. Nu heeft hij met rode bietjes en veel suiker een paar flessen prachtige rode limonade gemaakt. In elk geval is dat beter dan cola en fanta. Van pompoen maakt hij een toetje. Hij kookt flinke stukken pompoen met schil, met suiker, en na het uitdruipen bakt hij ze nog eens aan en strooit er dan kaneel op. Smaakt uitstekend. Inmiddels moeten we ook onze vakantie weer gaan voorbereiden. De tijd gaat snel. We hebben voor één jaar het contract voor Dosso verlengd. Dat wil zeggen tot september 1987. Dat geeft ons recht op een reis naar Nederland, maar we moeten dat dan wel deze zomer en niet, zoals we eigenlijk hadden gewild, in januari – februari. We weten alleen nog niet hoelang we precies zullen blijven en wat we allemaal gaan doen. We hebben in feite maar vier weken (vanwege dat ene jaar) maar Aladdin heeft bij de SNV een stage van een paar weken aangevraagd om eens z'n geheugen wat op te frissen, dus het zal wel dat die vier weken wat langer wordt. En dat zullen we nodig hebben ook, want Omid moet naar het ziekenhuis voor ongeveer een week en verder, nou ja, je weet wel, de gebruikelijke bezigheden. En dan de vraag weer: waar blijven we al die tijd. Het beste zou zijn om ergens een gemeubileerd appartement te huren. De kamers van vorig jaar bevielen ons wel, maar het geeft natuurlijk uiteindelijk veel gedoe en gesleep voor alle familieleden. En we zullen dit jaar proberen een auto te krijgen zodat we makkelijker hier en daar naartoe kunnen, dus ik denk dat het dan wel ook niet zoveel zal uitmaken of we in Rijpwetering ofwel in Leiden of in die buurt zitten. Ik denk toch dat we Mies moeten vragen om naar iets uit te kijken, maar jullie moeten je er niet druk om maken alstublieft.

Ik zal ook Bizjan vragen of hij misschien iets weet. Aan Nosrat en Mahin kan ik zo'n vraag ook niet stellen, want die zullen er dan op staan dat we bij hun in huis komen. Daar hebben wij niets tegen, maar we zouden ze liever vrij laten. Ze hebben het altijd al zo druk en dan is een familie van vijf personen voor vier of zes weken, of misschien nog langer, wel erg veel. Vind ik tenminste. Al met al is het toch steeds een hele toestand. En we willen niemand teleurstellen maar willen er ook zelf niet ondergaan. Dat laatste is misschien 'n beetje veel gezegd. Ik zou graag weer via de dokter op de Rip aan verwijsbriefjes komen, maar dat valt later wel te regelen.

De oogarts, die slaan we maar een keertje over. Ik zal het hier maar bij laten. Het is toch te warm om veel te schrijven. Dus, veel groeten van ons allemaal, en tot schrijfs maar weer. (Ik vond nog twee mooie brieven van Arash die nooit verstuurd waren!)

17 april 1986

Lieve papa en mama,

We zijn alweer een hele maand verder sinds u de brief schreef (van de 12de maart) en het schijnt nog altijd koud en winderig te zijn. Dat de zon maar gauw eens goed mag gaan schijnen! Hoe is het met jullie?

Mama nog in de "lappenmand", of gaat het nu wel wat beter? Hier is in elk geval alles prima. Iedereen in goede gezondheid. We zijn het afgelopen weekend weer eens naar Niamey geweest en dat was zoals meestal heel gezellig. We logeerden deze keer bij Leentje en Tjeerd-Jan. Ze hebben een mooie dochter die nu alweer vier maanden is. En

Soroush is er weg van. Trouwens, van alle baby's. Hij aait ze en als Anne huilde dan ging hij zijn eigen fles geven! En met haar rondrijden in haar wandelwagen, dat is helemaal geweldig. We zijn zaterdagmiddag met z'n allen eerst gaan zwemmen in het grote zwembad van Niamey. Arash zwemt al heel goed, maar liefst onder water zodat hij daarna altijd de rest van de dag met rode ogen loopt. Omid kan nu ook een

beetje zonder z'n zwemvlinders. Hij blijft in elk geval met z'n hoofd boven water. Verder heeft het nog niet veel van zwemmen weg. En Soroush drijft rond met z'n vlinders en in een bandje. Hij vindt dat heerlijk.

We zijn zaterdagavond naar een feestje geweest van onze baas en daar waren alle SNV'ers uitgenodigd plus nog wat andere Nederlanders en Belgen. Heel gezellig. Zo hebben we deze keer een heel Nederlands weekend gehad. We hoorden van Lidie en Hendrik. Ze hebben op 3 april een dochter gekregen, ze heet Josien Agnes, was ruim zes pond en alles was goed gegaan. Gelukkig maar.

Verder zijn we bezig om ons verlof voor te bereiden. Het ziet er naar uit dat we rond de 21ste juli in Nederland aankomen en dan voor zes weken. Jammer genoeg kunnen we niet naar de Zomerschool van de bahá'ís want die houden ze al begin juli dit jaar. Misschien kunnen we nog net twee dagen gaan. Het was anders zo een goede gelegenheid om alle vrienden en bekenden weer te zien. Lidie en Hendrik komen trouwens ook in juli naar Nederland, en die Ann en Helmut ook die vorig jaar naar Ghana zijn gegaan. Leuk om die dan zo gauw alweer te zien.

Verder valt er nu eigenlijk niet zoveel te schrijven. Het is erg warm, iedereen loopt te puffen en te zweten. Behalve de kinderen, die gaan op het heetst van de dag nog steppen en fietsen. De afgelopen dagen is het 's middags in huis wel 41 graden. Niet gewoon meer! Oja, ik ben pas begonnen met Franse lesgeven aan een Amerikaanse, niet te geloven hè! Maar haar Frans is nog aardig zwak, en ze kan nog wel het een en ander van me leren. En zelf leer je zo ook heel veel.

En deze week ga ik ook beginnen met Engelse les geven aan een meisje uit Brazilië. Zo blijven we lekker actief. Dat is dan twee keer in de week een uur.

Op zaterdagochtend komt nog altijd de juf van Omid om hem het een en ander bij te brengen, en op zondagochtend doe ik zelf altijd een bahá'í klas met Arash, Omid en nog twee Nigeraanse kinderen. Er wordt zo heel wat "geleerd".

Dáág, veel liefs van Regien, Aladdin, Arash, Omid, en Soroush.

16 mei 1986

Lieve Pa en Ma,

Ik ben maar weer even aan de schrijfmachine gaan zitten om even de laatste nieuwtjes te geven. Uw brieven van 9 april en 16 april zijn aangekomen. Het was wel een beetje raar, want eerst kregen we die brief waarin je schreef dat je niets aan de gal mankeerde, en pas een week of anderhalf later kwam de andere, lange brief waarin stond dat er weer het een en ander onderzocht moest worden. Die brief is wel een hele maand onderweg geweest. Het kan zijn dat het adres er niet erg duidelijk op stond. Het beste is om ons adres precies zo te schrijven als dat ik dat doe. Dus niet zo maar Niger, maar Rép. du Niger. Anders gaat zo'n brief soms per ongeluk naar Nigeria. West Afrika hoeft er ook niet bij want er is in de wereld maar één Rép. du Niger. Goed, in elk geval is het fijn dat er niet geopereerd hoeft te worden.

Intussen wachten wij hier nog steeds op de eerste regen. Gisterenmiddag was er een hele harde stofwind, maar die werd niet gevolgd door regen. Nu waait het nog steeds erg hard dus wie weet komt er vandaag wat. Als het zo stoffig is dan moeten we natuurlijk wel binnen slapen, en dat is toch wel warm. Vannacht om vier uur zijn Aladdin en Soroush en ik alsnog naar buiten gegaan en toen was het lekker koel. Bijna koud zelfs – 25 graden. Intussen heb ik geschreven naar Joke en naar Mies. Het is heel goed als we die auto kunnen gebruiken, dat zal een stuk eenvoudiger zijn. En verder zien we nog wel hoe of wat en waar. Aladdin zal ook nog twee weken stage moeten doen hier of daar. De jongens zien er al naar uit hoor om weer op reis te gaan. Soroush zal er zich er niet veel meer van herinneren, maar die zal zich zeker wel tegoed doen aan alle aandacht die hij krijgen zal.

We hebben onlangs besloten dat ik zelf in december nog een grote reis ga maken, naar India! Er is daar eind december een groot Bahá'í congres waar wel zo'n vijftienduizend deelnemers worden verwacht, en eigenlijk zouden we er het liefst met z'n allen heengaan, maar dat is natuurlijk een heel kostbare zaak. We proberen nog een goedkopere route te vinden, direct van hieruit, maar ik heb toch alvast geboekt voor de groepsreis vanuit Nederland. Dat geeft me dan tegelijk de kans om op heen- en terugweg even in Nederland te zijn. Volop plannen dus. Ik heb deze week een rolletje foto's gestuurd naar Mies. Er staan weer 'n stuk of wat foto's op van collega's uit het ziekenhuis, en ook van de kinderen hier thuis. En ook twee foto's met een vrouw in een rolstoel. Die rolstoel is betaald met geld van mevrouw Duivenvoorden en die foto is voor haar. Ik heb er ook een genomen waar Wilma, de fysiotherapeute, bij staat; die zou ik graag zelf willen hebben. Verder heb ik op ogenblik niet veel nieuws, dus zal ik het hier maar bij laten. Het allerbeste allebei met de gezondheid – ik hoop dat jullie nu weer lekker buiten kunnen genieten van het zonnetje – en tot schrijfs.

16 juni 1986

De brief van 30 mei hebben we gekregen en we zijn blij te lezen dat de 29ste een fijne dag is geworden – met toch nog een verrassing. Het was leuk om die handjes te maken en gelukkig waren ze dus op tijd. Dus Jan Heemskerk is ook weer eens in Nederland geweest. Wel mooi eigenlijk dat ze regelmatig eens terug kunnen komen. En voor ons komt het ook al weer dichterbij. Van Mies heb ik nog niet gehoord, maar we wachten dat nog wel even af. De biljetten voor de reis hebben we al gekregen en als alles goed gaat komen we op zaterdagochtend 20 juli aan. Hier gaat alles goed. Over anderhalve week begint de schoolvakantie voor de jongens al. Ze zijn in elk geval allebei weer over naar de volgende klas. Soroush is volgens sommige mensen in de laatste maanden echt veranderd. Hij is nu een klein mannetje en het babyachtige is er af. Hij is ook niet meer zo dik, maar wel stout.

Hij wil bijvoorbeeld elke dag de duiven voeren, maar eet er dan zelf ook van. Sinds gisteren proberen we geen fles meer te geven. Hij had van een speen het topje afgebeten en dat lijkt me een prima gelegenheid om er mee te stoppen. Er is gewoon geen fles meer te vinden in huis, alleen die kapotte speen. Gemeen zijn we toch hè. Maar het is beter om er nu mee te stoppen.

Het weer is hier nog steeds heet. Er is wel regen gevallen maar niet vaak genoeg en niet veel. Er is wel regelmatig veel wind, storm zelfs, met stof en zand, maar regen, ho maar! En de temperatuur schommelt dan ontzettend. Zo tussen de 25 en 45 graden. Er hebben dan ook veel mensen last van verkoudheid. De afgelopen zondag hadden we de hele dag mensen op bezoek. Een stuk of wat SNV'ers uit Niamey en nog twee Amerikaanse vrijwilligers en 's avonds nog een paar Nederlanders die hier in Dosso wonen. Van een moest ik z'n haren knippen. Daar ben ik intussen al aardig in bedreven. We zaten lekker buiten, en ineens steekt me daar een storm op zeg! Rennen en vliegen om alle ramen dicht te doen. En de jongens naar binnen – die lagen buiten net op bed. En de matrassen en alles naar binnen, maar het stof kwam zo snel dat toch alles onder zat. En geen regen er achter aan. Maar goed, dat hoort allemaal bij het seizoen. Vandaag is Aladdin druk met de waterleiding in Dosso. Gisteren hadden ze de watertoren schoongemaakt en de binnenwanden afgespoten met zand en 'm daarna weer vol laten lopen. Maar dat water wat er nu in zit is vreselijk smerig en het zal nog een mooi karwei zijn voordat er weer drinkbaar water uit kan stromen. Aladdin moet nu steeds het water controleren. Dat hebben ze hem gevraagd zodat hij in het laboratorium de spullen heeft om dat te onderzoeken. In Nederland gaat hij nog een week ergens op een waterleiding-laboratorium werken om wat meer kennis daarover op te doen. Dat wordt geregeld door de SNV. En ook nog een week op een bacteriologisch lab.

Ik dacht net, ik zal Mies toch even opbellen om te kijken of ze al iets gevonden heeft, maar nu doet die telefoon het niet. Gisteren deed hij het nog wel. Moeten we eerst weer even langs bij de PTT. Verder heb ik niet zoveel nieuws te melden, dus ik laat het er maar weer bij. Al die typfouten komen omdat Soroush steeds aan m'n arm staat te trekken. Hij wil gewoon zelf ook tikken. Veel liefs van Regien en van de rest van de familie!

7 juli 1986

Nog even een brief voordat we beginnen pakken enzo. Het was leuk dat jullie opbelden voor Arash verjaardag – hij was er wel trots op om een telefoontje uit Nederland te krijgen, maar het was zo'n herrie in huis dat hij er moeite mee had om jullie te verstaan. We hadden drie Belgische jongetjes op bezoek met hun twee moeders, en ook een Perzische "oma" uit Niamey – die is hier een hele week in huis geweest. Dat was gezellig. We konden ook goed ons Perzisch ophalen, want ze sprak niets anders. De jongens kunnen het al aardig volgen, maar praten doen ze nog niet veel. Omid nog het meeste. Afgelopen weekend waren we in Niamey. We zagen Lidie en Hendrik met zoon en dochter, 'n mooie blonde dochter, want die gingen de nacht van zaterdag op zondag naar Nederland. We hadden een gezellige dag met elkaar en met nog andere Nederlanders. Hun vliegtuig had wel een uur vertraging, en dat zou ons ook wel kunnen overkomen. Dus misschien wordt die "koffie met gebak" bij jullie op zondagochtend wel een "thee met gebak". Maar als er vertraging is dan bel ik Mies wel even op. Tja, nog niets. We hebben vèl bagage bij ons – een grote plus twee kleinere kisten en nog koffers, dus er zullen wel twee auto's nodig zijn. Laat Mies eens informeren of Nosrat ook naar Schiphol komt, of dat er anders twee van ons kunnen komen? Ja, het is leuk dat eind dit jaar Margo hier zal zijn. Ik had geschreven dat ik haar reis vanaf Amsterdam zal verzorgen (betalen), maar ik ben vergeten dat aan Aladdin te vertellen toen ik dat schreef!!! Ik zal het hem na de vakantie wel vertellen, dus daar praten we nog maar even niet over! (Want na die tijd – dat ik dat geschreven had - besloten we dat ik nog naar India en hij nog naar Tsjaad zou gaan. En ik ben bang dat hij zich zorgen maakt over het geld. Maar ik regel een en ander wel in Nederland – laat voor haar geld achter ofzo.) Tot over een paar dagen dan, veel liefs van ons allemaal- en bestel alstublieft veel mooi weer!

29 september 1986

Zo, hier weer even wat nieuws van ons. Maar hoe gaat het met jullie? Ik hoop dat de gezondheid goed is en dat de winter niet zal tegenvallen. Hier gaat het goed. Gisteren was Omid jarig. Acht jaar alweer, en woensdag zal de school weer beginnen. Het zal Soroush nog wel tegenvallen dat hij dan weer alleen thuis is. Hij is zo gewend dat hij gezelschap heeft. De jongens fietsen lekker, maar vorige week, zaterdag, ging het wel even mis want Arash viel met z'n fiets en al bovenop Soroush en die hield daar 'n grote snee in z'n voet van over. Gelukkig konden we meteen naar het ziekenhuis waar de dokter het netjes heeft gehecht heeft. Wel zeven hechtingen!

Maar het ziet er nu goed uit, en woensdag haalt hij de draadjes er weer uit. Arash durfde bijna niet meer te fietsen, maar we hebben hem maar aangemoedigd en nu gaat weer prima. De TV is ook goed overgekomen dus zien we zo nu en dan ook wat programma's van Niger TV. Ze hebben vier avonden per week een uitzending. Zo blijven we beter op de hoogte van het nieuws hier.

Het heeft nog een paar keer hard geregend maar ik denk dat het nu is afgelopen. Het ziet er hier geweldig groen uit. De boompjes bij de school die ze het hele jaar zo trouw water hebben gegeven zien er ook mooi uit. En zo neemt het leven weer z'n gangetje hier. Aladdin is druk aan het werk, er zijn weer een paar nieuwe Belgische artsen erbij. Ik hoorde van Mies al dat Margo op 11 november aankomt. Dat zal leuk zijn zeg! We zien er echt naar uit. Ik heb intussen alweer 'n heleboel schrijfwerk te doen (brieven, kaarten, gedoe met de verzekering, enz.) en als ik daar weer doorheen ben, dan zal ik het vertaalwerk waar ik mee bezig was weer oppakken. Ik heb f 400,- overgemaakt op jullie giro, want Mies zei dat ons geld op was. De f 700,- van mevrouw Duivenvoorden hebben we nog niet besteed. Dat komt later nog.

Heel veel groeten en liefs van ons allemaal en tot schrijfs.

19 oktober 1986

Lieve Pa en Ma,

En, hoe gaat het ermee? Mama zal intussen wel weer terug zijn uit het ziekenhuis. Ik hoop dat het meegevallen is hoor. En was de verkoudheid over toen er geopereerd moest worden?

Hier gaat het prima hoor. De jongens maken het goed. Soroush vermaakt zich wel overdag, ook al zijn de anderen naar school. En met Aladdin gaat het ook uitstekend. Ze vinden het leuk om zo nu en dan televisie te kijken. Voor de kinderen is er alleen op zondag om zes uur een programma, maar ze zien toch wel vaker wat, omdat we ook video hebben. Arash en Omid doen sinds deze maand aan judo. Dat is eigenlijk het enige wat ze in Dosso kunnen doen wat sport betreft, en ze vinden het allebei heel leuk. 't Schijnt dat vooral Omid heel goed is.

Leuk dat jullie dat bandje van die radio-uitzending ook hebben. Ik zei 'van der Poel' omdat het zo'n lokale uitzending was en dan klinkt Aazami zo uitheems. Maar ik had er dat er natuurlijk wel bij kunnen zeggen. Een volgende keer misschien. We kregen een hele lange brief van Regientje. Heel leuk en vol met vragen. Maar de jongens zijn niet zo brieven-schrijverig, dus die zal ik ook zelf wel moeten beantwoorden. Ik heb gezegd dat ze jullie ook eens moeten schrijven, en ik zal ze er weer eens aan moeten herinneren. Hebben jullie die radio aansluiting op de kerk al geregeld? Dat is wel iets leuks om te doen.

Ja, de jongens hebben een druk programma. Om kwart voor acht gaan ze naar school en dan zijn ze om kwart over twaalf weer thuis. Aladdin komt meestal tegen één uur en dan eten we. Dan gaan Arash en Omid in hun kamer om wat te spelen, of ze liggen op hun bed te lezen. Om kwart voor drie gaan ze weer naar school, en dat is dan tot half zes. Dan is het nog even spelen, wassen en om zeven uur, half acht eten we weer. Dan moeten ze hun lessen nakijken, kleren voor de volgende dag klaarleggen en naar bed. Meestal om rond negen uur. Op woensdagmiddag zijn ze vrij. Dan gaan we meestal een uurtje zwemmen en om zeven uur is de judo-les. Dat hebben ze ook op zondagochtend, half acht eten we weer. En daarna hebben ze samen, met nog twee kinderen een uur bahá'í klas. En zo vliegen de dagen voorbij. Nog 'n week of drie en dan komt Margo al. Daar zien we allemaal echt naar uit. Dat zal een gezellige tijd worden. Tot schrijfs en veel liefs van ons alle vijf.

20 november 1986

Lieve papa en mama,

Even de tijd nemen om een brief te schrijven. Het is nu alweer een week dat Margo hier is en die week is echt omgevlogen. We kunnen het prima met elkaar vinden en ik vind het heel leuk om onze oudste nicht eens te leren kennen. Ik vind haar stem precies als die van Joke en daar lijkt ze ook veel op. De jongens vinden het ook hartstikke fijn dat ze hier is. Afgelopen zondag zijn we met een Nederlander die hier werkt naar een paar dorpen gegaan, en dat was dan haar eerste kennismaking met het Afrikaanse platteland waar je de hutten ziet en de gierstvelden en heel veel kleine kinderen. Het echte Afrikaanse plaatje. Verder is er het kennismaken met alle kennissen in Dosso. En morgen gaan we met z'n tweeën naar Niamey om daar wat te struinen op de markt. Thuis luisteren we tussen de bedrijven door naar lekkere muziek. Gelukkig heeft Riet haar kinderen ook geleerd van de klassieke muziek te houden – en dat is waar ook: het schijnt dat Riet u voor het Panis Angelicum heeft opgenomen. Zou u dat voor mij ook willen doen? Dan kan ik dat misschien meenemen in december. Ja, mijn grote reis komt nu ook alweer dichterbij. Ik ga hier op woensdagochtend 10 december heel vroeg weg (om 4 uur al) en zal dan, als alles goed loopt, 's middags om 15.45 uur met de SR 788 uit Genève gaan. Ik wil dan naar jullie toekomen en ook blijven slapen. De Azami's (Nosrat en Mahin) gaan ook naar India, dus die zie ik voor het vertrek op de andere dinsdag en in India ook nog wel. Van donderdagavond af (er valt natuurlijk altijd weer wat te kopen!) Hoe is het met de kou daar? Is er nog een jas van mij thuis? Of zou Joke misschien wat te leen hebben? Truien heb ik wel genoeg en sokken ook. Ik laat het hier nu maar bij. Tot ziens, en heel veel liefs van ons allemaal. Bedankt voor al die pennen en de schriften! Dat is heel welkom op de school. We willen nu zien hoeveel schriften en pennen we hier voor kunnen kopen voor het geld dat Christa heeft verzameld en dan gaan Margo en ik naar de directeur van de school om hem dat aan te bieden. Dat zal maandag of dinsdag zijn en daar schrijven we dan Christa nog over. Groetjes en het beste allebei met de gezondheid hoor.

9 januari 1987

Lieve Pa en Ma,

Hoe gaat het ermee in de Rip? Ik hoop dat jullie het goed maken en dat de kou niet te hevig is. Jullie hebben denk ik intussen Margo wel gezien en die zal al wel het een en ander verteld hebben over haar vakantie hier. Woensdagavond hebben we haar weer naar het vliegveld gebracht en we zullen haar zeker missen. Het is een hele lieve meid, en niet alleen maar lief, maar ook open, leergierig en met een heel gezonde kijk op het leven. Zo zouden er meer moeten zijn. Ik ben nu een paar dagen met Soroush in Niamey en we logeren bij Farah en Petram. Twee jonge Perzische vrienden die ook een klein kindje hebben. Soroush speelt daar graag mee, hoewel ze soms wat te vinnig is naar zijn zin. Aladdin is met de jongens in Dosso en die komen morgen ook hierheen. Zondag gaan we weer met z'n allen terug naar huis en dan is het echt afgelopen met de vakanties en gaan we weer terug naar het gewone alledaagse leventje. (tot aan de volgende trip.) De ervaringen in India zijn nu 'n beetje aan het bezinken. Alles bij elkaar was het echt een feest. Alleen die reis al met al die ouwe bekenden. We waren met negentig mensen uit Nederland en ongeveer de helft was Perzisch. Heel veel van al die mensen kende ik al, maar ook heb ik kennis gemaakt met heel wat nieuwe mensen. We zaten verdeeld over drie hotels en het kwam zo uit dat ik bij de Nederlanders was ingedeeld. En dat was enorm gezellig! Er zaten in onze groep maar liefst acht vrouwen die man en kinderen achter hadden gelaten, en dat was een heel gezellig clubje. Dat kun je zeker wel voorstellen. Er waren ook een paar stellen bij onze groep en een paar oudere dames, waaronder mevrouw Tobias. En 'n paar jonge jongens en nog twee kinderen. Lekker van alles door elkaar. We hadden steeds enorm veel plezier! Dan was er de Conferentie zelf, die vier dagen duurde en waar wel negenduizend mensen aan meededen. We hebben ons hart kunnen ophalen aan muziek en dans, en heel wat inspirerende en leerzame toespraken, en daar tussendoor allerlei ontmoetingen met bahá'ís uit alle hoeken van de wereld! Een en al feest! Ik hoop dat de dia's en foto's die ik er genomen heb gelukt zijn, dan kan ik jullie die bij gelegenheid nog eens laten zien.

Zondag is er hier een bijeenkomst van de bahá'ís en dan hoop ik hun ook iets van die conferentie en inwijding van de Tempel te laten ervaren. Van het land zelf heb ik natuurlijk niet veel gezien want India is heel erg groot, maar wat ik ervan gezien heb was wel interessant. Het deed me aan zuiden van Niger denken. Dezelfde boomsoorten bijvoorbeeld, en overdag steeds zon en in de nacht veel kou. Kouder dan hier hoor. De bijeenkomsten werden gehouden in een heel groot stadion, waar we de helft van gebruikten. Een prachtig gezicht, al die mensen door elkaar heen. De meeste Nederlanders waren nogal geschokt door de armoede die ze zagen op straat. Veel bedelaars en 's avonds zie je ook veel mensen op straat liggen slapen, of in hele armetierige hutjes op de trottoirs huizen.

Het leek mij over het algemeen toch veel rijker dan Niger waar praktisch iedereen arm is. In India is er naast die echte armoede heel veel rijkdom. Dat zie je aan de enorme grote en dure gebouwen, de auto's, de vele villa's, en aan de winkels waar werkelijk van alles te krijgen is. Ook op de markten zie je veel verschillend eetwaar. Veel groenten en fruit. Daar moet je hier echt naar zoeken. Wij halen dat dan uit Niamey, maar voor de mensen van het platteland is dat veel te duur. Ik kan terugzien op een heel geslaagde reis die ik niet had willen missen. En ik hoop echt dat we met ons vijven nog eens naar India kunnen gaan. Dat zou geweldig zijn. De Bahá'í Tempel zal altijd een trekpleister voor me blijven. Zo'n prachtig gebouw, zo mooi en schoon en stralend. Een zegening om daar binnen te kunnen bidden en denken.

En een grote extra was wel dat ik de vriendschapsbanden met die Nederlandse vrouwen eens goed heb kunnen versterken. Verder weet ik eigenlijk niet wat te schrijven over die tien volle dagen. We hebben de eerste vier dagen een toeristische trip gemaakt, en dat was ook wel fijn. Om zo iets van het land te zien, en ook nog wat beroemde gebouwen te kunnen bekijken.

Soroush maakt het goed. Hij is nu een paar dagen met mij in Niamey en dat bevalt hem wel. Alle aandacht is nu even voor hem alleen. Hij speelt lekker en gaat overal mee naar toe. We leggen heel wat bezoekjes af. Ik hoop dat de poststaking in Frankrijk 'n beetje zal meevallen en dat er weer gauw wat brieven uit Nederland zullen aankomen.

Zaterdag kwam Aladdin alleen naar Niamey. In Dosso was er namelijk bezoek gekomen. Een Nederlandse collega van Aladdin met man en dochter van twee jaar, en die zijn pas in Niger aangekomen, en om kennis te maken met Niger en het laboratoriumwerk blijven ze nu een week hier. Zij heeft in Amsterdam in dezelfde klas met Aladdin gezeten. Arash en Omid bleven dus het weekend thuis met hun, en Aladdin en ik waren gisteren (zondag) de hele dag bij de bahá'ís in Niamey. Het was een goede bijeenkomst en het onderwerp van die dag was "het huwelijk". Interessant hoor. Soroush was met een heleboel andere kinderen in een ander huis onder de hoede van een van de mannen.

En nu is het maandag en iedereen is thuis want er is vandaag een extra vrije dag voor iedereen. Dat komt omdat de President gisteren weer gezond en wel uit Parijs is teruggekomen waar hij in het ziekenhuis had gelegen. En hij gaf daarom iedereen vrije vandaag. Tot schrijfs! Veel groeten van allemaal. groete van omid

Dag opa en oma, op de judo ben ik al gele band na 3 maanden les, en ik ben in form. Arash Aazami.

Dosso, 3 februari 1987

Bedankt voor de brief van 20 januari. Daar stond alweer een heleboel nieuws in. Hier gaat alles prima hoor. Ja, jullie hebben het maar weer koud deze winter. Hier was 't al zo warm, maar nu waait weer hard van tijd tot tijd en daarmee koelt het ook weer wat af. Dus mama, je hebt nog wel last van die bult hè. Dat is vervelend, maar weer een operatie lijkt me toch ook wel niet zo'n geweldig vooruitzicht. En pa blijft in goede gezondheid ondanks alle kou en wind? Houwen zo. Margo is nu natuurlijk weer thuis. We hebben van haar nog geen nieuws gehad, maar dat zal binnenkort nog wel komen. De post van Canada naar hier doet er langer over dan vanuit Nederland. Maar ook dat duurt weleens lang. Zo zit ik nu met smart te wachten op de foto's en de dia's die Ria al drie weken geleden verstuurd heeft! Ik hoop dat ze gauw komen want ik ben echt heel nieuwsgierig. Met de kinderen gaat het best. Ze spelen lekker samen en Soroush wordt ook al zo flink. Hij kan enorm stoeien met z'n broers!

Hij is echt sterk en hij wil natuurlijk ook alles precies zoals de jongens doen. Van de video en TV hebben ze ook veel plezier. Op zondagmiddag om zes uur is er altijd een kinderprogramma. Om half vijf hebben ze een uur bahá'í klas, samen met nog twee andere kinderen. Dit jaar hebben ze die lessen van een vriend van ons, Haroena, en als ze dan klaar zijn kunnen ze samen een uurtje televisie kijken. Door de week zijn er geen kinderprogramma's en dan kijken we zo nu en dan een stukje video film. Er zijn meer mensen met video, dus er wordt veel uitgewisseld. Met Sinterklaas in Niamey heeft Aladdin ook het een en ander gefilmd. Ook de judo les bijvoorbeeld. Dat zullen jullie ook nog wel eens zien.

Dit afgelopen weekend hadden we weer veel visites. Dat was druk en gezellig. Volgend weekend gaan we weer eens naar Niamey. Deze keer logeren we bij Leentje en Tjeerd-Jan en maken we er een Nederlands weekend van. Dat wil zeggen, bij diverse Nederlanders langs gaan. Laatst kwamen we de ouders van 'n stel SNV'ers tegen en die kwamen uit Naaldwijk. Ze kenden Bart Bremmer wel, en hun jongste zoon. (ik weet niet meer hoe die heet) 'n klein wereldje zo nu en dan. Nu is hier een klein Belgisch jongetje, met het meisje dat altijd op hem past, en de bedoeling is natuurlijk dat hij en Soroush met elkaar spelen. Ik zal er maar eens bij gaan. Het allerbeste met de gezondheid in deze kou, ... de lente zit er al bijna aan te komen! Veel liefs van Regien, Aladdin, Arash, Omid en Soroush

Dosso, 14 maart 1987

Lieve pa en ma,

Het is alweer een tijdje geleden dat ik jullie een brief schreef hè. De weken gaan ook zo snel voorbij, voor je het weet is het alweer weekend. Gaat het goed met jullie? Ik hoop het maar. Is Riet nog een paar keer op de Rip geweest bij jullie? Ze zal nu wel weer terug zijn naar huis denk ik. Dan viert ze net haar verjaardag met haar familie. Hier gaat het goed. Aladdin komt bijna alweer terug van z'n reis naar Tsjaad. Ik heb geen nieuws van hem gehad want er kan niet gebeld worden vanuit het zuiden waar hij de meeste tijd was; wél van Ndjamena waar hij nu is, maar nu doet juist onze telefoon het weer even niet. Maar dinsdag ga ik hem halen van de luchthaven in Niamey. De jongetjes maken het goed. Het is nu zaterdagochtend en ze spelen buiten. Het waait vandaag weer hard en er hangt zoveel stof in de lucht dat de zon er niet eens doorkomt! We hebben op het ogenblik ook logees. De nieuwe SNV fysio therapeute en haar man, Jantien en Hans, en ze zijn een aardig stel. Ze zijn bij ons omdat er aan hun huis nog van alles gedaan moet worden, maar ik denk dat ze er deze week wel in gaan. We hebben de afgelopen week ook weer voor de eerste keer in dit seizoen gezwommen. Heerlijk was dat. Het is er warm genoeg voor. Dat Mies deze zomer zal komen hebben jullie zeker wel gehoord. Daar zien we ook naar uit, al duurt het nog wel een half jaar voordat ze hier echt zal zijn. Voor die tijd komt er nog een dochter van een bahá'í vriendin, een meisje van 18, en die blijft hier van juni tot half augustus. Een goede manier om kennis te maken met het leven in Afrika. Dat is een van de resultaten van de India reis, waar haar moeder ook was. Ik heb ook eindelijk de foto's en dia's van India ontvangen. Ze zijn wel mooi. En ze zijn maar liefst twee maanden onderweg geweest. Er is onlangs ook weer een nieuwe buitenlandse familie in Dosso komen wonen, maar over een maand of vier gaan ze wonen in een dorp op ongeveer 40 km hier vandaan. Het zijn Roewandese Canadezen, oorspronkelijk uit Afrika dus. Met drie kinderen van 10, 6 en 4 jaar. De kinderen gaan op de zelfde school als Arash en Omid; de twee jongsten nog op de kleuterschool en de oudste in de klas van Omid. Maar dat meisje heeft het er ontzettend moeilijk mee, om in die volle, drukke en hete klas te zitten. Voor onze jongens is het niets omdat ze niet anders gewend zijn, maar voor haar, na een paar jaar school in Canada is het alles behalve leuk. Het valt nog te bezien of ze het zal volhouden. De jongens doen hun best zo in hun afwezigheid van hun vader; soms mislukt dat wel even, maar over het algemeen gaat het heel goed. 's Morgens zijn ze het eerste wakker en beginnen ze alvast de tafel te dekken, en ze zijn elke dag keurig op tijd op school geweest. (Dat doen ze dus beter dan hun moeder het ooit deed!) Ze leren ook op tijd hun lessen en vanmorgen om zeven uur zaten ze al schrijf-oefeningen te doen voor het Perzisch dat ze tegenwoordig aan het leren zijn. Verder wordt er veel gefietst en ook gelezen zoals altijd. Soroush probeert alles en alles na te doen. Hij zingt ook, en dat hebben de anderen nooit willen doen. Hij zingt al een klein liedje in het Frans! Ik denk dat hij vanaf oktober ook naar de kleuterschool zal gaan.

Tot zover de nieuwtjes van hier. Tot schrijfs, en ik hoop dat de zon jullie weer gauw zal komen verwarmen. Veel liefs van Regien en groetjes van de mannetjes.

31 maart 1987

Lieve pa en ma,

Bedankt voor de brieven. Gisteren kreeg ik de tweede al. Hier gaat alles prima. De jongens hadden vorige week vakantie en ik ben `n paar dagen met ze naar Niamey gegaan waar we bij Perzische vrienden hebben gelogeed. Dat was leuk. Nu zijn ze alweer naar school voor het laatste trimester. Zo `n schooljaar vliegt ook om hèn. Ik denk dat in oktober Soroush ook naar de kleuterschool zal gaan. Hij wil dat heel graag. Hij kan al een paar liedjes zingen!

Dat hebben de anderen nooit willen doen, maar hij vind het heel leuk. Aladdin heeft het goed gehad in Tsjaad. Hij was wel blij dat hij weer terug was hoor. Het was een vakantie voor hem en hij is er de bahá'ís wezen bezoeken. Ook die vrienden van ons die destijds bij ons in Zaandam gelogeed hebben en die we al kenden van Dubai. Hij heeft veel opgenomen voor de video en we zullen er een mooie film van maken over de Bahá'í gemeenschappen daar en al hun activiteiten. Ze hebben bijvoorbeeld een lagere school, een soort eerste hulppost en apotheek, enz. enz. En de f700,- van mevrouw Duivenvoorden heeft uiteindelijk daar z'n bestemming gevonden. Ik moet daar later nog wat uitgebreider over schrijven.

Ja, die nichten en neven van ons die worden al groot hèn. Het is wel grappig dat ze zo reisluchtig zijn. Wij krijgen deze zomer ook nog zo `n jongedame op bezoek. Die is 18 jaar en heel benieuwd naar Afrika. Het is mooi dat ze dan de gelegenheid hebben om hier een tijdje te zijn. Verder gaan we zo nu en dan ook nog door met de opvang van "nieuwelingen". Het is echt leuk om dat te doen. En omdat we al van die "ouwe vastgeroeste SNV'ers" zijn, kunnen wij op die manier ook nog wat betekenen voor de nieuwkomers. Met het andere buitenlandse volk in Dosso hebben we nu ook wat vaker contact. Hele gezellige avonden geeft dat. Ik heb een van de mannen hier (een Nederlander) wat bandjes van Hayden geleend. Wat een heerlijke muziek is dat! Ik heb dit jaar echt de klassieken ontdekt hoor. De jongens zijn aan `t bedenken wat voor cadeautjes ze graag zouden hebben. Ik laat een stukje papier voor ze open. Tot schrijfs, het beste met de gezondheid ook. (Artsen zijn het heel vaak niet met elkaar eens hoor over wat wat is! Daar moet u zich maar niet over verbazen.)

Nou Oma, maak hier maar een keus uit! Als je Arash zo `n vraag stelt, wil hij wel de hele wereld hebben!
Hallo Oma,

Voor Soroush heb ik bedacht: een pakje Fabuland, onder 12,00 fl.; een autootje onder fl. 5,00.

Voor de grote Lego Liefhebbers Arash en Omid
2 pakjes Lego miniland, waarvan één met auto –onder 16,50 fl.
één met vliegtuig onder 30,00 fl. anders helikopter
2 pakjes Lego Ruimtevaart, waarvan een met auto
Waarvan een ruimtevaart vliegtuig onder 19,00 fl.
een met dikke wielen, onder 16,00 fl.
Drie pakjes Lego ridder,
1 met kar en vijf paarden, onder 18 fl.

1 met kar met wit paard, onder 18 fl.
3 pakken straatplaat, waarvan twee kruisingen, onder 14 fl.
1 weg driehoek, onder 14 fl.
2 pakken ruimtestraatplaat, onder 15 fl.
Wij willen een beetje veel omdat wij niet naar jullie kunnen komen.

Dosso, 13 mei 1987

Lieve pa en ma,

En hoe staat het ermee bij jullie? Alles in orde? Is uw verjaardag goed gevierd mama? Want toen ik zondag belde moest dat nog beginnen. De jongens waren heel tevreden met hun cadeau. Ze zijn nu weer helemaal op de Lego-tour. En Soroush loopt de hele dag met z'n Fabuland auto te slepen, en neemt hem zelfs s'avonds mee in bed. We hadden vorige week ook al een pakje van Mies – met foto's en bandjes, en eindelijk kwam er ook een dikke brief van Margo. Die schrijft dat ze nog vaak aan Niger terugdenkt. Het gaat hier verder wel lekker. Het is warm, maar de nachten blijven tot nu toe aardig koel zodat we in elk geval 's nachts niet liggen te zweten. We hadden vorige week weer zo'n pas-aangekomen SNV-ster te logeren – die had natuurlijk wèl last van de hitte. Ze gaat in Niamey in het ziekenhuis werken op de röntgenafdeling en is een paar dagen hier op het ziekenhuis geweest om te kijken hoe dat hier toegaat. Nou, in Dosso zo'n drie foto's per dag; dus dat was niet veel. Maandag heb ik haar op de bus gezet naar Birni NKonni, dan gaat ze daar nog 'n paar dagen kijken bij een landbouwproject waar 'n SNV-er werkt, en zo krijgen de nieuwen 'n aardig idee van hoe het hier in het land toegaat. Wisten jullie niet dat wij duiven hebben? We begonnen met zes maar nu zijn het er zeker dertig! Een reuze gefladder hoor. Soms wel te veel. En de auto elke dag onder de poep, maar het zijn leuke beestjes. We hebben grijze, gestreepte, en een paar bruinige en een stuk of vijf witte. Alleen 's morgens om 'n uur of zes dan zijn ze vreselijk druk in de weer en worden we er wakker van. Dat fladdert dan allemaal om onze bedden heen die nu op het terras staan. Het is hier net zo'n dierentuin als je al die beestengeluiden hoort. De ezels, de parelhoenders (die snerpen verschrikkelijk), de honden, de hanen en de geiten en de schapen. Soroush vindt het tegenwoordig zo leuk om naar cassettebandjes te luisteren. We hebben er een met verhaaltjes en liedjes en hij zingt de liedjes al na. Nu zit hij naar een bandje van Bert en Ernie te luisteren. Hij is toch wel een erg lekker mannetje en zo stevig! Omid is gek op z'n dikke armpjes en benen. Die drie kaarten die u voor de jongens stuurde moest ik hem 'n paar keer voorlezen en daarna begon Soroush ze iedereen zogenaamd "voor te lezen!". "Ik heb een cadeau voor jou! Groeten en kusjes van opa en oma." Enzovoort en enzovoort." Hij breid er dan nog een heel verhaal aan vast ook. Het is eigenlijk te warm om veel te schrijven! Dit is dé maand mei weer op en top. 40° C in huis en buiten? Daar kijken we maar niet naar. Veel liefs allebei en groeten van ons allemaal. Hebt u het pakje al ontvangen? Dat is een batik-kleed uit Benin – daar waren we 1, 2, en 3 mei, in Parakou.

Dag, tot schrijfs.

Dag Opa, en Oma. Hier gaat alles goed maar het is wel heet. Dank u wel voor die cadeaus, ik ben d'r heel erg blij mee, Omid en Soroush ook. Ik ga straks naar mijn vriend papagaaien en vissen kijken.

Groeten van allemaal.

Arash Aazami

Dosso, 11 juni 1987

Lieve papa en mama,

Gisteren kwam uw brief van 15 mei! Die is een beetje lang onderweg geweest. Fijn dat de batikdoek uit Benin een mooi plekje in huis heeft gevonden. Ik hoor van verschillende kanten dat het weer bij jullie aan de kouwe kant is! Dat is niet zo leuk. Hier blijft het gewoon heet en er zijn van die dagen dat het knap vochtig is en dan loopt het zweet in straaltjes van je af, maar de echte regenbuien hebben we nog niet gehad. Vannacht regende het zo'n minuut of vijf, maar toen bleef het verder weer droog. De jongens hebben nog 'n week of twee school en dan begint de grote vakantie.

Begin juli komen de vrouw en de vijf kinderen van een van de Nederlanders, Jan, die hier werkt, en het zal leuk zijn voor ze om met elkaar te zijn denk ik. Die kinderen komen hier alleen in de zomervakantie. Dat wordt lekker veel zwemmen enzo. Iedereen maakt het goed hier.

Arash is, dat is al bekend, de eerste van zijn klas, en zelfs de beste leerling van de hele school! Hij heeft het hoogste gemiddelde cijfer; 8,75 ofzo. Omid was de zevende van zijn klas en die is daar niet zo tevreden over, maar dat is toch ook heel goed van hem. Ik vertelde hem dat ik meestal zesjes en zeventjes en dat vond hij wel een aardige mededeling! We hadden maandag en dinsdag bezoek van twee Nederlandse bahá'ís die in Burkina Fasso wonen, (Boven Volta) en die per auto door de woestijn naar Nederland reizen. Het was heerlijk om die mensen hier te hebben. Ik geniet daar echt van. En de jongens ook. Hij, de man van het stel, was helemaal onder de indruk van hoe slim Arash is! Ze zaten uren lang allerlei ingewikkelde rekensommen te doen – dingen die ik zelf echt niet snap, en ik zou eerlijk gezegd ook geen zin hebben om me er in te verdiepen. Hij is al een echt professortje. Soroush maakt het ook goed – nou ja, vandaag eigenlijk niet want hij heeft koorts en keelpijn, maar dat zijn van die ziektes die met medicijnen wel weer over gaan. Verder is hij als altijd `n lekker druk mannetje en `n kletskep. Net als Omid. Deze week is een drukke week met allerlei visites en gezellige bezigheden. Het weekend gaan we weer eens naar Niamey. Op maandag is daar een landelijke SNV vergadering.

Oja, het geld van mevrouw Duivenvoren is eindelijk op z'n plaats. Het is naar Tsjaad en het is voor een lagere school daar. Waar de kinderen in hutjes school gaan, en waar het enige meubilair het schoolbord is! Ik zal er een dezer dagen een verslagje van typen en via jullie aan mevr. Duivenvoorden sturen. Met mijzelf is ook alles prima. Zo tussen de bedrijven door heb ik nog zat tijd om te lezen. En er valt altijd zoveel te lezen! Ik krijg van alle kanten boeken toegestopt! Ik ben ook bezig in een boek van Tolstoj, Anna Karenina, en dat is echt prachtig, en in hele mooie taal geschreven. Het allerbeste met jullie, en dat de zomer maar `n warme mag worden.

Veel liefs en groeten van ons allemaal.

22 juni 1987

Lieve mama,

Hier het beloofde briefje aan mevrouw Duivenvoorden. Veel kan ik er eigenlijk niet over zeggen, maar nu weet ze dan tenminste waar het geld aan besteed wordt. Aladdin heeft ook een stukje gefilmd bij deze school, en t.z.t. zullen we dat nog eens laten zien.

Hier gaat verder alles goed, tot schrijfs en veel liefs van ons allemaal!

30 juni 1987

Lieve pa en ma,

Bedankt voor de brief weer. Deze keer had-ie er precies 10 dagen over gedaan! En ik schrijf maar gauw weer even wat terug. Ik hoop dat het "zoveelste" bezoek aan het ziekenhuis geen nare dingen heeft opgeleverd. Ik bedoel dat van de 29ste. Hier gaat het allemaal goed. Iedereen gezond en wel en de jongens vieren vakantie. Arash zit alweer te spinzen op z'n verjaardag, 10 jaar alweer! We zullen er een mooi feestje gaan maken.

Wat leuk dat jullie `n weekje naar de Kaag gaan. Dat is toch wel een heel mooi plekje hè. En maar hopen dat het zonnig zal zijn en dat er veel bootjes langs varen. Water! Ik snak wel eens naar water hoor. Om te zien dan; stromend water. Maar goed, daar kunnen we vanaf volgend jaar ons hart weer aan ophalen. Nu nog even in de droogte blijven. We wachten nog altijd op de echte grote regenbuien, en als ze niet gauw komen dan loopt hier de hele oogst weer fout! Maar het kan nog goed gaan, als het deze of volgende week goed gaat regenen. De zon stond vandaag nog weer helemaal vrij aan de lucht – geen wolkje te bekennen. De brief van mevrouw Duivenvoorden heeft u intussen wel gekregen? Geen lang verhaal, maar het is in elk geval `n verantwoording van waar het geld heen is.

Ja, het is nog een heel jaar dat we hier in Dosso te gaan hebben, maar als alles mee zit ben ik van plan om in oktober toch nog een paar weekjes naar Nederland te komen.

Dan zien we elkaar wel weer. Tegen die tijd zijn de jongens alle drie naar school en is het hopelijk nog net niet te koud voor me. Maar eerst verwachten we Mies nog hier. Daar zien we echt naar uit. Heeft ze de zenuwen al?

Veel liefs allebei, en tot schrijfs.

14 augustus 1987

Lieve pa en ma,

Hoe gaat ermee bij jullie? Hier is het allemaal goed. Het is vandaag mooi weer. Dat wil zeggen: 'n donkere lucht, geen zon en nu begint het op 'n geweldige manier te regenen. Dat gaat dan meestal meteen heel hard ook, met veel gedonder erbij! Ik ben de afgelopen drie weken steeds een paar dagen met de jongens naar Niamey geweest waar ze 's morgens naar de Amerikaanse school gingen. Dat was leuk voor ze. Een hele mooie, luxe school waar ze gezwommen en geknutseld hebben, en allerlei sporten ook. Nu is dat weer afgelopen. Er waren in die drie weken net toevallig heel veel vrije dagen, daarom reisden we maar heen en weer. Soroush is maar twee ochtenden geweest en hij vond het helemaal niet leuk, dus hem heb ik verder maar bij me gehouden. Hier thuis hebben we vaak de twee kleinste kinderen van Jan, een Nederlander die hier woont, op bezoek en ze spelen lekker met elkaar. Vanavond eten we nog eens met z'n allen pannenkoeken en zondag gaat Jan z'n familie weer terug naar Nederland. Die waren hier dan alleen voor de vakantie.

Leuk dat jullie dan toch maar 'n nieuwe TV en wasmachine gekocht hebben. Zo kunnen jullie weer een tijdje vooruit. Voor mezelf heb ik een vliegbiljet voor oktober. Als alles goed gaat kom ik 12 oktober 's morgens aan en dan zal ik drie weken in Nederland zijn. Voor deze keer alleen dus. Ik weet nog niet wat ik allemaal ga doen, hopelijk het hele boek dat ik vertaald heb doornemen met iemand in Arnhem die veel vertaalervaring heeft zodat dat klaar is om uitgegeven te worden. En verder zal het wel kris-kras door Nederland worden. Maar op maandagochtend de 12de oktober kunnen jullie me in elk geval op de koffie verwachten!

Wat we volgend jaar gaan doen weten we nog niet, maar het werk in Dosso zal dan afgelopen zijn. We kijken wel uit naar werk ergens anders in Afrika, maar je weet nooit of je snel iets kunt vinden. Dus dan zullen we in elk geval een tijdje in Nederland zijn. In Zaandam voorlopig. Daar kunnen we het snelst een woning krijgen. Maar dat is nog een heel end weg hoor. Dat wordt juli volgend jaar pas. Ik heb Mies gevraagd om toch maar die f1000,- mee te nemen. Dan kunnen we ze hier omwisselen en besteden. Waaraan weet ik nog niet. Misschien een project voor de gehandicapten hier in Dosso. Mies zal haar koffer wel goed vol hebben. Ik heb al van alles bij haar besteld! Wat 'n onderneming om je zus in Afrika te gaan bezoeken!

Ik hoop dat het jullie goed gaat. Het beste met de gezondheid en tot schrijfs!

Veel liefs en groeten voor allemaal.

20 augustus 1987

Voor oma en opa van arash aazami

Hallo! Ik ga in oktober de zesde klas in. We gaan volgend jaar in Nederland wonen en dat vindt ik erg leuk want dan kunnen we weer regelmatig op bezoek gaan bij jullie.

Plak deze tekening maar in de kamer bij jullie waar wij altijd slapen als we bij jullie komen logeren. Deze papagaai heb ik zelf getekend en gekleurd.

27 september 1987

Lieve papa en mama,

Hier is Mies dan weer – met een Afrikaanse ervaring rijker. Het was heel leuk en goed om hier een zus te hebben. Jullie zullen wel horen dat we aardig gereisd hebben met elkaar en ik hoop dat jullie de videofilm zullen gaan zien. Vandaag hebben we Omid's verjaardag gevierd in Niamey. Veel heb ik nu niet te schrijven. Tot over 14 dagen! En heel veel liefs en groeten van Aladdin, Arash, Omid en Soroush!

11 november 1987

Lieve Pa en Ma,

Hoe is het ermee met jullie? Alles goed hoop ik. Duurt het mooie weer nog voort, of is de winter nu echt aan 't komen? Hier was het weer helemaal veranderd toen ik terugkwam.

De regentijd was echt afgelopen en de droge wind die uit het noordoosten komt waait nu steeds. De nachten zijn nu gelukkig een heel stuk koeler. De reis terug is prima gegaan. Op Schiphol schrok ik wel even van het gewicht van mijn koffer, 28 kg! Maar gelukkig was de dame achter de balie zo goed om het door te laten gaan. In Niamey stonden Aladdin en de jongens al te wachten en we zijn meteen naar Dosso gereden. Vorige week hadden de jongens vrij van school voor 'n paar dagen dus we waren gezellig allemaal thuis. Arash is nu zelfs nòg thuis want hij bleek geelzucht te hebben. Gelukkig is hij er niet erg ziek van. Hij had een paar dagen geel oogwit en donkerbruine plas, maar die kleuren zijn nu alweer terug naar normaal. Het is wel goed dat hij nu heeft, want als volwassene ben je er zeker twee maanden mee zoet. Soroush is natuurlijk helemaal tevreden dat ik weer gewoon, zoals het hoort, hele dagen thuis ben. Het is ook zo'n lekker ventje. Naar school gaat hij niet. Dat laten we dan tot volgend jaar. Met Omid gaat het prima, hij is wel de flinkste van alle drie. Nu gaat hij al deze hele week alleen naar school en hij doet goed z'n best. Als hij om 12 uur thuiskomt gaat hij eerst z'n lessen zitten leren.

Hij beklagt zich ook nooit over iets.

Hebben jullie intussen de video bij Mies al eens gezien? Vandaag is het de dag dat Margo hier kwam. Wat gaat de tijd toch snel hè. Het lijkt wel gisteren nog.

Gisteren kwam het nieuws dat de President van Niger in Parijs in overleden. En er is nog geen nieuwe benoemd en iedereen vraagt zich nu af wat het worden zal. Vandaag moet ik voor 'n heleboel mensen eten klaarmaken, we verwachten vanavond zo ongeveer 20 mensen. Meest kinderen. Het is een Bahá'í feest. Dus ik moet straks eens even 'n paar pakken macaroni en zo gaan kopen. Het is nu nog ochtend. Aladdin kwam net koffiedrinken met twee van z'n collega's. Ik zal hier nu een punt aan draaien, dan kan deze brief nog meteen op de post.

Heel veel liefs en groeten van ons allemaal, en tot schrijfs hoor.

4 december 1987

Lieve pa en ma,

Hoe gaat het ermee bij jullie? Bedankt voor de brief en de mooie kaart hoor. Arash moest wel even lachen dat u schreef: "ben je al groter dan papa?" Nou, hij is niet zo heel groot hoor! Maar wel al een hele flinke

jongen. Z'n geelzucht heeft hij heel goed doorstaan, hij is er niet erg ziek van geweest.

Woensdagmiddag ben ik met ze bezig geweest voor Sinterklaas. Dat vieren we bij Leentje en Tjeerd-Jan in Niamey (zoals elk jaar) en zondagmiddag nog eens bij "de Nederlanders" in Niamey. Daar zijn dan heel wat kindertjes bij elkaar en er komt een echte Sinterklaas! Maar onze jongens zijn niet gelovig meer. Zelfs Soroush niet. Ik ben benieuwd hoe hij het vinden zal.

December wordt een drukke maand voor ons. Van 14 tot en met 17 december hebben we onze SNV-jaarvergadering in Niamey en omstreeks de 21ste gaan we naar Burkina Fasso (Ouagadougou) op bezoek bij de bahá'ís daar.

Er wonen ook Nederlandse bahá'ís. Dat zal zijn tot 1 of 2 januari. En we hebben er veel zin in om te gaan. O ja, heeft u voor mij het adres van mevr. Duivenvoorde? Ik zou dat doorgeven aan de Memisa, zodat ze hun "Memisa Nieuws" krijgt. Die zoeken ook altijd donateurs en ze doen veel goed werk. Tot schrijfs, veel liefs van ons allemaal.

22 januari 1988

Lieve pa en ma,

Bedankt voor de brief van 3 januari. Het nieuwe jaar is intussen alweer goed op weg. Dus tante Jo was `n hele week bij jullie? Dat wordt dan zo langzamerhand echt traditie! En dat is goed. Wij hebben de laatste tijd ook weer wat visites gehad. Een lang weekend was er een Nederlands stel met twee kleintjes. We "zien" die mensen al bijna drie jaar van tijd tot tijd, maar je leert elkaar pas een beetje kennen als je een dag of wat samen bent. Het was heel gezellig met ze. Deze week kwamen er twee Engelsen voor een nachtje. Die waren letterlijk uit de lucht komen vallen. De jongens wilden met alle geweld naar het luchthaventje van Dosso (dat is een strook egaal gemaakte grond vlak bij ons huis) want ze hadden gehoord dat daar een heel raar klein vliegtuigje was geland. Dus vòòr ze naar school gingen, gingen we even kijken. En ja hoor, daar stond inderdaad een raar klein vliegtuigje. Een grote vleugel met een soort scootertje er onder en een propeller aan de achterkant, en daar stond een Engelsman bij die helemaal gèk werd omdat er zo `n honderd kinderen om hem heen drongen. Even `n praatje gemaakt en om `n uur of vijf zou hij met dat ding naar Niamey doorvliegen. Aladdin is toen nog even gaan kijken en kwam toen met hem en een Engelse dame terug, want er mankeerde iets aan de motor en ze wilden wel bij ons slapen. De jongens helemaal enthousiast natuurlijk. Ze waren al twee maanden onderweg met dat apparaat, vanuit Cameroun, en waren tot in noord Niger geweest. Maar nu waren ze wel aan een douche toe en een nachtje in een bed, en hij heeft zitten eten zeg! Heerlijk. Het werd `n hele gezellige avond, vol mooie verhalen natuurlijk. Zij is schrijfster en ze heeft hem betaald om met haar kris-kras door West Afrika te vliegen en daar wordt dan over die reis een boek geschreven. Je moet maar op het idee komen! De volgende ochtend zagen we ze over de stad vliegen, richting Niamey, met die vliegende scooter. Dat zijn toch wel leuke ontmoetingen zo.

Dit weekend komen er twee Perzische familietjes op bezoek. Intussen gaat alles z`n rustige gangetje. Het begint alweer wat warm te worden. Gisteren was het in de middag alweer 30 C in huis.

Dus de video hebben jullie intussen gezien? Leuk speelgoed hoor, zo `n camera.

Arash heeft oma's brief al gekregen. Hij was er echt blij mee. Nu maar zien of hij weer terug zal schrijven. Hij heeft het meestal ontzettend druk met allerlei boeken en boekjes en hij zit lijsten vol cijferwerk te schrijven. Hij verslindt op het ogenblik alles wat met auto's te maken heeft. Hij weet er alweer van alles vanaf. Lengtes, breedtes, PK, soort motor en max snelheden enzovoort.

Omid is liever bezig op z`n fiets. Met Soroush gaat het ook prima. Hij is `n geweldige kletskaus en hij gaat steeds meer liedjes zingen. `S avonds in bed zingt hij voor z`n baby pop over van alles en nog wat.

Zo, ik stop hier maar weer. Heel veel groeten van ons allemaal. En tot schrijfs!

3 februari 1988

Lieve pa en ma,

Net vandaag jullie brief ontvangen! En wat `n leuk nieuws zeg, dat jullie toch nog eens zo `n grote reis gaan maken. Heel erg fijn. Ik kan me nu voorstellen dat Riet daar ook heel blij mee is. Dus zo krijgt pa toch ook nog zijn "luchtdoop" op z`n ouwe dag! Ja, je kunt toch niet achterblijven in dit supersonische tijdperk.

Moet pa toch dus even aan een paspoort! Echt, ik vind het heel leuk en ook moedig. Het mag volgend jaar wel wat beter worden!. Hier is alles wel. Ja, ik luister weer regelmatig naar Radio Nederland en het is een echte kwakkelwinter dit jaar hè. Het mag volgend jaar wel wat beter worden, anders geloven onze jongens niets meer van al die sneeuw- en ijsverhalen. Maar eerst nog een lekkere zomerse zomer hoop ik.

Ja, wat `n mensen hè, met zo `n klein vliegtuigje! Vorige week zagen we ze nog terug op de televisie in het journaal. Het vloog allemaal weer prima en ze gingen hun tocht voortzetten.

Ze trekken natuurlijk ontzettend veel aandacht. Morgen ga ik met Omid naar Niamey. We moeten allebei naar de tandarts en dan kunnen we meteen eens bij Leentje langs, want die heeft er een zoon bij. Die is in Nederland geboren, maar ze zullen intussen wel weer hier zijn. En natuurlijk hebben we een hele lijst boodschappen te doen, groenten, fruit en allerlei andere levensmiddelen. Slagroom alvast, voor de verjaardag van Soroush. Hij vind het maar wat leuk om vier jaar te worden. Jullie zullen wel van hem opkijken deze zomer.

Hij is `n heel flink ventje aan `t worden. Had ik al geschreven dat we ze alle drie eens gewogen hebben? Arash 29 kg, Omid 19 kg, en daar is hij ook al heel trots op, Soroush 15,5 kg. Aladdin is ook `n paar kilo`s zwaarder geworden. Hij komt dan nu toch eindelijk eens boven de 50 kg uit. Vanmiddag zijn de jongens vrij van school en ze zijn buiten aan het crossen met dat ouwe gele wandelwagentje. Dat hangt van ellende aan elkaar, maar het rijdt nog steeds.

Lieve Oma en lieve Opa,

Bedankt voor uw brief. Wij gaan 3 juli weg met de Sabena, en we komen maandagochtend om negen uur

Alles goed op de Rip?

Bedankt voor uw brief. Wij gaan 3 juli weg uit de Sahara, en we komen maandagochtend om 9 uur in Amsterdam aan op 4 juli. Ik ben heel blij dat we dan komen want dan ben ik jarig als we weggaan.

Zo, dat moest Arash maar even schrijven. Wat `n onderneming hè, om na acht jaar hier weer weg te gaan en weer eens helemaal opnieuw te beginnen. Spannend hoor. Heel veel groeten van ons allemaal, en tot schrijfs maar weer.

Dit is een brief van Soroush. Hij had dit briefpapier gevonden en wilde jullie een brief schrijven. Hij ging dus naast me zitten dicteren. Zinnetje voor zinnetje – “en nou moet je schrijven,, en nou moet je schrijven, enz. env.

Lieve Oma en lieve Opa, Goeie verjaardag van Soroush Aazami, en veel verjaardag-smakkers! Soroush in nou 4 jaar en als hij in Nederland is dan ben ik 5 jaar. Vergeet je dan niet die cadeautje aan Soroush te geven? We hebben hamburger gegeten in Niamey. We hebben ook in Dosso Hamburger gegeten, platte. We hebben heel veel Mercedesen in Dosso gezien en in Niamey ook. Zakarie heeft heel veel brood genomen (gekocht). Ik heb al een beetje gekregen cadeau, van Leentje en Tjeerd van A, B, C. We willen alles verkopen watte wij hebben. We hebben een film die heel mooi is, uit de post, over een beertje met z`n vriend. We nemen ook vijf posters mee naar Nederland. We hebben een heel groot tapijt, en een vliegend tapijt.

Veel liefs van Soroush

3 maart 1988

Lieve pa en ma,

Alles goed op de Rip? Jullie brief van 16 februari heb ik hier voor me. Vandaag is het hier een hele warme dag. De ventilators draaien weer, m`n haren zitten vol met krullen en het is weer even goed zweten op dit ogenblik. Ik heb net al aan Mies zitten schrijven, en nu aan jullie ook maar meteen, want we komen al wat eerder naar Nederland dan we verwacht hadden. We vliegen hier `s avonds 29 mei weg en dan zijn we maandagochtend 30 mei op Schiphol. Als dat nou maar niet nog eens gaat veranderen, maar ik denk van niet. Het komt omdat Aladdin nog zoveel vakantie had staan en dat moet opgenomen worden. Dus vliegen we op jullie trouwdag! Een mooie datum. Ik heb Marijke in Zaandam al laten weten dat we sneller komen, en nu maar hopen dat er gauw een huis voor ons zal zijn. Alleen kunnen Arash en Omid nu net niet helemaal hun schooljaar afmaken. Arash zou eind juni examen doen (toelatingsexamen voor de middelbare school) en de school had z`n hoop op hem gevestigd, want ze verwachtten dat hij de beste zesde klas leerling van heel Dosso zou worden, en ook misschien van het hele departement.

Soroush staat naast me te vervelen. Hij kan geweldig aandacht trekken. Ik moet van hem schrijven dat hij al zo goed kan steppen. En dat is ook zo. Bij deze.

Gisteren zijn Tchangiz en Tahereh uit Tjaad in Niamey aangekomen. Je weet wel, die vrienden waar Aladdin vorig jaar februari is geweest en die we al kennen sinds Dubai. Ik denk dat ze morgen naar Dosso komen en ik zie er zo naar uit om ze weer te zien.

Ja mama, we komen met weinig spullen terug uit Niger, maar met drie mooie, lieve jongetjes! We hebben gelukkig wel geld in Nederland om ons huis wat in te richten, en ik heb er ook wel zin in om dat te gaan doen. Alleen is toch nog de vraag of dat we voor, laten we zeggen één jaar of langer gaan doen. Enfin, we zullen matig zijn en eerst alleen de noodzakelijke dingen aanschaffen. En dat is natuurlijk al een hele boel. We proberen hier zoveel mogelijk spullen en spulletjes van de hand te doen.

Het zal me nog zwaar afscheid worden van Niger. Acht jaar is toch `n hele hap uit je leven. We kregen ook al een lange brief van Maaïke, die ook blij is dat we terugkomen, en gisteren een kaart van Emad (haar ex-man) die ons ook weer graag zal zien. Het zal allemaal wel gaan lukken denk ik.

Het beste met de voorbereidingen voor jullie grote reis! Riet schreef ons ook, en ze schreef dat ze zo ontzettend blij zijn dat jullie toch samen eens komen.

Tot schrijfs en veel liefs van ons allemaal!

23 maart 1988

Lieve pa en ma,

Precies wat ik dacht: alweer een brief! Een kwam hier maandag en de volgende vandaag, woensdag! Nou, dan schrijf ik ook nog maar snel een briefje dat jullie dan misschien net voor het vertrek naar Vancouver nog hebben. Ik hoop dat het een heel voorspoedige en plezierige reis zal zijn, en `n goed verblijf bij Riet en Jan. Hier gaat het goed intussen. Nog `n maand of twee, en dan gaan we ook. Van Marijke uit Zaandam hoorden we dat het toch wel een flat zal worden en geen eengezinswoning en nu heb ik maar gauw teruggeschreven of ze dan een flat zonder lift hebben; dan kom je in elk geval niet hoger dan vierhoog. Voor de gewone huizen is de wachttijd lang en het gaat er in de eerste om dat we snel een dak boven het hoofd hebben – dus vooruit maar. Komt tijd, komt raad. Hoger dan vier kan ik echt niet aannemen – ik heb namelijk echt hoogtevrees. Wat de bedden betreft, dat is wel goed, in elk geval wat mijn eigen bed aangaat. (ik wist niet eens meer dat ik die bij jullie had staan!) en verder bepraten we het nog wel hoor. Ik denk dat we de eerste tijd in Oegstgeest zullen huizen, die verwachten ons al. En we zullen wel gauw een auto kopen zodat we gemakkelijk overal heen kunnen gaan. We hebben onze auto hier al voor een behoorlijke prijs verkocht, maar we rijden er nog wel zelf in. Verder gaat het rustig aan. Ik probeer het echte inpakken nog uit te stellen tot begin mei. Voorlopig hou ik het nog bij troepjes opruimen.

En dat is al aardig wat werk.

Deze week hebben de jongens vakantie. We gaan `s middags meestal zwemmen. Dat is nu heerlijk.

Soroush vind het natuurlijk wel heel leuk om z`n broers de hele dag thuis te hebben. Hij praat veel over Nederland, opa en oma. Verder herinnert hij zich niets meer van wat toen we daar waren!

Een hele goeie reis nogmaals, en veel liefs en groeten van ons allemaal!

8 april 1988

Nog even een klein briefje dat jullie bij thuiskomst uit Canada zullen vinden. Ik hoop dat de reis en het verblijf daar heel goed is geweest, en de verhalen erover zullen we binnenkort zelf wel van jullie horen. Hier begint ook het aftellen een beetje, `n kwestie van weken. We zitten nog net in de heetste tijd van het jaar; de zweetdruppels lopen langs m`n wangen! Soroush is zo benieuwd naar Nederland. Jullie zullen wel van `m opkijken. Zo`n mooi klein kereltje met volop praatjes, en duizend vragen – waarom dit, waarom dat. Waarom gaat de zon weg, waarom groeien de bomen en de planten, en hoe! Daar komt geen eind aan. Arash en Omid gaan zich ook mentaal voorbereiden op de verandering. En in huis wordt er zo langzamerhand het een en ander gepakt. We zijn nog ruim zes weken in Dosso.

Soroush staat weer naast me want hij heeft ook `n stuk of wat dingen te “schrijven”.

Daar gaan we dan

“D`r blijft nog één maand en dan komen we.” Nou moet je schrijven dattewe in de Sabena gaan! DE SABENA! Eerst zijn we in Niamey; dan gaan we eerst in de grote en dan met de kleine vliegtuig. En nou schrijven offe ... waarom ze niet hier komen. Nou, dattewe niet in Dosso blijven. Dát moet je schrijven. Dattewe naar Nederland gaan. En dan blijven we in Nederland. Er zijn heel veel dingen wat ik wil zeggen aan oma. En voor opa schrijf ik dattewe vijf bedden hebben zelfs want we zijn vijf mensen. Nu nog iets. Als onze werk af is dan gaan we naar Nederland. En dat is alles. Nu is het af.”

Zo dat was het weer wat Soroush betreft. Nu klimt hij even in de boekenkast. En verder heb ik eigenlijk ook niet zo heel veel nieuws te melden. Dus tot schrijfs maar weer; kom maar even rustig bij van de reis en van het grote tijdsverschil.

Veel groeten van allemaal, en veel liefs.

11 mei 1988

Lieve mama en papa

Gisteren was uw verjaardag en we konden dit jaar niet bellen, maar hebben wel aan u gedacht hoor! Ik hoop dat het een fijne dag geweest is. Al bijgekomen van Canada? Hier is alles in orde. Aladdin is druk met het schrijven van zijn eindverslag. Nog een week of twee en we zullen Dosso voorgoed achter ons laten! Dan nog een paar dagen in Niamey en dan het vliegtuig in. Vandaag kregen we een brief van Marijke uit Zaandam. Wat `n goeierd is dat. Ze heeft voor ons een flat geregeld!!! Per 1 juni al. Het is weer terug naar het Kalf, vlakbij waar we woonden. Een flat met drie slaapkamers, terrasflat, vierhoog, met lift. En parket op de vloer en een mooie keuken. Dus we kunnen er bijna meteen in. Het is tegenover de sporthal en het winkelcentrum. Adres: Bolksbeek 138, Zaandam.

Of het goed is dat je je ouwe vrienden niet vergeet! Marijke is er wel enthousiast over. Ze is meteen bij die mensen die er nu wonen langs geweest om te zien hoe dat er uitziet en welke dingen, zoals vloerbedekking enzo, overgenomen zouden kunnen worden. Raam op het zuiden, en dat is ook wel plezierig. Voor ons een hele geruststelling dat we niet te lang hoeven te logeren en wachten. Zo, dat wilde ik even laten weten.

Tot gauw allebei. Heel veel groeten en liefs van de jongens – Soroush is reuze benieuwd naar Opa en Oma. Ik stuur hierbij twee tekeningen van hem voor jullie.

Dag en tot ziens!

1988 en later; terug in Nederland

Na onze terugkomst in Nederland heb ik bijna 14 jaar met de jongens gewoond op de Bolksbeek 138 in Zaandam. Aladdin is na enige tijd verhuisd naar Purmerend en is daar ook al die tijd blijven wonen. Arash, Omid en Soroush hebben alledrie hun basis- en middelbare school afgerond en zijn daarna gaan studeren. Rond 2003 ben ik verhuisd naar de Gerhardstraat 345 in Zaandam, waar ik nog steeds met veel plezier woon.

Al die jaren in Nederland hebben in het teken gestaan van twee dingen. Allereerst de zorg voor mijn drie zoons die zich eerst moesten aanpassen aan het wonen in Nederland, en dat is ze goed vergaan. Zij hebben alledrie een prachtige herinnering aan hun jaren in Niger en hebben zich ontwikkeld tot ware wereldburgers.

Daarnaast heeft mijn leven altijd in het teken gestaan van dienstbaarheid aan het Bahá'í-geloof. Van vertalingen van brieven en geschriften, lokale en internationale activiteiten, tot het lidmaatschap van de Plaatselijke Geestelijke Raad en later ook van de Nationale Geestelijke Raad van Nederland.

Terugkijkend ben ik heel dankbaar voor het leven dat ik heb mogen leiden en voor de familie, vrienden en gemeenschap die mij daarbij hebben geholpen. Het is heel bijzonder om te kunnen zien hoe kleine gebeurtenissen en ontmoetingen een enorme invloed op mijn leven hebben gehad. Ik ben dan ook heel trots om dit verhaal met anderen te kunnen delen.

Regien

